

18th
INTERNATIONAL
HIPPOCRATES CONGRESS
ON MEDICAL AND HEALTH
SCIENCES

ABSTRACT BOOK
BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTABI

EDITORS - EDİTÖRLER

Prof. Dr. Ayşe MEŞE

Assoc. Prof. Dr. Meriç ERASLAN

www.hippocratescongress.com

Publishing Director / Yayın Yönetmeni: Muhammet Özcan

Editors/Editörler: Prof. Dr. Ayşe MEŞE, Assoc. Prof. Dr. Meriç ERASLAN

ISBN: 978-625-5909-23-7

Asos Yayınevi

1st Edition / 1.baskı: June – Haziran 2025

Address / Adres: Çaydağ Mah. Hacı Ömer Bilginoğlu Cad. No:

67/2-4/MERKEZ/ELAZIĞ

E-Mail: asos@asosyayinlari.com

Web: www.asosyayinlari.com

Instagram: <https://www.instagram.com/asosyayinevi/>

Facebook: <https://www.facebook.com/asosyayinevi/>

Twitter: <https://twitter.com/Asosyayinevi>

BOARDS-KURULLAR

Düzenleme Kurulu Başkanı

Prof. Dr. Ayşe Meşe, Dicle Üniversitesi, Türkiye

Düzenleme Kurulu

Prof. Dr. Hülya Çiçek, Gaziantep Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, ABD

Doç. Dr. Defne Öcal Kaplan Kastamonu Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Tomasz Niznikowski, Józef Pilsudski Üniversitesi, Polonya

Doç. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Derya Çayır, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Türkiye

Bilim ve Hakem Kurulu

Prof. Dr. Aykut Eliçora, Kocaeli Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair Üniversitesi, ABD

Prof. Dr. Halit Demir, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Mustafa Metin Donma, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Nizami Duran, Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Orkide Donma, İstanbul Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Parvez I. Haris, Montfort Üniversitesi, Leicester, İngiltere

Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, ABD

Prof. Dr. Yüksel Dereli, Necmettin Erbakan Üniversitesi Türkiye

Doç. Dr. Ahmet Taylan Çebi, Karabük Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Aslı Akdeniz Kudubeş, Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Berna Erdal, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Defne Öcal Kaplan Kastamonu Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Derya Çayır, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Türkiye

Doç. Dr. Hatice Hale Gümüş, Çukurova Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. İsa Ardahanlı, Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, Türkiye

- Doç. Dr. Kader Aydın, İstanbul Medipol Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Katibe Tuğçe TEMUR, Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Mehmet AYKUR, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Meral Miraloğlu, Çukurova Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Meryem Kuru Pekcan, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bilkent Şehir Hastanesi, Türkiye
- Doç. Dr. Metin Berk Kasapoğlu, İstanbul Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Muhammed Akif Deniz, Dicle Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Özgür Eken, İnönü Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Rıza Çıtlı, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Saime Betül Baygeldi, Fırat Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Selma Usluca, Atılım Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Serhat Sirekbasan, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Sultan Mehtap Büyüker, İstanbul Medipol Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Ufuk OK, Atlas Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Yıldırım Gültekin, Eskişehir Şehir Hastanesi, Türkiye
- Doç. Dr. Zuhâl Uçkun Şahinoğulları, Mersin Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Ahmet Cihat ÖNER, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Algül Dilara Dokumacı, Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Gülden Hakverdi, Cumhuriyet Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Pelin Özmen, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Rabia Keçialan, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Remzi Orkun Akgün, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Reza Behdari, Health Industry Research Center, West Tehran Branch, Islamic Azad Üniversitesi, Tahran, İran
- Dr. Öğr. Üyesi Rukiye Sümeyye Bakıcı, Karabük Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Şadiye Berna Aykan, Sakarya Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Yağmur Sürmeli, Toros Üniversitesi, Türkiye

İÇİNDEKİLER

BOARDS-KURULLAR.....	III
Düzenleme Kurulu Başkanı.....	III
Düzenleme Kurulu	III
Bilim ve Hakem Kurulu.....	III
Ankilozan Spondilit Hastalarında Lumbal Lordoz Açısının Hastalık Aktivitesine ve Cinsiyete Göre İncelenmesi	1
Apoptozdan Ferroptoz: Kanser Hücre Ölüm Yollarının Kesişiminde Doğal Ürünlerin Rolü.....	3
Etanol ile İndüklenen Gastrik Ülser Modelinde PEITC'in Gastroprotektif Etkisinin Değerlendirilmesi	5
Ex Vivo Fare Beyin Kesitlerinde Hipokampal Keskin Dalga Dalgalanmaları'nın Nöropeptiderjik Modülasyonu	7
Fiber Fotometri Yöntemi ile Dopamin Analizi Üzerine Yazılan Makalelerin Bibliyometrik Analizi.....	9
Hashimoto Hastalarında Olası DNA Hasarının Araştırılması	11
Karaciğer Kanser ve Karaciğer Kök Hücrelerinde Otofaji Hedefli Fotodinamik Terapi (PDT) Uygulaması	12
Koroner Arter Hastalığında Homosistein, B12 ve Folat Değerlerinin İncelenmesi.....	14
Kronik Obstrüktif Akciğer Hastalığında Hematolojik Parametreler	15
Miyokard İskemi-Reperfüzyon Hasarında Ferroptoz.....	16
Nöroblastomada Apoptotik Yanıtın Artırılması: Uzun Zincirli Polifosfat ve Düşük Doz Doksorubisinin Sinerjik Etkisi.....	18
Primer Hiperparatiroidi Tanılı Hastalarda Oksidatif ve Kromozomal DNA Hasarının Araştırılması	20
Proteinüride Elektroforetik Desen Bozukluklarının D Vitamini Verileri ile Birlikte Retrospektif Analizi	22
Ratlarda Oluşturulan Nöropatik Ağrı Modelinde Mao İnhibitörlerinin Analjezik Etkilerinin Araştırılması.....	23
Rüptüre Aorta Descendens Anevrizması	25
Sağlıklı Bireylerde Kraniovertebral Bileşkenin Referans Değerlerinin Bilgisayarlı Tomografi ile Değerlendirilmesi	27
Serbest Prostat Spesifik Antijen Testi Üzerinden Gereksiz Test İsteminin Değerlendirilmesi	29
Sirkadiyan Ritim ve Kardiyovasküler Hastalıklar Üzerindeki Etkisi	31
Şişmanlık, Sigara ve Diyabete Bağlı Kötü Yaşam Kalitesinde Hasarın Deneysel Modelde Histolojik İncelenmesi	33

Solunum Yolu Örneklerinde Multipleks Pcr Yöntemiyle Viral ve Bakteriye Etkenlerinin Sıklığının Araştırılması	35
Tıbbi Şifalı Bitkiler ile Yönlendirilmiş Mezenkimal Kök Hücrenin Birlikte Kullanımının Deneyisel Diyabetik Sıçan Deri Yara İyileşmesine Katkısı	36
B-Mirsen ve Meme Kanseri Hedef Reseptörleri Arasındaki Etkileşimlerin Moleküler Docking ile Analizi	38
Diş Hekimliği Öğrencilerinin Pedodonti Preklinik Dersine Yönelik Algıları ve Kaygı Düzeyleri	39
Anterior Daimi Diş Kırıklarında Pulpa Koruyucu ve Estetik Yaklaşımlar: İki Pediatrik Olgu Üzerinden Değerlendirme	41
Atrofik Çenelerde Mandibular Ramus Blok Grefti ile Alveolar Rekonstrüksiyon: Çoklu Olgu Sunumu	42
Atrofik Maksilla Modelinde Transnazal, Zigomatik ve Pterygoid İmplant Uygulamalarının Biyomekanik Özelliklerinin Sonlu Elemanlar Analizi ile İncelenmesi	43
Atrofik Maksilla Modelinde Zigomatik ve Pterygoid İmplantların Kullanıldığı Farklı Konseptlerin Biyomekanik Özelliklerinin Sonlu Elemanlar Analizi ile İncelenmesi	45
Cairo RT2 Diş Eti Çekilmesinin Tedavisi: Bir Olgu Sunumu	47
Çenelerin Bifosfanat Kullanımına Bağlı Osteonekrozu: Olgu Serisi	49
Cerrahi Destekli Hızlı Üst Çene Genişletmesine Alternatif:Marpe	51
Çocuk Hastada Ossifiye Pyojenik Granülom: Nadir Bir Olgu.....	52
Diş Hekimliği Fakültesi Uzmanlık Öğrencilerinin Empati Seviyesi ve Tükenmişlik Düzeyleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi.....	53
Diş Hekimliğinde Diş Macunları İçin Araştırma Eğilimleri ve Haritalama Bilgileri.....	55
Endodonti Kliniğinde Yapay Zekâ Tabanlı Uygulamalar (2015–2024 Arası) Kapsamlı İnceleme.....	57
Farklı Kanal Dolgu Patları Kullanılarak Tek Seans Kanal Tedavisi Uygulanan Kronik Apikal Periodontitisli Hastalarda Oksidatif Stresin Değerlendirilmesi: in Vivo Çalışma	59
Feokromositomalı Hastalarda Oral Bulgular ve Periodontal Tedavi Yaklaşımı: İki Olgu Sunumu	61
Use of MTA in Regenerative Endodontics: Current Clinical Approaches in Immature Permanent Teeth With Open Apex	63
Keratinize Mukoza Eksikliğine Bağlı Peri-Implant Mukozitisin Vestibüloplasti ile Tedavisi: Olgu Sunumu	65
Laminate Veneer Preparasyonunda Farklı İntraoral Tarayıcıların Doğruluğu ve Hassasiyetinin Karşılaştırılması.....	66
Liken Planus Tanısı Almış Bir Lezyonun Squamöz Hücreli Karsinomaya Dönüşmesi: Olgu Sunumu	67
Mandibulada Geniş Dentigeröz Kistin Marsüpiyalizasyon ile Koruyucu Tedavisi.....	69

Mandibular Simfizden Alınan Otolog Blok Graft ile Posterior Mandibula Kret Augmentasyonu: Olgu Sunumu	71
Mandibular Üçüncü Molar Diş Çekimi Sonrası Vestibüler Semptomlar: Olgu Sunumu	73
Ofis-Tipi Ağartma Ajanının Farklı Yapıdaki İki Rezin Kompozitin Yüzey Pürüzlülüğüne ve Mikro Sertliğine Etkisinin İn-Vitro Olarak Değerlendirilmesi	75
Ölçüden Simantasyona Dijital İş Akışı: 3 Vaka Raporu	77
Primer Maksiller Ön Dişlerde Yaygın Çürük Varlığında Cad/cam Destekli Zirkonyum Kuron Uygulaması: Akran Zorbalığına Maruz Kalan Bir Olgunun Sunumu.....	79
Rezin İçerikli Cam İyonomer Simanların Sitotoksitelerinin Hücre Kültürü Yöntemi ile İncelenmesi.....	80
Tam Ağız İmplant Rehabilitasyonu Uygulanan 30 Hastanın Demografik, Sistemik ve Cerrahi Özelliklerinin Retrospektif İncelemesi	82
Gıda Alerjilerinde Bağırsak Mikrobiyotası Değişiklikleri ve Probiyotiklerin Terapötik Potansiyeli	85
Liyofilize Kızılçık (Cornus mas L) Kullanılarak Fonksiyonel Dondurma Geliştirilmesi ve Duyusal Analizlerinin Yapılması	87
Melaminin Sütten Kesme Döneminden İtibaren Maruziyetinin Kemik Dokusu Üzerine Etkilerinin Histopatolojik ve Mikro BT ile Araştırılması	88
Yetişkin Bireylerde Farkında Yeme Davranışarı ile Yeme Bozuklukları Arasındaki İlişkide Besin Minnettariğının Aracı Rolü.....	90
Beyaz Kod Çağrı Merkezinin İşleyişi	92
The Transformative Power of Football Within the Framework of Health-Oriented Training Approaches	93
23 Yaşında Bir Hastada Ciddi Kloral Hidrat Toksisitesi: Olgu Raporu	94
64 Yaşında Erkek Hastada İdyopatik Pnömoperitoneum: Bir Olgu Sunumu.....	96
Bilateral Periferik Fasiyal Paralizinin Eşlik Ettiği Hızla İlerleyen Akut Motor Aksonal Nöropati Olgusu: Öykü ve Nörolojik Muayenenin Önemi	98
Çocukluk Çağında Tüberküloz Lenfadenit: Dokuz Hastalık Bir Olgu Serisi.....	100
Covid-19 Pandemisi ve Konuşma Gecikmesi Başvurularındaki Değişim: Retrospektif Bir İnceleme	102
D Vitamini Düzeyleri Hiperemesis Gravidarum Şiddeti ile İlişkili Mi?	104
DEHB’NİN Duyusal Boyutu: Algısal Profillemeye ve Günlük İşlevsellik ile İlişkileri	106
Deprem Yaşayan Bireylerde Ağrı Sıklığı ve Ağrı Psikolojik Durum ile İlişkisinin İncelenmesi: Maraş Merkezli İkiz Deprem Örneği.....	108
Elektroakupunktur ve Konnektif Doku Masajı Fibromiyalji Semptomlarını Azaltmada Etkilidir: Randomize Tek Kör Klinik Araştırma	110
Erken Çocukluk Döneminde Nadir Görülen Bir Olgu: Soğuk Ürtikeri.....	112

Eski İlaçlar, Yeni Savaşlar: Kanslerle Mücadelede İlaç Yeniden Kullanımı	114
Geriatrik OSA Hastalarında Tedaviye Uyum: Retrospektif Kesitsel Analiz	116
Hemodiyaliz Hastalarında Çeşitli Değişkenlerin Depresyona Etkisi	118
İşitme Kayıplı Bireyler İçin Fisher İşitme Sorunları Kontrol Listesi: Türkçe Uyarlama, Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması	120
Koah Hastalarında Bir Seans Sürekli Kan Akışı Kısıtlı Aerobik Egzersize Sistemik Tepkiler: Çift Kör, Rastgele Bir Güvenlik Çalışması	122
Kronik Lenfositik Lösemi ve Polisitemi Vera Birlikteliği	124
Miyokard İnfarktüsünde İskemik Ard Koşullanma ile Asprosin İlişkisi	126
Nadir Bir Pulmoner Lhh Olgusu: Dört Aylık Bir İnfantta Tanıdan Taburculuğa Klinik İzlem	128
Non-Dipper Kan Basıncı Paterni ve Plazma Aterojenik İndeksi Arasındaki İlişki.....	130
Obezite Rehabilitasyonunda Nogier Kulak Akupunkturunun Etkisi	132
Olağandışı Lokasyonlarda Saptanan ve Birçok Organı Etkileyen Pediatrik Kist Hidatik Olgusu.....	133
Pediatrik Akut İskemik İnmede Endovasküler Tedavi Yaklaşımı: Mekanik Trombektomi Uygulanan İki Olgunun Değerlendirilmesi	135
Pediatrik Yaşta Multipl Odaklı Idh-Mutant Grade 4 Astrositom: Nadir Bir Olgu Sunumu	137
Pembrolizumab Tedavisi ile Nefrotik Sendrom Olgusu: Renal Amiloidozis	139
Persistan Hipoglossal Arter: Nadir Bir Embriyolojik Kalıntının Bt Anjiyografi ile Değerlendirilmesi	141
Prematüre Retinopatisi ile Demografik ve Klinik Faktörlerin İlişkisi.....	143
Radyoligand Tedavisi Öncesi ve Sonrası Metastatik Kastrasyona Dirençli Prostat Kanseri Hastalarında Vücut Kompozisyon Parametrelerinin Genel Sağkalım Üzerindeki Etkisi	145
Reçete Edilen İlacın Nasıl Kullanılacağı Konusunda Bilgilendirmenin Önemi: Obezite Polikliniğine Gelen Bir Vaka.....	147
Tip 2 Diabetes Mellituslu Hastalarda Ürik Asit Hdl Oranının Mikroalbuminüri ile İlişkisi.....	149
Tip 2 Diyabetes Mellitus'ta Eritrosit Sedimentasyon Hızının Serum Proteinleri, Glikozile Hemoglobin ve Fibrinojen ile İlişkisi	150
Trigeminal Nevraljide Karbamazepin Gabapentin ve Periferik Sinir Blokajı Tedavilerinin Karşılaştırılması	152
Türkiye'de İnsanlarda Batı Nil Virüse Maruziyetin Serolojik Göstergeleri.....	154
Work-Related Asthma Triggered by mixed Occupational Exposures in Composite Manufacturing: A Case Report	156

Yoğun Bakım Ünitelerimizde Tedavi Edilen Erişkin Akut Zehirlenme Vakalarının Analizi	157
Yükselen Trigliserit-HDL Kolesterol Oranı, Karotis Arter Stent Takılmasından Sonra Erken Restenoz Riskini Öngörüyor: Tek Merkezli Retrospektif Bir Çalışma.	158
Biyokimya Laboratuvarında Ölçülen Endojen Kreatinin Klirensi Değerleri ile CKD-EPI Formülü ile Hesaplanan Glomerül Filtrasyon Hızı Değerleri Arasında Korelasyonun İncelenmesi: 3 Yıllık Üniversite Hastanesi Deneyimi	160
Bohring-Opitz Syndrome: A Rare Neurogenetic Disorder With An ASXL1 Mutation and Autism in a First Turkish Girl- Case Report and Review of the Literature	162
E-Spora Katılımının Fiziksel Aktivite Davranışı, Kas İskelet Sistemi Problemleri, Zindelik ve Yaşam Doyumu Üzerine Etkisi	163
Nkx2-1 Geninde Yeni Bir Mutasyon: Beyin-Akciğer- Tiroid Sendromu	165
Postpartum de Quervain Tenosinovitli Hastalarda Proloterapi ve Fizyoterapinin Karşılaştırmalı Analizi	166
Türkiye’de Palyatif Bakım Hastalarına Primer Bakım Veren Bireylere Yönelik Psikososyal Destek Hizmetleri ve Etik Sorunlar	168
Yaşlı Bakımında Yapay Zeka Uygulamaları ve Robotik Destek Mekanizmaları	170
Hemşirelikte Yapay Zeka Teknolojilerin Kullanımı: Hasta Bakımına Etkileri ve Etik Sorunlar	172
Hemşirelik Öğrencilerinin Nadir Hastalıklara Yönelik Bilgi ve Farkındalık Düzeylerinin Belirlenmesi	174
Enümeratif Kombinatorial Yaklaşımla Elde Edilen Benzotiyazol Türevlerinin Asetilkolinesteraz Enzimine Karşı İnhibitör Aktivitelerinin Moleküler Doking, Admet ve Moleküler Dinamik Simülasyonları ile in Silico Analizi	176
Serbest Eczacıların Danışmanlık Roller ve İletişim Becerilerinin Değerlendirilmesi	178
Van’da İzole Edilen Acinetobacter Baumannii Suşlarının Bla_{oxa}-23 ve Blandm-1 Genlerinin Birlikte Varlığı: Antimikrobiyal Direnç ve Klinik Önemi	180
Epidural Steroid Enjeksiyonu Sonrası Gözlemlenen Uzun Dönem Nadir Komplikasyonlardan Epidural Abse Formasyonu :Olgu Sunumu	181
Rinolojik Cerrahide Holmium:YAG Lazer Uygulamalarının Uzun Dönem Sonuçlarının Değerlendirilmesi: Retrospektif Bir Çalışma	183
Akut Karın Tablosu Oluşturmayan Nekrotik Çekal Volvulus Olgusu	185
Bilateral Navikula Kırıklı-Çıkığında Cerrahi Tedavi: Nadir Görülen Bir Vaka Sunumu	186
Chiari Malformasyonu Biri Görme Alanı Bozukluğu Nedeni Olabilir Mi?	188
Evaluating the Accuracy and Quality of the Information in Pes Planus Videos Shared On Youtube: A Content Analysis	190
Femur’dan Kranial Verteks ve Serebruma Metastaz Yapan Kordoma ve Yönetimi; Sıra Dışı Bir Olgu Sunumu	192

Feokromasitomali Hastada Kombine Epidural-Genel Anestezi: Olgu Sunumu	194
Fournier Gangreninde Mortaliteyi Etkileyen Faktörler: Tek Merkez Sonuçları.....	195
Hellp Sendromunda Gelişen Seröz Retina Dekolmanı	196
Modifiye Tip Rotasyon Süturunun Tip Projeksiyonu ve Rotasyonuna Katkısı.....	198
Nadir Rastlanan Akut Batın Sebebi ; İzole Tubal Torsiyon	200
Ölümcül Melioidoz Hastası ve Literatür İncelemesi.....	201
Optimization of Adenotonsillectomy Instrument Sets Enhancing Efficiency and Streamlining Sterilization Practices	203
Pankreas Tümörlerinde Periarteriyel Divestment: Olgu Sunumu.....	205
Perfloropropan veya Silikon Yağı Tamponadı ile Regmatogen Retina Dekolmanı Ameliyatı Olan Gözlerde Optik Koherens Tomografi Anjiyografi Bulgularının Analizi	206
Pes Ekinovarus Cerrahisi Geçiren Bir Hastada Gelişen Methemoglobinemi	208
Pilonidal Sinüs Hastalarında Apse Öyküsünün Kristalize Fenol Tedavisinin Başarısına Etkisinin Araştırılması.....	210
Predictive Value of the Systemic Inflammatory Index for Fetal Growth Restriction in Preeclamptic Pregnancies.....	211
Serebral Palsili Hastada Valproik Asite Bağlı Derin Trombositopeni.....	213
Son Altı Ayda Gerçekleştirdiğimiz Gastrointestinal Sistem Kanser Cerrahisi Olgularımız	214
Spinal Cerrahi Sonrası 8. Gün Gelişen Spinal Epidural Hematom ve Alt Ekstremitte Nörolojik Defisitleri Olmadan Cauda Equina Sendromu: Olgu Sunumu.....	215
Süperior Serebellar Arter Anevrizmalarında Tentoryum-Koruyucu Subtemporal Yaklaşım.....	217
Şüpheli Patolojik Femur Boyun Kırıklarında Histopatolojik İnceleme Gerekli Mi' Maliyet ve Etkinliğin Retrospektif Değerlendirilmesi	219
The Impact of Urethral Catheterization Administered Prior to Holmium Laser Enucleation of the Prostate (HoLEP) On the Surgical Process	221
Transient Lingual Nerve Paralysis After Ovum Pick-Up Procedure: A Rare Complication.....	223
Ürosepsis Sonrası Gelişen Septik Emboliye Bağlı Çoklu Ekstremitte Amputasyonu: Nadir Bir Olgu Sunumu	225
Uzamış Süreli Omurga Cerrahilerinde Drape Değişiminin Kontaminasyon Riskine Etkisi.....	227
Venlafaksin ve Gabapentin Aşırı Dozu ile İlişkili Serotonin Sendromunda Siproheptadin Tedavisi	229
Yetişkinlerde Radyal Sinir Felci Olmayan Holstein-Lewis Kırıkları. Düzeltmeli Miyiz, Düzeltilmemeli Miyiz, Düzeltirsek Tek veya Çift Plaka Osteosentezi Mi?	230

Yoğun Bakımda Beyin Ölümü Gelişen Olguda Organ Fonksiyonlarının Korunmasına Yönelik Donör Yönetimi: Olgu Sunumu.....	232
Yoğun Bakımdan Evde Bakıma Geçişte Klinik Hazırlık ve Multidisipliner Yaklaşım	234
Assessing Veterinary Students' Knowledge and Attitudes Regarding the Use of Laboratory Animals.....	235
Dişi Kedilerde İnfertilite	237
Feline Immunodeficiency Virus-Associated Cardiomyopathy Presenting With Congestive Heart Failure in a Domestic Cat: A Case Report	239
Hayvan Yemlerinde Mikotoksin Detoksifikasyonu: Adsorbanlar ve Modifiye Ediciler	240
Kedi ve Köpeklerde Cerrahi ve Cerrahi Olmayan Doğum Kontrol ve Kısırlaştırma Yöntemleri.....	242
Modüler Çimentosuz Parsiyel Kalça Protezinde Segman Ayrılmasına Bağlı Erken Çıkık: Cerrahi Revizyonla Tedavi Edilen Nadir Bir Olgu.....	244

Presentation ID / Sunum No= 133

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4517-5889

Ankilozan Spondilit Hastalarında Lumbal Lordoz Açısının Hastalık Aktivitesine ve Cinsiyete Göre İncelenmesi

Assoc. Prof. Dr. Meltem Açar Güdek¹, Assoc. Prof. Dr. Şirin Aslan Baran², Asst. Prof. Dr. Fatma Mutlu Çamlı³

¹Samsun Üniveritesi Tıp Fakültesi Anatomi A.D

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon A.D

³Tokat Gaziosmanpaşa üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi A.D

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, Ankilozan Spondilit (AS) tanısı almış bireylerde lumbal lordoz açısının farklı ölçüm bölgeleri ile değerlendirilmesi, bu açıların birbiriyle tutarlılığının incelenmesi ve lordoz açısının hem cinsiyet hem de hastalık aktivitesi Bath Ankylosing Spondylitis Disease Activity Index (BASDAI skoru) ile olan ilişkisinin analiz edilmesidir. **Yöntem:** Çalışmaya 18–75 yaş aralığında toplam 70 birey dahil edilmiştir. Birinci grubu 35 AS hastası, ikinci grubu ise herhangi bir patoloji saptanmamış, lomber direkt grafisi bulunan 35 sağlıklı birey oluşturmaktadır. Cerrahi öyküsü, vertebra fraktürü, ciddi ortopedik hastalık gibi dışlama kriterleri göz önünde bulundurulmuştur. Tüm bireylerin lateral lomber grafileri kullanılarak lumbal lordoz açıları 6 Cobb açısı ölçülmüştür: Cobb 1 (T12–S1), Cobb 2 (L1–L5), Cobb 3 (L1–S1), Cobb 4 (Anterior Tanjant), Cobb 5 (Posterior Tanjant), Cobb 6 (Centroid yöntemi). AS grubundaki hastalara aynı zamanda BASDAI skor anketi uygulanmıştır. **Bulgular:** Her iki grupta ve cinsiyetler arasında ölçülen lumbal lordoz açıları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmamıştır. Aynı şekilde, BASDAI skorları ile lordoz açıları arasında da anlamlı bir korelasyon izlenmemiştir. Ölçülen açılar arasında genel olarak uyum gözlenmiş, özellikle Cobb 1 ve Cobb 3 açıları en tutarlı sonuçları vermiştir. Sonuç: Lumbal lordoz açısının AS hastalarında hastalık aktivitesiyle doğrudan ilişkili olmadığı görülmüştür. Ancak bu ölçümlerin yapısal değerlendirmede yararlı olabileceği, cinsiyetin lumbal lordoz üzerinde belirgin bir etkisinin olmadığı ve ölçüm yöntemlerinin çoğunlukla uyumlu sonuçlar verdiği belirlenmiştir. BASDAI skoru ile lumbal lordoz açısı arasında istatistiksel olarak anlamlı bir korelasyon saptanmamış olması, hastalık aktivitesinin her zaman yapısal değişikliklerle paralel ilerlemeyebileceğini göstermektedir. Bu durum, klinik olarak BASDAI'nin daha çok subjektif semptomları yansıttığını, oysa lumbal lordozun daha çok hastalığın kronik yapısal etkilerini temsil ettiğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ankilozan Spondilit, BASDAI, Lumbal Lordoz

Investigation of Lumbar Lordosis Angle in Ankylosing Spondylitis Patients According to Disease Activity and Gender

Abstract

Objective: The aim of this study is to evaluate the lumbar lordosis angle in individuals diagnosed with Ankylosing Spondylitis (AS) with different measurement sites, to examine the consistency of these angles with each other, and to analyze the relationship between the lordosis angle and both gender and disease activity Bath Ankylosing Spondylitis Disease Activity Index (BASDAI score). **Method:** A total of 70 individuals between the ages of 18 and 75 were included in the study. The first group consisted of 35 AS patients, and the second group consisted of 35 healthy individuals with no pathology detected and lumbar direct radiographs. Exclusion criteria such as surgical history, vertebral fracture, and serious orthopedic disease were taken into consideration. Lumbar lordosis angles were measured using lateral lumbar radiographs of all individuals using 6 Cobb angles: Cobb 1 (T12–S1), Cobb 2 (L1–L5), Cobb 3 (L1–S1), Cobb 4 (Anterior Tangent), Cobb 5 (Posterior Tangent), Cobb 6 (Centroid method). BASDAI score questionnaire was also applied to the patients in the AS group. **Results:** No statistically significant difference was found between the lumbar lordosis angles measured in both groups and genders. Similarly, no significant correlation was observed between BASDAI scores and lordosis angles. **Conclusion:** It was observed that the lumbar lordosis angle was not directly related to disease activity in AS patients. However, it has been determined that these measurements can be useful in structural evaluation, gender does not have a significant effect on lumbar lordosis, and measurement methods mostly give compatible results. The fact that no statistically significant correlation was found between the BASDAI score and the lumbar lordosis angle indicates that disease activity may not always progress in parallel with structural changes. This suggests that clinically, BASDAI reflects more subjective symptoms, whereas lumbar lordosis represents more chronic structural effects of the disease.

Keywords: Ankylosing Spondylitis, BASDAI, Lumbar Lordosis

Presentation ID / Sunum No= 58

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7115-3360>

Apoptozdan Ferroptoz: Kanser Hücre Ölüm Yollarının Kesişiminde Doğal Ürünlerin Rolü

Asst. Prof. Dr. Zeynep Doğru¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Özet

Programlanmış hücre ölümü, doku homeostazını sağlamak, hasarlı veya zararlı hücreleri ortadan kaldırmak ve kontrolsüz hücre çoğalmasını engellemek için temel bir biyolojik süreçtir. Programlanmış hücre ölümü yollarının bozulması, kanserin iyi bilinen ayırt edici özelliklerinden biri olup, tümör hücrelerinin bağışıklık sisteminden kaçmasına ve geleneksel tedavilere direnç geliştirmesine olanak tanır. Apoptoz uzun süredir en kapsamlı şekilde araştırılan Programlanmış hücre ölümü türü olmakla birlikte, günümüzde ferroptoz, nekroptoz ve piroptoz gibi alternatif hücre ölüm mekanizmalarına artan ilgi gösterilmektedir. Bu yeni tanımlanan yollar, özellikle apoptoz direnç geliştiren kanserlerde, yeni terapötik fırsatlar sunmaktadır. Kurkumin, rosmarinik asit ve kuersetin gibi doğal bileşikler, hem klasik hem de klasik olmayan hücre ölüm mekanizmaları üzerinde güçlü düzenleyici etkilere sahiptir. Kurkumin, pro-apoptotik proteinlerin (BAX) ekspresyonunu artırarak, anti-apoptotik proteinleri (BCL-2) baskılayarak ve caspase-3'ü aktive ederek intrinsik apoptozu güçlendirmektedir. Rosmarinik asidin ise TP53 aktivasyonu yoluyla mitokondri aracılı apoptozu indüklediği ve oksidatif stres yollarını da modüle ettiği bilinmektedir. Kuersetin, konsantrasyon ve hücresel bağlama bağlı olarak hem apoptozu hem de ferroptozu yol açabilme kapasitesine sahip olup, bu etkilerini Nrf2, GPX4 ve SLC7A11 gibi temel düzenleyiciler üzerinden gerçekleştirmektedir. Bu doğal bileşiklerin birden fazla hücre ölüm mekanizmasını eşzamanlı olarak etkileyebilme yetisi, onları kanser tedavi sonuçlarını iyileştirmek için umut vadeden adaylar haline getirmektedir. Tümör hücrelerindeki temel hayatta kalma yollarını hedefleyerek tedavi direncinin aşılmasına ve tümörlerin tedaviye duyarlı hale getirilmesine katkıda bulunabilirler. Bu bileşiklerin terapötik potansiyelini tam olarak anlamak ve klinik uygulamalara entegrasyonunu yönlendirmek için in vitro, in silico ve in vivo yaklaşımları entegre eden mevcut ve gelecekteki çalışmalar büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Programlanmış Hücre Ölümü, Doğal Ürünler, Apoptoz, Ferroptoz, Kanser Tedavisi

From Apoptosis to Ferroptosis: Natural Products At the Crossroads of Cancer Cell Death

Abstract

Programmed cell death (PCD) is a fundamental biological process that ensures tissue homeostasis, eliminates damaged or harmful cells, and prevents uncontrolled cell growth. Dysregulation of PCD pathways is a well-known hallmark of cancer, enabling tumor cells to evade immune surveillance and resist conventional therapies. While apoptosis has long been the most studied form of PCD, increasing attention is now being directed toward alternative cell death mechanisms, including ferroptosis, necroptosis, and pyroptosis. These emerging pathways represent new therapeutic opportunities, particularly in cancers that develop resistance to apoptosis. Natural compounds such as curcumin, rosmarinic acid, and quercetin exhibit potent modulatory effects on both classical and non-classical cell death mechanisms. Curcumin enhances intrinsic apoptosis by upregulating pro-apoptotic proteins (BAX), downregulating anti-apoptotic proteins (BCL-2), and activating caspase-3. Rosmarinic acid is known to induce mitochondrial-mediated apoptosis through TP53 activation, while also influencing oxidative stress pathways. Quercetin demonstrates a dual capacity to promote both apoptosis and ferroptosis in a concentration- and context-dependent manner by modulating key regulators such as Nrf2, GPX4, and SLC7A11. The capacity of these natural compounds to influence multiple cell death mechanisms simultaneously positions them as promising candidates for improving cancer treatment outcomes. By targeting key survival pathways in tumor cells, they may help to overcome resistance and sensitize tumors to therapy. Ongoing and future studies integrating *in vitro*, *in silico*, and *in vivo* approaches are essential to fully explore their therapeutic potential and to guide their incorporation into clinical strategies.

Keywords: Programmed Cell Death, Natural Products, Apoptosis, Ferroptosis, Cancer Therapy

Presentation ID / Sunum No= 141

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7401-2317

Etanol ile İndüklenen Gastrik Ülser Modelinde PEITC'in Gastroprotektif Etkisinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Elfide Gizem Bakırhan¹

¹*Adıyaman Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Bu çalışmada, güçlü bir fitokimyasal olan fenetil izotiyosiyanat'ın (PEITC), etanol ile indüklenen sıçan gastrik ülser modelindeki gastroprotektif etkisi histopatolojik, immünohistokimyasal ve biyokimyasal yöntemlerle değerlendirilmiştir. Çalışmamızda toplamda 28 adet (her bir grupta 7 adet olacak şekilde) Sprague Dawley türü erkek sıçanlar rastgele dört gruba ayrıldı: Kontrol grubundaki sıçanlara 7 gün boyunca 1 mL zeytinyağı oral gavaj yoluyla uygulandı. PEITC zeytinyağı içerisinde çözülürerek 7 gün boyunca oral gavaj yoluyla verildi. Gastrik ülser ve Gastrik ülser+ PEITC'e 7 gün boyunca fizyolojik serum 1 mL oral gavaj yoluyla uygulandı ve 7. günde son doz uygulamalarından 2 saat sonra oral gavaj yoluyla etanol (5 mL/kg) verildi. Deney sonunda mide dokuları alındı; hematoxilen-eozin (H&E) boyama ile histopatolojik, caspase-3 antikoru ile immünohistokimyasal analizler gerçekleştirildi. Histopatolojik incelemede, ülser grubunda yaygın epitel kaybı, glandüler deformasyon, mukozal incelme, submukozal ödem ve inflamatuvar hücre infiltrasyonu tespit edildi. PEITC ile tedavi edilen ülser grubunda ise bu bulgular anlamlı düzeyde azaldı ve mukozal bütünlüğün korunduğu gözlemlendi. İmmünohistokimyasal analizlerde, ülser grubunda mide bezlerinin epitel hücrelerinde yoğun caspase-3 ekspresyonu saptanırken, PEITC tedavisiyle bu ekspresyon zayıf düzeyde olduğu gözlemlendi. PEITC ve kontrol gruplarında ise caspase-3 aktivitesi yok denecek kadar azdı. PEITC'nin, etanol kaynaklı gastrik ülser modelinde mukoza bütünlüğünü koruyarak ve apoptozu azaltarak anlamlı gastroprotektif etki sağladığı gösterilmiştir. Bu sonuçlar PEITC'nin gastrik ülser tedavisinde potansiyel bir doğal ajan olarak değerlendirilebileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gastrik Ülser, PEITC, Kaspaz-3

Evaluation of the Gastroprotective Effect of PEITC in Ethanol-Induced Gastric Ulcer Model

Abstract

In this study, the gastroprotective effect of phenethyl isothiocyanate (PEITC), a potent phytochemical, on ethanol-induced gastric ulcer in a rat model was evaluated using histopathological, immunohistochemical, and biochemical methods. A total of 28 male Sprague Dawley rats were randomly divided into four groups (7 rats per group): Rats in the control group received 1 mL of olive oil via oral gavage for 7 days. PEITC was dissolved in olive oil and administered by oral gavage for 7 days. The Gastric Ulcer and Gastric Ulcer + PEITC groups received 1 mL of physiological saline by oral gavage for 7 days, and on the 7th day, ethanol (5 mL/kg) was administered orally two hours after the final dose. At the end of the experiment, stomach tissues were collected; histopathological analysis was performed using hematoxylin-eosin (H&E) staining, and immunohistochemical analysis was conducted using caspase-3 antibody. In addition, biochemical analyses were carried out. Histopathological examination revealed widespread epithelial loss, glandular deformation, mucosal thinning, submucosal edema, and inflammatory cell infiltration in the ulcer group. In contrast, these findings were significantly reduced in the ulcer group treated with PEITC, and mucosal integrity was preserved. In immunohistochemical analysis, intense caspase-3 expression was observed in the epithelial cells of the gastric glands in the ulcer group, while this expression was weak in the PEITC-treated group. In the PEITC and control groups, caspase-3 activity was almost undetectable. It was demonstrated that PEITC exerted a significant gastroprotective effect in the ethanol-induced gastric ulcer model by preserving mucosal integrity and reducing apoptosis. These results suggest that PEITC may be considered a potential natural agent for the treatment of gastric ulcers.

Keywords: Gastric Ulcer, PEITC, Caspase-3

Presentation ID / Sunum No= 25

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7574-1183

Ex Vivo Fare Beyin Kesitlerinde Hipokampal Keskin Dalga Dalgalanmaları'nın Nöropeptiderjik Modülasyonu

Asst. Prof. Dr. Ömer Faruk Kalkan¹, Exp. Dr. Ali Yavuz Uzun²

¹Karadeniz Teknik Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Fizyoloji Anabilim Dalı

²Karadeniz Teknik Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı

Özet

Hipokampal keskin dalga dalgalanmaları (SWR'lar), genellikle dinlenme, derin uyku ve sakin uyanıklık dönemlerinde hipokampusta meydana gelen yüksek frekanslı osilatuvar olaylardır. Bu olaylar, lokal alan potansiyelinde büyük genlikli negatif bir sapma (keskin dalga) ve ardından 100–250 Hz aralığında hızlı bir osilasyon (ripple) ile karakterizedir. SWR'ların, öğrenme ve hafıza ile ilişkili nöronal aktivite örüntülerinin tekrarını kolaylaştırarak bellek pekiştirilmesinde önemli bir rol oynadığı düşünülmektedir. Bu olaylar, özellikle hipokampusun CA1 ve CA3 bölgelerinde büyük popülasyonlardaki piramidal nöronlar ve ara nöronların senkronize aktivitesi sonucu ortaya çıkar. Nöropeptitler, hipokampal aktiviteyi modüle etme potansiyeline sahiptir. Ayrıca nöropeptitler SWR'ların amplitüt ve frekansını modüle etme potansiyeline sahiptir. Nöropeptitlerin SWR'lar üzerindeki etkilerinin anlaşılması, bu moleküllerin bilişsel süreçlerdeki ve nöropsikiyatrik bozukluklardaki rollerine dair önemli bilgiler sunma potansiyeline sahiptir. Phoenixin-14, hipokampus da dahil olmak üzere çeşitli beyin bölgelerinde eksprese edilen bir nöropeptittir. Anksiyete, bellek ve üreme fonksiyonlarının düzenlenmesinde rol oynar. Hipokampusta phoenixin-14'ün sinaptik plastisiteyi ve nöronal uyarılabilirliği etkileyerek öğrenme ve bellek süreçlerinde potansiyel bir rol oynayabileceği düşünülmektedir; ancak kesin mekanizmaları hâlâ araştırılmaktadır. Bu çalışmada phoenixin-14'ün (250 nM) SWR olaylarının genliğini veya frekansını etkileyip etkilemediğini araştırdık. Çalışmada 30–35 günlük farelerden elde edilen 350 µm kalınlığında akut horizontal hipokampal kesitler kullanıldı. Ekstrasellüler alan potansiyeli kayıtları hipokampusun CA1 bölgesinden elde edildi. Phoenixin-14 uygulaması SWR olaylarının genliğini etkilemedi ($p > 0,05$). Ancak, phoenixin-14 SWR olaylarının frekansını artırdı ($p < 0,05$). Sonuç olarak phoenixin-14 nöropeptidinin, hipokampal SWR frekansını artırarak öğrenme ve bellek süreçlerine katkıda bulunabileceğini öne sürmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Keskin Dalga Dalgalanmaları, Hipokampus, Nöropeptid, Öğrenme, Hafıza

Neuropeptidergic Modulation of Hippocampal Sharp Wave-Ripples in Ex Vivo Mouse Brain Slices

Abstract

Hippocampal sharp wave-ripples (SWRs) are high-frequency oscillatory events that occur in the hippocampus, typically during periods of rest, slow-wave sleep, and quiet wakefulness. They consist of a large-amplitude negative deflection in the local field potential (the sharp wave), followed by a fast oscillation in the 100–250 Hz range (the ripple). SWRs are believed to play a crucial role in memory consolidation by facilitating the replay of neuronal activity patterns associated with prior experiences. These events reflect the synchronous activity of large populations of pyramidal neurons and interneurons, particularly in the CA1 and CA3 regions of the hippocampus. Neuropeptides modulate hippocampal network activity and have significant effects on SWR events. Understanding neuropeptide effects on SWRs provides insight into their role in cognitive processes and neuropsychiatric disorders. Phoenixin-14 is a neuropeptide that is expressed in various brain regions, including the hippocampus. It plays a role in regulating anxiety, memory, and reproductive functions. In the hippocampus, phoenixin-14 may influence synaptic plasticity and neuronal excitability, suggesting a potential role in learning and memory processes, though its exact mechanisms remain under investigation. In this study, we investigated whether phoenixin-14 (250 nM) effects amplitude or frequency of SWR events. We used 350 μ m thick acute horizontal hippocampal slices obtained from 30- to 35-day-old mice. Extracellular field potential recordings were evaluated in the hippocampus CA1 region. Bath application of phoenixin-14 did not affect the amplitude of SWR events ($p > 0,05$). However, phoenixin-14 increased the frequency of SWR events ($p < 0.05$). In conclusion, we suggest that the neuropeptide phoenixin-14 may contribute to the learning and memory process by increasing the frequency of hippocampal SWRs.

Keywords: Sharp Wave Ripples, Hippocampus, Neuropeptide, Learning, Memory

Presentation ID / Sunum No= 27

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8787-3108

Fiber Fotometri Yöntemi ile Dopamin Analizi Üzerine Yazılan Makalelerin Bibliyometrik Analizi

Ph.D. Yasin Ali Çimen¹

¹Bezmialem Vakıf Üniversitesi

*Corresponding author: Yasin Ali Çimen

Özet

Fiber fotometri, canlı beyin dokusunda gerçek zamanlı nörotransmitter dinamiklerini ölçmek için kullanılan güçlü bir optik tekniktir. Dopamin gibi beyindeki nörokimyasal sinyallerin zamansal değişikliklerini anlık, hızlı, tekrarlanabilir, yüksek hassasiyetle ve in vivo olarak ölçmeyi mümkün kılar. Bu çalışmanın amacı, dopamin seviyelerinin fiber fotometri ile ölçüldüğü makaleleri bibliyometrik analiz kullanarak incelemektir. Araştırma, 1987 ile 2025 yılları arasında Web of Science veri tabanında yayımlanan ilgili çalışmaları kapsamaktadır. [TITLE: ("fiber photometry" AND "dopamine")] anahtar kelimeleri kullanılarak bir arama yapılmış ve toplam 81 çalışma incelenmiştir. Veriler, R programlama ortamında geliştirilen "bibliometrix 3.0" paketi ve web arayüzü "biblioshiny" kullanılarak analiz edilmiştir. Anahtar kelime analizi, yazar, dergi performansı, atıf analizi ve araştırma eğilimleri gibi temel metrikler değerlendirilmiştir. %4,83 yıllık büyüme oranı, bu alandaki sürekli ilgiyi göstermektedir. Alanın araştırmacılar ve uygulayıcılar tarafından dikkat çekmeye devam ettiğini düşündürmektedir. Dokümanların ortalama yaşı 3,7 yıl olup, çoğu yayının çağdaş iç görüler sunduğu ve mevcut uygulamaların güncel olarak yansıtıldığı görülmektedir. Ayrıca, makale başına ortalama atıf sayısı 33,23 olup, bu durum çalışmaların bilimsel topluluk içindeki önemli etkisini net bir şekilde göstermektedir. Ayrıca, uluslararası işbirliklerinin yüzdesinin %26.94 olması, fiber fotometri tekniği ve dopamin seviyesi ölçümünün küresel önemini ve araştırmacılar arasındaki sınır ötesi bilgi alışverişinin önemini belirtmektedir. Analiz ayrıca, orijinal araştırmalar, derleme makaleleri ve editoryal yazılar gibi çeşitli doküman türlerini tarayarak, alanın multidisipliner doğasını vurgulamaktadır. Fiber fotometri ile dopamin seviyesi araştırmalarındaki mevcut verilerimiz; konu ile alakalı ana eğilimler, anahtar kelimeler ve işbirlikleri hakkında temel bir anlayış sağlamaktadır. Bulgular, bu alandaki araştırmaların beyin dopamin ölçümü için kritik olduğunu vurgulamakta ve dopamin seviye analizlerini iyileştirmek için sürekli araştırma ihtiyacını desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Fiber Fotometri, Dopamin Ölçümü, Dopamin, Bibliyometrik Analiz

Biometric Analysis of Articles On Dopamine Analysis by Fiber Photometry

Abstract

Fiber photometry is a powerful optical technique used to measure real-time neurotransmitter dynamics in living brain tissue, making it possible to measure temporal changes of neurochemical signals in the brain, such as dopamine, instantaneously, rapidly, reproducibly, with high sensitivity and in vivo. The aim of this study was to examine articles in which dopamine levels were measured by fiber photometry using bibliometric analysis. The search covers relevant studies published in the Web of Science database between 1987 and 2025. A search was performed using the keywords [TITLE: ('fiber photometry' AND 'dopamine')] and a total of 81 studies were examined. The data were analysed using the 'bibliometrix 3.0' package developed in the R programming environment and the web interface 'biblioshiny'. Key metrics such as keyword analysis, author and journal performance, citation analysis and research trends were evaluated. The annual growth rate of 4.83 per cent indicates that interest in this field continues. The average age of the documents is 3.7 years, emphasising that the majority of publications provide up-to-date information. Furthermore, the average number of citations per paper is 33.23. This clearly demonstrates the significant impact of the work in the scientific community. Furthermore, the percentage of international collaborations is 26.94%. This shows the global importance of the fibre photometry technique and dopamine level measurement and the importance of cross-border knowledge exchange between researchers. The analysis also highlights the multidisciplinary nature of the field by screening various document types such as original research, review articles and editorials. The present data provides a fundamental understanding of the main trends, keywords and collaborations in dopamine level research with fiber photometry. The findings highlight that research in this area is critical for brain dopamine measurement and supports the need for continued research to improve dopamine level analyses.

Keywords: Fiber Photometry, Dopamine Measurement, Dopamine, Bibliometric Analysis

Presentation ID / Sunum No= 76

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9761-046X

Hashimato Hastalarında Olası DNA Hasarının Araştırılması

Researcher Melike Akbulut¹, Assoc. Prof. Dr. Nazmiye Bitgen², Prof.Dr. Fahri Bayram³, Dr. Fatma Esen Karakuş², Prof.Dr. Zuhale Hamurcu²

¹Erciyes Üniversitesi, Gevher Nesibe Genom ve Kök Hücre Enstitüsü, Moleküler Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı

²Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

³Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Anabilim Dalı

Özet

Hashimato Tiroiditi (HT), bağışıklık sisteminin tiroid bezine saldırarak tiroid bezinin iltihaplanmasına ve hipotiroidizme yol açan otoimmün bir hastalıktır. Hashimato en yaygın görülen tiroid bozukluklarından biridir ve diğer otoimmün rahatsızlıklardan daha fazla insanı etkilemektedir. Bu çalışmanın amacı vücudun kendi koruma sisteminin tiroid hücrelerine saldırdığı bir bağışıklık sistemi hastalığı olan Hashimato Hastalarında oksidatif stresin bir göstergesi olan 8-hidroksi-2'-deoksiguanozin (8-OHdG) ve 8-OHdG'in onarımından sorumlu olan 8-Oxoguanine-DNA Glikozilaz (OGG1) gen ifadesi seviyelerini araştırmaktır. Çalışmaya yeni tanı konulmuş ve herhangi bir tedavi almamış 18 yaş ve üzeri gönüllü 31 HT hastası ile hastalarla benzer yaş ve cinsiyette 31 sağlıklı gönüllü birey dahil edildi. Hasta ve kontrol gruplarından alınan kan örneklerinden serumları elde edilerek, serum örneklerinde 8-OHdG ölçümü, satın alınan ticari 8-OHdG-ELİSA kiti kullanılarak kit prosedürüne uygun olarak ölçümleri yapıldı. Ekspresyon çalışması için gruplardan alınan EDTA'lı kan örneklerinden trizol ile total RNA'lar izole edildi. RNA'lardan Ters Transkriptaz enzimi kullanılarak cDNA sentezlendi. Real Time PCR yöntemiyle komplementer DNA (cDNA)'lardan OGG1 genine özgü primer kullanılarak OGG1 geninin ekspresyonu analiz edildi. Analizler Graphad Prism 9 istatistiksel analiz programı kullanılarak yapıldı ve DNA hasarı ile HT arasındaki ilişki değerlendirildi. Bu çalışmada, HT hasta grubunda 8-OHdG düzeylerinde HT grubu ve kontrol grubu arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmadı ($p>0.05$). OGG1 gen ekspresyon düzeyleri ise sağlıklı kontrol grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı düzeyde düşük bulunmuştur ($p = 0.0007$). Elde edilen verilere göre, serum 8-OHdG düzeyleri açısından HT ve sağlıklı kontrol grubu arasında anlamlı bir fark saptanmamış olması, bu hastalarda sistemik oksidatif hasarın belirgin düzeyde artmadığını düşündürmektedir. Ancak OGG1 gen ekspresyon düzeylerinin HT grubunda istatistiksel olarak anlamlı düzeyde düşük bulunması, DNA tamir kapasitesinde azalma olduğunu ve buna bağlı olarak hücre içi birikmiş hasarın söz konusu olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Hashimato Tiroiditi, DNA Hasarı, Oksidatif Stres

Presentation ID / Sunum No= 39

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-0874-9231

Karaciğer Kanseri ve Karaciğer Kök Hücrelerinde Otofaji Hedefli Fotodinamik Terapi (PDT) Uygulaması

**Ma. St. Özge Köseoğlu¹, Ph.c. Hülya Yanık¹, Assoc. Prof. Dr. Pelin Balçık Erçin², Prof.Dr.
Yusufhan Yazır¹, Prof.Dr. Meltem Göksel Şahin¹**

¹Kocaeli Üniversitesi

²Dokuz Eylül Üniversitesi

Özet

Kanser, insan sağlığını olumsuz olarak etkilemektedir ve günümüzde hastalığa bağlı ölüm nedenleri arasında 6. sırada yer almaktadır. Ülkemizde kanser tedavisi olarak kemoterapi ve radyoterapi gibi geleneksel yöntemler kullanılmakta olup alternatif yöntemler halen araştırma/geliştirme aşamasındadır. Hem ülkemizde hem de dünyada kanser tedavisi üzerine en yaygın çalışılan alternatif tedavi yöntemlerinden biri fotodinamik terapidir (PDT). Fotodinamik terapi; ışık, ışığa duyarlı bir ajan ve moleküler oksijenin bir araya gelmesiyle oluşan reaktif oksijen türleri (ROS; $\bullet\text{O}_2^-$, $\bullet\text{OH}$ ve H_2O_2) aracılığıyla kanser hücrelerinde bulunan biyolojik makromoleküllerin (lipitler, proteinler, nükleik asitler ve karbonhidratlar gibi) oksidatif hasara uğratarak bozunması prensibine dayanmaktadır. PDT’de kullanılan ışığa duyarlı ajanların (porfirin, ftalosiyenin, fotofrin vb.) kanser hücrelerine seçiciliği bulunmaktadır. Bu seçicilik, konvansiyonel kanser tedavisinde kullanılan kemoterapi ilaçlarına kıyasla etkili bir tedavi imkânı sunmaktadır. Buna ek olarak PDT, minimal invaziv ve yan etkisinin diğer tedavi yöntemlerine kıyasla az olması özellikleriyle öne çıkmaktadır. Kanser tedavisinin başarılı olmasını engelleyen ve ilaç direncinin oluşmasına sebep olan otofaji; proteinler, mitokondri gibi hasarlı organeller ve lipitlerin de dahil olduğu sitoplazmik materyallerin parçalanarak yeniden kullanımını sağlamak için otofagozom adı verilen çift membranlı keseciklere ayrıldığı bir sindirim mekanizmasıdır. PDT uygulamalarının ardından otofaji görülebilmekte ve ortaya çıkan sitoplazmik materyallerin kanser hücrelerini beslemesi nedeniyle uygulanan tedavinin başarısı düşmektedir. Bu tez çalışmasında otofajik süreçte temel role sahip olan LC3B proteini hedeflenmiştir. LC3B proteini hem konvansiyonel hem de alternatif olarak uygulanan kanser tedavilerine direnç gösteren hücre popülasyonlarında otofajinin tespit edilmesinde bir biyobelirteç olarak kabul edilmektedir. Dolayısıyla LC3B proteininin hedeflenmesi ile gerçekleştirilecek PDT uygulaması sonucunda etkin bir tedavi yöntemi oluşturması amaçlanmıştır. Bunun için otofajinin indüklendiği hücre popülasyonu LC3B hedefli ilaç öncü PDT ajanı geliştirilmiştir. Böylece hedefli PDT uygulaması ile kanser tedavisinde otofaji sergileyen hücre popülasyonunun oran yazılacak yıkımı gerçekleştirilmiştir.

Bu çalışma Kocaeli Üniversitesi BAP Koordinasyon Birimi tarafından desteklenmiştir. Proje kodu: TYL-2024-3973

Anahtar Kelimeler: Kanser, Fotodinamik Terapi, Otofaji, Kök Hücre

Autophagy Targeted Photodynamic Therapy Application in Liver Cancer and Cancer Stem Cell

Abstract

Cancer has a detrimental effect on human health and is currently the sixth most prevalent cause of mortality due to the disease. In this nation, conventional cancer treatment methods, such as chemotherapy and radiotherapy, are employed, while alternative approaches are still in the research and development stage. Photodynamic therapy (PDT) is one of the most extensively researched alternative treatment methods for cancer, both within our country and on the global stage. PDT is a therapeutic modality that is based on the principle of oxidative damage and degradation of biological macromolecules in cancer cells through the action of reactive oxygen species formed by the combination of light, a photosensitive agent and molecular oxygen. The photosensitising agents employed in PDT exhibit selectivity for cancerous cells. This selectivity renders the treatment more effective than that of chemotherapy drugs used in conventional cancer treatment. Moreover, PDT is distinguished by its minimal invasiveness and reduced incidence of adverse effects when compared with alternative treatment modalities. Autophagy can be observed subsequent to PDT applications, and the efficacy of the treatment is reduced due to the presence of cytoplasmic materials that provide sustenance to the cancer cell. The present thesis investigates the role of the LC3B protein in the process of autophagy. The LC3B protein has been identified as a biomarker for the detection of autophagy in cell populations that demonstrate resistance to both conventional and alternative cancer therapies. The objective of this study is to develop an effective treatment method that utilises PDT, with a focus on targeting the LC3B protein. For this purpose, an LC3B-targeted drug precursor PDT agent was developed for the cell population in which autophagy is induced. It is evident that the eradication of cells exhibiting autophagy in a cancerous context has been achieved through the implementation of targeted PDT.

Keywords: Cancer, Photodynamic Therapy, Autophagy, Stem Cell

Presentation ID / Sunum No= 41

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6210-5033

Koroner Arter Hastalığında Homosistein, B12 ve Folat Değerlerinin İncelenmesi

Exp. Dr. Arzu Yüksel¹

¹Başakşehir Çam ve Sakura şehir hastanesi

Özet

Amaç: Kardiyovasküler hastalıklar, 2019 yılında tahmini 18,6 milyon insanın ölümüne neden olan küresel bir problemdir. KVH'ları koroner arter hastalığı, serebrovasküler hastalık, periferik arter hastalığı, konjenital kalp defektleri, derin ven trombozu ve pulmoner emboli olmak üzere kalbi ve kan damarlarını etkileyen bozukluklar olarak tanımlayabiliriz. Hiperhomosisteineminin endotel hücre hasarına, damarların esnekliğinde azalmaya ve hemostaz sürecini değiştirdiğine inanılmaktadır. Kan B12 ve Folat seviyelerinin total homosistein düzeyleri ile ters ilişkili olduğu, bu nedenle bu parametrelerin düşük kan konsantrasyonlarına yol açan durumların hiperhomosisteinemi riskini arttırdığı düşünülmektedir. Bizde bu çalışmamızda KAH tanısı almış hastalarda Homosistein, B12 ve Folat düzeylerini karşılaştırarak tanı ve tedavide yol gösterici olmasını planladık. Yöntemler: Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi Kardiyoloji bölümüne başvuran, Anjiyo ile KAH tanısı almış 68 hasta ve sağlıklı 57 kontrole ait biyokimyasal veriler retrospektif olarak değerlendirildi. Bulgular: Glukoz ve Homosistein değerleri hasta grubunda kontrol grubuna göre anlamlı şekilde yüksek, Folat ve HDL kolesterol değerleri ise anlamlı şekilde düşüktü ($p=0.01$, $p=0.000$, $p=0.01$, $p=0.014$ sırasıyla). Gruplarda B12 ile HDL Kolesterol arasında anlamlı pozitif kolerasyon ($r=0.279$ $p=0.003$), Homosistein ile B12 ve Folat arasında ise anlamlı negatif kolerasyon mevcuttu ($r=-0.292$ $p=0.001$, $r=-0.358$ $p=0.000$ sırasıyla). Sonuçlar: Homosistein, aterosklerotik vasküler hastalık ve hiperkoagülabilité durumlarının varlığı nedeniyle 1990'ların başlarında bir risk faktörü olarak kabul edilmiştir. Hiperhomosisteinemi ile kardiyovasküler hastalık ile kalp krizi ve felç gibi komplikasyonlar arasında anlamlı bir korelasyon mevcuttur. Bizde çalışmamızda KAH olanlarda Homosistein ile B12 ve Folat arasındaki ilişkiyi inceledik ve Homosistein yüksekliği ile B12 ve Folat düşüklüğünün birarada olduğunu gördük. Dolayısıyla B12 ve Folat düzeylerini iyileştirmenin, Homosistein düzeylerini düşürerek KAH riskini azaltmaya yardımcı ekonomik ve terapötik bir protokol olabileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: KAH, Homosistein, B12, Folat

Presentation ID / Sunum No= 135

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-6996-1410

Kronik Obstrüktif Akciğer Hastalığında Hematolojik Parametreler

Exp. Dr. Bülent Saka¹

¹Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Kronik obstrüktif akciğer hastalığı (KOAH), sistemik inflamasyonla ilişkili, ilerleyici ve geri dönüşümsüz bir hava yolu hastalığıdır. Bu çalışmanın amacı, KOAH olan bireylerde tam kan sayımı parametreleri ile Nötrofil/lenfosit oranı (NLR), monosit/lenfosit oranı (MLR) ve trombosit/lenfosit oranı (PLR) gibi sistemik inflamasyon göstergelerinin düzeylerini incelemek ve bu değerleri sağlıklı bireylerle karşılaştırarak KOAH'taki inflamatuvar yanıtı hematolojik açıdan değerlendirmektir. Materyal ve Metot: Bu çalışmaya, İstanbul Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi Göğüs Hastalıkları Polikliniği'ne başvuran 42 KOAH tanılı hasta ile 59 sağlıklı birey olmak üzere toplam 102 kişi dahil edilmiştir. Katılımcıların tam kan sayımı verileri hastane bilgi yönetim sisteminden (HBYS) retrospektif olarak toplanmıştır. NLR, MLR ve PLR düzeyleri hesaplanarak değerlendirilmiştir. **Sonuçlar:** KOAH hastalarında WBC, nötrofil, monosit, NLR, MLR ve PLR düzeyleri, sağlıklı kontrol grubuna göre anlamlı derecede yüksek bulunmuştur ($p < 0,05$). PLT ve Lenfosit düzeyleri açısından ise iki grup arasında anlamlı fark saptanmamıştır ($p > 0,05$). NLR düzeyleri ile nötrofil, MLR ve PLR düzeyleri arasında anlamlı pozitif korelasyon, lenfosit düzeyleri ile ise anlamlı negatif korelasyon gözlenmiştir ($p < 0,05$). MLR düzeyleri ile nötrofil, monosit, NLR ve PLR düzeyleri arasında anlamlı pozitif korelasyon, lenfosit düzeyleri ile negatif korelasyon saptanmıştır ($p < 0,05$). PLR düzeyleri ile trombosit, NLR ve MLR düzeyleri arasında anlamlı pozitif korelasyon, lenfosit düzeyleri ile negatif korelasyon bulunmuştur ($p < 0,05$). **Tartışma:** Bu çalışmada, KOAH hastalarında WBC, nötrofil, monosit, NLR, MLR ve PLR düzeylerinin sağlıklı bireylere kıyasla anlamlı şekilde yüksek olduğu gösterilmiştir. Bu bulgular, KOAH'ın yalnızca akciğerleri etkileyen bir hastalık olmadığını, aynı zamanda sistemik inflamasyonla da ilişkili olduğunu desteklemektedir. Özellikle NLR, MLR ve PLR gibi hematolojik inflamasyon göstergelerinin artışı, KOAH'ın inflamatuvar yükünü yansıtmak açısından anlamlı biyobelirteçler olabilir. Elde edilen sonuçlar, bu hematolojik parametrelerin rutin klinik kullanıma entegrasyonu ile KOAH hastalarının inflamatuvar durumlarının daha kolay ve maliyetsiz bir şekilde izlenebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: KOAH, İnflamasyon, NLR, MLR, PLR

Presentation ID / Sunum No= 111

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3552-785X

Miyokard İskemi-Reperfüzyon Hasarında Ferroptoz

Assoc. Prof. Dr. Seda Taşdemir¹

¹*İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Farmakoloji AD*

**Corresponding author: Seda taşdemir*

Özet

Amaç: Hücre ölümü, organizmaların gelişimi, homeostazın korunması ve patolojik süreçlerin düzenlenmesi açısından kritik bir biyolojik olaydır. Geleneksel olarak hücre ölümü, morfolojik ve biyokimyasal özelliklerine göre apoptoz, nekroz ve otofoji gibi temel kategorilere ayrılmıştır. Ancak son yıllarda, moleküler düzeyde daha iyi tanımlanan ve klasik sınıflamaların dışında kalan programlanmış hücre ölümü türleri ortaya konmuştur. Bunlar arasında ferroptoz, nekroptoz, piroptoz ve parthanatos gibi yeni mekanizmalar dikkat çekmektedir. Bu derlemede, ferroptozun miyokard iskemi reperfüzyon hasarı (I/R) üzerindeki rolü gözden geçirilmekte ve patolojideki katkıları tartışılmaktadır. Yöntem: Çalışmada, konuyla ilişkili anahtar kelimeler aracılığıyla PubMed, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında sistematik bir literatür taraması gerçekleştirilmiştir. Bulgular: Ferroptoz, 2012 yılında tanımlanan, demir bağımlı lipid peroksidasyonuna dayanan özgün bir programlanmış hücre ölüm biçimidir. Glutasyon peroksidaz 4 (GPX4) inhibisyonu ve reaktif oksijen türlerinin (ROS) birikimiyle karakterize olan ferroptozda, apoptosdan farklı olarak kaspaz aktivasyonu görülmez. Geleneksel olarak miyokard iskemik-reperfüzyon hasarı (I/R) sürecinde hücre ölümünün apoptoz ve nekroz ile sınırlı olduğu düşünülmekteydi. Ancak güncel bulgular, ferroptoz, nekroptoz ve piroptoz gibi yeni tanımlanan hücre ölüm yollarının da (I/R) patogeneze katıldığını göstermektedir. Bu yollar; ROS üretimi, kalsiyum stresi ve inflamatuvar kaskadların aktivasyonu yoluyla kardiyomiyosit kaybını artırmakta, böylece olumsuz kardiyak yeniden yapılanma, fonksiyon bozukluğu ve kalp yetmezliği gelişimini kolaylaştırmaktadır. Sonuç: Ferroptoz, (I/R)'nin kritik evrelerinde etkili olabilecek yeni nesil terapötik hedeflerden biri olarak dikkat çekmektedir. Hücrel stres yanıtları ve oksidatif dengenin bozulmasıyla ilişkili bu mekanizmanın ayrıntılı biçimde ortaya konması, kardiyoprotektif yaklaşımların başarısını artıracak stratejik bir adımdır.

Anahtar Kelimeler: Ferroptoz, Miyokard İskemi Reperfüzyon Hasarı, Reaktif Oksijen Türleri

Ferroptosis in Myocardial Ischemia-Reperfusion Injury

Abstract

Objective: Cell death is a critical biological process essential for organismal development, maintenance of homeostasis, and regulation of pathological conditions. Traditionally, cell death has been classified into fundamental categories such as apoptosis, necrosis, and autophagy based on morphological and biochemical features. However, in recent years, several newly defined forms of programmed cell death have emerged beyond these classical classifications. Among them, ferroptosis, necroptosis, pyroptosis, and parthanatos have attracted increasing attention. This review focuses on the role of ferroptosis in myocardial ischemia-reperfusion (I/R) injury and discusses its contribution to the pathophysiology. **Methods:** A systematic literature review was conducted using relevant keywords in international databases, including PubMed, Scopus, and Web of Science. **Results:** Ferroptosis is a distinct form of iron-dependent programmed cell death characterized by lipid peroxidation and was first described in 2012. It involves the inhibition of glutathione peroxidase 4 (GPX4) and the accumulation of reactive oxygen species (ROS), without caspase activation, distinguishing it from apoptosis. While myocardial ischemia-reperfusion (I/R) injury was traditionally thought to involve only apoptosis and necrosis, recent findings demonstrate the involvement of newly identified death pathways such as ferroptosis, necroptosis, and pyroptosis in its pathogenesis. These mechanisms promote cardiomyocyte loss through ROS generation, calcium overload, and activation of inflammatory cascades, ultimately contributing to adverse cardiac remodeling, functional impairment, and heart failure. **Conclusion:** Ferroptosis has emerged as a promising next-generation therapeutic target in critical phases of I/R injury. Elucidating the molecular mechanisms of this oxidative stress-related pathway may enhance the success of cardioprotective strategies

Keywords: Ferroptosis, Myocardial Ischemia-Reperfusion Injury, Reactive Oxygen Species

Presentation ID / Sunum No= 117

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: (<https://orcid.org/0000-0002-2534-4155>)

Nöroblastomada Apoptotik Yanıtın Artırılması: Uzun Zincirli Polifosfat ve Düşük Doz Doksorubisinin Sinerjik Etkisi

Dr. İrem Yalım Camcı¹

¹Gebze Teknik Üniversitesi

*Corresponding author: İrem Yalım Camcı

Özet

Nöroblastoma, çocuklarda en sık görülen solid tümörlerden biridir ve sıklıkla yüksek nüks oranları ile birlikte kemoterapiye direnç gelişimi göstererek tedavi başarısını ciddi şekilde sınırlar. Kemoterapi direncinin aşılması ve apoptotik yanıtların artırılması, terapötik etkinliğin iyileştirilmesinde kritik hedeflerdir. Doksorubisin (DOX), nöroblastoma tedavisinde yaygın olarak kullanılan bir kemoterapötiktir; ancak etkinliği, doza bağlı toksisite ve edinilmiş direnç nedeniyle sınırlanmaktadır. İnorganik polifosfatlar (polyP), ortofosfat birimlerinden oluşan doğrusal zincirlerdir ve apoptozun düzenlenmesi de dahil olmak üzere çeşitli hücresel süreçlerde rol oynarlar. Özellikle, uzun zincirli polifosfat (polyP100), memeli hücrelerinde mitokondriyal disfonksiyon ve kaspaz aktivasyonu yoluyla apoptozu indüklediği bildirilmiştir. Bu çalışmada, polyP100'ün subletal doz DOX ile birlikte kullanıldığında SH-SY5Y nöroblastoma hücrelerindeki apoptotik etkiyi artırıp artırmadığı araştırılmıştır. Hücreler 48 saat boyunca 0.05 µg/mL DOX veya 0.05 µg/mL DOX + 200 µM polyP100 (~100 fosfat birimi) ile muamele edilmiştir. Apoptoz, Western blot ile tespit edilen PARP parçalanması ve Annexin V-FITC/PI boyaması ile flow sitometri kullanılarak değerlendirilmiştir. Western blot sonuçları, birlikte tedavi grubunda sadece DOX uygulamasına göre artmış PARP parçalanması göstermiştir. Flow sitometri analizleri bu sonucu doğrulamış ve birlikte tedavi uygulanan grupta anlamlı düzeyde daha fazla Annexin V-pozitif apoptotik hücre tespit edilmiştir. Bu bulgular, polyP100'ün düşük doz DOX ile birlikte kullanıldığında apoptotik yanıtı artırabileceğini ve nöroblastomada kemoterapi direncinin aşılmasında yardımcı bir tedavi stratejisi olarak potansiyel taşıdığını göstermektedir. Bu sinerjik etkileşimin altında yatan moleküler mekanizmaların daha ayrıntılı araştırılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Nöroblastoma, Polifosfat, Doxorubisin (DOX) Apoptosis, Kemoresistant

Enhancing Apoptotic Response in Neuroblastoma: Synergistic Effect of Long-Chain Polyphosphate and Low-Dose Doxorubicin

Abstract

Neuroblastoma is one of the most common pediatric solid tumors and is frequently associated with high rates of relapse and resistance to chemotherapy, significantly limiting treatment success. Overcoming chemoresistance and enhancing apoptotic responses are critical goals for improving therapeutic efficacy. Doxorubicin (DOX) is a widely used chemotherapeutic agent in neuroblastoma treatment, though its effectiveness is hampered by dose-dependent toxicity and acquired resistance. Inorganic polyphosphates (polyP), linear chains of orthophosphate units, are implicated in various cellular processes, including the regulation of apoptosis. Specifically, long-chain polyphosphate (polyP100) has been reported to induce apoptosis in mammalian cells through mitochondrial dysfunction and caspase activation. This study aimed to investigate whether polyP100 could enhance the apoptotic effect of a sub-lethal dose of DOX in SH-SY5Y neuroblastoma cells. Cells were treated with 0.05 $\mu\text{g/mL}$ DOX and 0.05 $\mu\text{g/mL}$ DOX combined with 200 μM polyP100 (~100 phosphate residues) for 48 hours. Apoptosis was assessed using cleaved PARP detection by Western blotting and Annexin V-FITC/PI staining, followed by flow cytometric analysis. Western blot results demonstrated increased cleaved PARP levels in the co-treatment group compared to DOX alone. Flow cytometry confirmed these results, showing a significantly higher proportion of Annexin V-positive apoptotic cells following the combined treatment. Collectively, these findings suggest that polyP100 enhances the apoptotic response induced by low-dose DOX in SH-SY5Y cells. This combinatory approach may exert a synergistic effect and holds potential as a co-treatment strategy to overcome chemoresistance in neuroblastoma. Further studies are needed to elucidate the underlying molecular mechanisms and assess their translational applicability.

Keywords: Neuroblastoma, Polyphosphate, Doxorubicin (DOX). Apoptosis, Chemoresistance

Presentation ID / Sunum No= 75

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-6068-7651

Primer Hiperparatiroidi Tanılı Hastalarda Oksidatif ve Kromozomal DNA Hasarının Araştırılması

Researcher Zeliha Ülkü¹, Assoc. Prof. Dr. Nazmiye Bitgen², Prof.Dr. Fahri Bayram³, Dr. Gökçem Yalın Kocamaz³, Dr. Fatma Esen Karakuş², Prof.Dr. Zuhale Hamurcu²

¹Erciyes Üniversitesi, Gevher Nesibe Genom ve Kök Hücre Enstitüsü, Moleküler Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı

²Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

³Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Anabilim Dalı

Özet

Primer hiperparatiroidi (PHPT), paratiroid bezlerinden aşırı paratiroid hormonu salgılanması sonucu ortaya çıkan endokrin bozukluktur. PHPT, metabolik etkilerinin yanı sıra hücresel düzeyde genetik hasara da neden olabilir. Oksidatif stres ve buna bağlı oluşan hücresel hasar, serbest radikal üretimi ile bu radikallerin detoksifikasyonu arasındaki dengenin bozulması sonucu ortaya çıkmaktadır. Bu durum hücrenin yapısal ve işlevsel bütünlüğünü tehdit etmektedir. Sitokinez bloke mikronükleus (CBMN-Cytokinesis-Block Micronucleus) sitom testi, hücre bölünmesi sırasında oluşan mikronükleus (MN), nükleer bud (NBUD) ve nükleoplazmik köprü (NPB) gibi nükleer anormallikleri değerlendirerek, DNA hasarı, kromozomal instabilite ve genetik toksisite düzeylerini belirlemede yaygın olarak kullanılan, hassas ve kapsamlı bir sitogenetik analiz yöntemidir. Bu çalışmada, PHPT tanısı almış bireylerde oksidatif ve kromozomal DNA hasarının araştırılması amaçlandı. Bu kapsamda çalışmaya, PHPT tanısı almış 20 hasta ile hastalarla benzer yaş ve cinsiyet de 20 sağlıklı gönüllü dahil edildi. Hasta ve kontrol grupların serum örneklerinden 8-hidroksi-2'-deoksiguanozin (8-OHdG) ölçümü ile oksidatif DNA hasarı ve periferik kan lenfositlerinde CBMN yöntemi ile kromozomal DNA hasarı araştırıldı. Elde edilen veriler Graphad Prism 9 istatistiksel analiz programı kullanılarak karşılaştırıldı ve DNA hasarı ile PHPT arasındaki ilişki değerlendirildi. 8-OHdG seviyeleri PHPT grubunda kontrollere kıyasla düşük olmakla birlikte, bu fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmadı ($p=0.2801$). Bununla birlikte PHPT hasta grubunda MN, NBUD ve NPB değerleri kontrollere göre kıyaslandığında, MN ve NBUD değerleri hasta grubunda istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek bulunurken ($p<0.001$), NPB de kontrolle aralarında anlamlı fark bulunmamıştır ($p=0.77$). Sonuç olarak, PHPT hastalarında artan MN ve NBUD oranları, bu hastalarda genomik stabilitenin bozulduğunu ve hücresel düzeyde genetik hasarın biriktiğini göstermektedir. Genomik instabilite, hücresel onarım mekanizmalarının yetersizliğiyle birlikte değerlendirildiğinde, bu durumun ilerleyen dönemde malign

transformasyonlara zemin hazırlayarak, bu hastalarda kanser gelişim riskini artırabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: DNA Hasarı, Mikronükleus, Primer Hiperparatiroidi, Oksidatif Stres

Presentation ID / Sunum No= 122

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-6737-0416

Proteinüride Elektroforetik Desen Bozukluklarının D Vitamini Verileri ile Birlikte Retrospektif Analizi

Exp. Dr. Nazife Doğan¹

¹Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Nazife Doğan

Özet

Amaç: Proteinüri, glomerüler ve/veya tübüler böbrek hasarının erken tanı ve takibinde önemli bir biyobelirteç olarak rutinde yaygın şekilde kullanılmaktadır. İdrardaki protein miktarının belirlenmesi, böbrek fonksiyonlarının değerlendirilmesinde kullanılan temel laboratuvar testlerindendir. Ayrıca, serum protein elektroforezi ile proteinlerin fraksiyonel dağılımının incelenmesi, proteinüri altında yatan patolojilerin daha ayrıntılı analizine olanak sağlar. Bu çalışmada, kapiller protein elektroforez (KPE) deseninde bozulma veya patolojik pik gözlenen proteinüri hastaların, D vitamini takviyesi içeren diyet öncesi ve sonrası renal fonksiyonlarının retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Materyal ve Metot: 01.04.2022 ile 30.04.2025 tarihleri arasında KPE’de patoloji ve proteinüri saptanan toplam 16 hastanın diyet öncesi ve sonrası laboratuvar verileri retrospektif olarak analiz edilmiştir. Proteinüri, spot idrarda protein/kreatinin oranı veya 24 saatlik idrarda total protein düzeyi Roche Cobas c702 ve 6000 otoanalizörleri kullanılarak ölçülmüştür. Serum protein elektroforezi ise Sebia Minicap kapiller elektroforez cihazında gerçekleştirilmiştir. Bulgular: Elektroforetik desenlerde en sık Alfa-2, Beta-2 ve Gamma globulin fraksiyonlarında patoloji (bozulma ve/veya pik) gözlenmiştir. D vitamini takviyesi içeren diyet sonrası 16 hastanın 6’sında 24 saatlik idrar, 10’unda spot idrar örneklerinde D vitamini seviyelerinde artışa paralel proteinüri düzeylerinde anlamlı azalma tespit edilmiştir. Tartışma ve Sonuç: Literatürde proteinüri tedavisinde diyetle vitamin D takviyesinin böbrekte fonksiyonlarına olumlu etkilerini gösteren kısıtlı sayıda çalışma bulunmaktadır. Proteinüri gözlenen hastaların serum protein elektroforetik desenlerinin alt fraksiyonları (albümin, alfa,beta ve/veya gama globülin) etkilenebilmektedir. Çalışmamız, protein elektroforezi ve D vitamini seviyelerinin birlikte değerlendirilmesinin proteinüri ve renal fonksiyon takibinde faydalı olduğunu göstermektedir. Bireyselleştirilmiş D vitamini takviyeli diyetlerin, böbrek fonksiyonlarının korunmasında ve ilerleyici hasarın önlenmesinde laboratuvar parametreleriyle izlenerek gelecekte önemli katkılar sağlayabileceğini öngörmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Proteinüri, Elektroforez, Diyet, D Vitamini

Presentation ID / Sunum No= 42

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5593-2073

Ratlarda Oluşturulan Nöropatik Ağrı Modelinde Mao İnhibitörlerinin Analjezik Etkilerinin Araştırılması

Dr. Emre Gedikli¹, Prof.Dr. Şahin Yıldırım¹

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Farmakoloji Anabilim Dalı

Özet

Bu çalışmada, parsiyel siyatik sinir ligasyonu yöntemiyle oluşturulan nöropatik ağrı modelinde, monoamin oksidaz inhibitörlerinden moklobemid, fenelzin ve rasajilinin analjezik etkileri araştırılmıştır. Toplam 66 adet 14-16 haftalık, 200-220 gram ağırlığında erişkin erkek Wistar-Albino sıçan kullanılmıştır. Tüm sıçanlar deney öncesi 7 gün boyunca standart laboratuvar koşullarında adaptasyona tabi tutulmuştur. Deneyler Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Deney Hayvanları Laboratuvarı'nda gerçekleştirilmiş ve etik kurul onayı (65202830-050.04.04-658) alınmıştır. Sıçanlar rastgele olarak 11 gruba ayrılmıştır. Sham grubunda sadece kas üzerine kesi yapılmış, diğer gruplarda parsiyel siyatik sinir ligasyonu ile nöropatik ağrı oluşturulmuştur. Anestezide ketamin (90 mg/kg) ve xylazine (3 mg/kg) kullanılmıştır. Nöropatik ağrının oluşumu 20 gün boyunca gözlemlenmiş, ardından bazal ağrı ölçümleri yapılmıştır. Tedavi protokolünde moklobemid (10, 20, 40 mg/kg), rasajilin (0,75, 1,5, 3 mg/kg) ve fenelzin (15, 30, 60 mg/kg) intraperitoneal olarak uygulanmıştır. Analjezik etkinlik, hot plate ve tail flick testleriyle değerlendirilmiştir. Moklobemid, doza bağımlı şekilde anlamlı analjezik etki gösterirken, 40 mg/kg dozuyla en uzun ağrı yanıt süresi elde edilmiştir. Fenelzin, sınırlı da olsa anlamlı bir iyileşme sağlamıştır. Rasajilin ise yüksek dozlarda hiperaljezik etki göstermiştir. Sonuçlar, serotonin ve norepinefrin düzeylerini artıran moklobemidin nöropatik ağrı tedavisinde etkili bir ajan olabileceğini ortaya koymuştur. Bu tez çalışması, CÜBAP tarafından desteklenmiştir (Proje No: T-2022-980).

Anahtar Kelimeler: Nöropatik Ağrı, Monoamin Oksidaz İnhibitörleri, Moklobemid, Fenelzin, Rasajilin

Investigation of the Analgesic Effects of Mao Inhibitors in Neuropathic Pain in Rats

Abstract

In this study, the analgesic effects of monoamine oxidase inhibitors—moclobemide, phenelzine, and rasagiline—were investigated using a neuropathic pain model induced by partial sciatic nerve ligation. A total of 66 adult male Wistar-Albino rats, aged 14 to 16 weeks and weighing between 200 and 220 grams, were utilized. All rats underwent a 7-day adaptation period under standard laboratory conditions prior to the experiment. The experiments were conducted at the Sivas Cumhuriyet University Experimental Animal Laboratory, and ethical approval (65202830-050.04.04-658) was obtained from the ethics committee. The rats were randomly divided into 11 groups. In the sham group, only an incision was made in the muscle, while neuropathic pain was induced in the other groups through partial sciatic nerve ligation. Ketamine (90 mg/kg) and xylazine (3 mg/kg) were administered for anesthesia. The occurrence of neuropathic pain was monitored over a period of 20 days, followed by baseline pain measurements. In the treatment protocol, moclobemide (10, 20, 40 mg/kg), rasagiline (0.75, 1.5, 3 mg/kg), and phenelzine (15, 30, 60 mg/kg) were administered via intraperitoneal injection. The analgesic efficacy was assessed using hot plate and tail flick tests. Moclobemide demonstrated a significant analgesic effect in a dose-dependent manner, with the longest pain response time observed at a dose of 40 mg/kg. Phenelzine provided a significant, albeit limited, improvement in pain relief. In contrast, rasagiline exhibited a hyperalgesic effect at higher doses. The results indicate that moclobemide, which enhances serotonin and norepinephrine levels, may be an effective agent for the treatment of neuropathic pain. This thesis study was supported by CÜBAP (Project No: T-2022-980).

Keywords: Neuropathic Pain, Monoamine Oxidase Inhibitors, Moclobemide, Phenelzine, Rasagiline

Presentation ID / Sunum No= 11

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7330-4919

Rüptüre Aorta Descendens Anevrizması

Doç. Dr. Sema Polat¹, Dr. Fatma Yasemin Öksüzler², Assoc. Prof. Dr. Mahmut Öksüzler³

¹ Çukurova üniversitesi, Tıp fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye

² İzmir Demokrasi Üniversitesi Buca Seyfi Demirsoy Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Radyoloji Bölümü, İzmir, Türkiye

³ Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Radyoloji Bölümü, İzmir, Türkiye

*Corresponding author: Sema Polat

Özet

Aort, anatomik seyrine göre aorta ascendens, arcus aorta ve aorta descendens olarak üç bölüme ayrılırken, aorta descendens seyri boyunca aorta thoracica ve aorta abdominalis olmak üzere iki bölüme ayrılır ve ayrıldığı sınır diyaframdan geçtiği T12 seviyesidir. Bu çalışmada, Acil Servis'e karın ve sırt ağrısı şikayeti ile gelen ve iki dakikalık kardiyopulmoner resüsitasyon öyküsü olduğu bilinen 89 yaşındaki bir kadın hastanın torakoabdominal aorta bilgisayarlı tomografi (BT) anjiyografi görüntülerine ait bulgular sunulmuştur. Aorta thoracica distalinde 8 cm uzunluğunda ve en geniş yerinde 7 cm olan anevrizma ve rüptür saptandı. Ayrıca, paraaortik bölgenin en kalın kısmında 2 cm büyüklüğünde hemorajik yoğunluğa sahip bant benzeri bir efüzyon izlenirken, sol hemitoraksın en derin yerinde 3 cm boyutunda başka bir efüzyon bulundu. BT anjiyografide rüptüre torasik aort anevrizması saptandı. Torakoabdominal aort anevrizmalarının ve/veya diseksiyonlarının cerrahi onarımı karmaşık patolojileri nedeniyle zor olduğu bildirilmektedir. Bu durumun önceden ayrıntılı olarak değerlendirilmesi, yapılacak cerrahi girişimin hazırlığında ve planlamasında gereklidir. Ayrıca, anevrizmanın boyutu, eşlik eden diseksiyon varlığı ve rüptür gelişiminin ayrıntılı olarak incelenmesi hayati önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Aort, Aorta Descendens, Aorta Descendens Anevrizma

Rupture Descending Aort Aneurysma

Abstract

The aorta is anatomically divided into three main parts based on its course through the body: the ascending aorta, the aortic arch, and the descending aorta. The descending aorta is further divided into two sections, the 'thoracic aorta' and the 'abdominal aorta,' with the boundary being at the level of the T12 vertebra, where it passes through the diaphragm. "In this study we present the findings of computed tomography (CT) angiography images of the thoracoabdominal aorta of an 89-year-old woman who presented to the Emergency Department with abdominal and back pain and who was known to have a two-minute history of cardiopulmonary resuscitation. Aneurysm and rupture of the distal aorta thoracica, 8 cm in length and 7 cm at its widest point were detected. In addition, a 2 cm band-like effusion with haemorrhagic density was observed in the thickest part of the paraaortic region, while another 3 cm effusion was found in the deepest part of the left hemithorax. CT angiography showed a ruptured thoracic aortic aneurysm. Surgical repair of thoracoabdominal aortic aneurysms and/or dissections is difficult due to their complex pathology. A detailed preoperative preparation and surgical planning is required. It is vital that the extent of the aneurysm, the presence of concomitant dissection, and the development of rupture should be examined in detail.

Keywords: Aorta, Descending Aort, Aneurysm

Presentation ID / Sunum No= 12

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7330-4919

Sağlıklı Bireylerde Kraniovertebral Bileşkenin Referans Değerlerinin Bilgisayarlı Tomografi ile Değerlendirilmesi

Doç. Dr. Sema Polat¹, Assoc. Prof. Dr. Mahmut Öksüzler²,

¹ Çukurova üniversitesi, Tıp fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye

²Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Radyoloji Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

Özet

Amaç: Kraniovertebral bileşke (KVB), kafatası ve omurgayı birbirine bağlamak, beyni desteklemek ve nöral ve vasküler bağlantıları kolaylaştırmak için oldukça önemlidir. Bu çalışma, CVJ anomalilerinin ve ilgili nörolojik bozuklukların artan prevalansı nedeniyle, sağlıklı bireylerde cerrahi prosedürler için referans olabilecek CVJ'nin klinik ve anatomik boyutlarını araştırmayı amaçlamaktadır. Gereç ve Yöntem: Dens transvers uzunluğu (DTL), dens anteroposterior uzunluğu (DAPL), dens yüksekliği (DH), dens ucu (DT), atlantookspital eklem açısı (AOJA), bazion-opistion arası mesafe (BOD), aksis yüksekliği (AH), atlantookspital aralık (AOI) gibi CVJ ile ilgili 13 parametreyi içermektedir, 18-60 yaş arası 180 sağlıklı bireyin Welcher bazal açısı (WBA), klivus kanal açısı (CCA), klaus yükseklik indeksi (KHI), anterior atlanto-dental interval (AADI) ve posterior atlanto dental interval (PADI) retrospektif ve istatistiksel olarak değerlendirildi. Bulgular: Ölçüm sonuçları aşağıdaki gibi bulunmuştur: DTL 10.35±0.83 mm, DAPL 11,45±0,95 mm, DH 15,70±1,44 mm, DT 1,58±0,49 mm, AOJA 118,24±7,11°, BOD 33,58±2,79 mm, AH 34,78±2,82 mm, AOI 1,47±0,29 mm, WBA, 130,41±5,89°, CCA 160,56±9,94°, KHI 41,45±3,03, AADI 1,19±0,48 mm ve PADI 19,47±1,84 mm, sağlıklı bireylerde sırasıyla, Ayrıca, DTL, DAPL, DH, BOD, AH, AADI ve PADI gibi bazı parametreler erkeklerde kadınlara göre anlamlı derecede yüksekti, DTL, DH, DT, AH ve AOI parametreleri yaşlar arasında anlamlı farklılık gösterdi, Sonuç: KVB'nin kapsamlı bilgisi anatomi, radyoloji, anestezi, ortopedi, nöroşirürji ve kulak burun boğaz gibi alanlarda klinisyenlere rehberlik edebilir. Ayrıca, bu temel anatomik bilgi, tasarım, cerrahi alanın sınırlarının belirlenmesi ve komplikasyon/risk azaltımının yanı sıra, bazı patolojilerde birçok cerrahi yaklaşımın gerçekleştirilmesi için faydalı bir yol sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Atlantoaksiyel Dislokasyon, Kraniovertebral Bileşke, Dens Eksen, Arka Kafa Tabanı

Evaluation of Reference Values of the Craniovertebral Junction in Healthy Subjects by Computed Tomography

Abstract

Purpose: The craniovertebral junction (CVJ) is crucial for connecting the skull and spine, supporting the brain and facilitating neural and vascular links. Due to the rising prevalence of CVJ anomalies and related neurological disorders, this study aims to explore the CVJ's clinical and anatomical dimensions in healthy individuals for surgical reference. **Materials and Methods:** The Computed Tomography images including 13 parameters including dens transverse length (DTL), dens anteroposterior length (DAPL), dens height (DH), dens tip (DT), atlantooccipital joint angle (AOJA), distance between basion to opisthion (BOD), axis height (AH), atlantooccipital interval (AOI), Welcher basal angle (WBA), clivus canal angle (CCA), klaus height index (KHI), anterior atlanto-dental interval (AADI), and posterior atlanto dental interval (PADI) of 180 healthy individuals between 18-60 years were retrospectively, and statistically evaluated. **Results:** Measurement results were found as follows: DTL 10.35 ± 0.83 mm, DAPL 11.45 ± 0.95 mm, DH 15.70 ± 1.44 mm, DT 1.58 ± 0.49 mm, AOJA $118.24 \pm 7.11^\circ$, BOD 33.58 ± 2.79 mm, AH 34.78 ± 2.82 mm, AOI 1.47 ± 0.29 mm, WBA, $130.41 \pm 5.89^\circ$, CCA $160.56 \pm 9.94^\circ$, KHI 41.45 ± 3.03 , AADI 1.19 ± 0.48 mm, and PADI 19.47 ± 1.84 mm, in healthy subjects, respectively. Additionally, some parameters including DTL, DAPL, DH, BOD, AH, AADI, and PADI were significantly higher in males than females. DTL, DH, DT, AH, and AOI parameters showed a significant difference between ages. **Conclusion:** Comprehensive knowledge of the CVJ can guide clinicians in fields such as anatomy, radiology, anaesthesiology, orthopaedics, neurosurgery, and otolaryngology. This will provide a useful way to perform many surgical approaches in some pathologies as well as basic anatomical knowledge, design, determination of the limitations of the surgical field and complication/risk reduction.

Keywords: Atlantoaxial Dislocation, Craniovertebral Junction, Dens Axis, Posterior Skull Base

Presentation ID / Sunum No= 74

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-3274-5605

Serbest Prostat Spesifik Antijen Testi Üzerinden Gereksiz Test İsteminin Değerlendirilmesi

Ma. St. Eda Şahin¹, Asst. Prof. Dr. Havva Yasemin Çinpolat²

¹Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı

²Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Tıp Fakültesi Temel Tıp Bilimleri Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı

*Corresponding author: Eda Şahin

Özet

Amaç: Sağlık hizmetlerine olan talebin artması ile test istemleri de artmaktadır. Bununla birlikte gereksiz istemler de artmıştır. Çalışmamızda, hastanemizde istem yapılan prostat spesifik antijen (PSA) ve serbest PSA (sPSA) testlerini inceleyerek, sPSA testi için yapılan gereksiz test istemlerini değerlendirmeyi amaçladık. Yöntem: XXX Hastanesi'nde 01.01.2021 ve 31.12.2023 tarihleri arasında istenmiş olan PSA ve sPSA testlerine hastane otomasyon sistemi üzerinden erişim sağlayarak retrospektif olarak inceledik. PSA değeri <4 ng/mL veya >10 ng/mL iken PSA ile istenen sPSA; PSA değeri ilk istemde ≥ 4 ng/mL ve ≤ 10 ng/mL iken istenen sPSA veya tek başına istenen sPSA istemlerini 'gereksiz test istemi' olarak değerlendirdik. Ayrıca Akılcı Laboratuvar Kullanımı Akılcı Test İstemi Prosedürü'ne göre 28 günden daha sık istenen PSA değerlerini de gereksiz test istemi olarak nitelendirdik. Yapılan test istemlerinin bölümlere göre dağılımlarını inceledik. Bulgular: İstem yapılan 2602 sPSA testinden 2396 (%92.1)'sının gereksiz test istemi olduğunu belirledik. Polikliniklerden yapılan 2446 sPSA isteminin 2245 (%91.8)'i gereksizken yataklı servislerden yapılan 156 testin 151 (%96.8)'i gereksizdi. Akılcı Test İstemi Prosedürü'ne göre ise gereksiz PSA isteminin %11.7 olduğunu saptadık. Sonuç: Laboratuvar testlerindeki gereksiz istemler sağlık alanındaki harcamalarının artmasının yanı sıra yanlış pozitif sonuçlardan kaynaklanan daha fazla invaziv girişimlerin de yapılmasına neden olmaktadır. Laboratuvar tetkik komisyonu klinikler ile iş birliğiyle içerisinde çalışarak ve birime özgü formlar kaldırılarak gereksiz test istemleri azaltılabilir.

Anahtar Kelimeler: Tanısal Testler, Prostat-Spesifik Antijen, Sağlık Hizmeti Maliyetleri

Evaluation of Unnecessary Test Requests Based On Free Prostate-Specific Antigen Testing

Abstract

Objective: As the demand for healthcare services increases, so does the frequency of laboratory test requests, leading to a rise in unnecessary testing. In this study, we aimed to evaluate the extent of unnecessary free prostate-specific antigen (fPSA) testing by analyzing prostate-specific antigen (PSA) and fPSA test requests at our hospital. **Methods:** We retrospectively reviewed PSA and fPSA test requests recorded in the hospital information system at XXX Hospital between January 1, 2021, and December 31, 2023. Requests for fPSA were classified as unnecessary when PSA levels were either <4 ng/mL or >10 ng/mL, when fPSA was ordered alone without a PSA test, or when fPSA was ordered at the initial request with PSA levels between ≥ 4 ng/mL and ≤ 10 ng/mL. Additionally, according to the Rational Laboratory Use Test Request Procedure, PSA tests ordered at intervals shorter than 28 days were also defined as unnecessary. The distribution of test requests was analyzed by clinical department. **Results:** Of the 2,602 fPSA tests, 2,396 (92.1%) were deemed unnecessary. Specifically, 2,245 (91.8%) of 2,446 requests from outpatient clinics and 151 (96.8%) of 156 requests from inpatient services were unnecessary. According to the Rational Test Request Procedure, 11.7% of PSA test requests were considered unnecessary. **Conclusion:** Unnecessary laboratory test orders contribute to increased healthcare costs and may lead to more invasive procedures due to false-positive results. Collaboration with clinicians and the elimination of unit-specific test request forms may help reduce unnecessary test utilization.

Keywords: Diagnostic Tests, Prostate-Specific Antigen, Health Care Costs

Presentation ID / Sunum No= 112

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3552-785X

Sirkadiyan Ritim ve Kardiyovasküler Hastalıklar Üzerindeki Etkisi

Assoc. Prof. Dr. Seda Taşdemir¹

¹*İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Farmakoloji AD*

**Corresponding author: Seda taşdemir*

Özet

Amaç: Sirkadiyen ritimler, organizmaların çevresel döngülere uyumunu sağlayan, moleküler ve fizyolojik süreçleri düzenleyen biyolojik sistemlerdir. Son yıllarda sirkadiyen ritimlerin kardiyovasküler fizyoloji ve patofizyoloji üzerindeki etkileri giderek daha fazla dikkat çekmektedir. Bu ilginin temelinde, kalp-damar olaylarının günün belirli saatlerinde artış göstermesi ve bu zamanlama ile sirkadiyen gen ekspresyonları arasında doğrudan ilişki bulunması yer almaktadır. Bu derlemede, sirkadiyen ritimlerin arteriyel hipertansiyon, miyokard iskemisi ve kardiyak aritmilerle ilişkisi güncel literatür doğrultusunda değerlendirilmektedir. Yöntem: Bu çalışma, 2017–2024 yılları arasında yayımlanmış insan ve hayvan araştırmalarına dayalı bir literatür derlemesidir. PubMed, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında, konuyla ilişkili anahtar kelimeler kullanılarak sistematik bir tarama yapıldı. Bulgular: Sirkadiyen ritimler, hipotalamusta yer alan suprachiasmatic nucleus (SCN) tarafından yönetilen endojen bir biyolojik saat aracılığıyla düzenlenir. Bu merkezi zamanlama sisteminin temelini, Per, Bmal, Clock ve Cry gibi saat genleri ve bunların gen ürünleri oluşturur. Sirkadiyen saatler, kardiyomiyositler, fibroblastlar, damar düz kas hücreleri ve endotel hücreleri dahil olmak üzere çeşitli kardiyovasküler hücre tiplerinde tanımlanmıştır. Bu hücrelerdeki endojen saat genlerinin (örneğin CLOCK, BMAL1, PER2) ifadesi ve bu genlerin disfonksiyonunun hipertansiyon, aritmi ve miyokardiyal hasar gibi kardiyovasküler patolojilerle ilişkili bulunması, sirkadiyen biyolojiyi kalp sağlığı açısından önemli bir terapötik hedef haline getirmiştir. Nitekim 2020 sonrası yapılan çalışmalarda, vardiyalı çalışma, uyku bozuklukları ve gece ışığına maruz kalma gibi sirkadiyen ritmi bozan çevresel faktörlerin kardiyovasküler riskleri belirgin şekilde artırdığı ortaya konmuştur. Sonuç: Güncel çalışmalar, sirkadiyen ritmin bozulmasının sadece kardiyovasküler hastalıkların patogenezinde değil, aynı zamanda prognoz ve tedavi yanıtında da belirleyici olduğunu ortaya koymuştur. Bu nedenle kronoterapi kavramı son dönemde yeniden gündeme gelmiş ve klinik araştırmalarda değerlendirilmeye başlanmıştır. İlaç ve öğün zamanlamalarını içeren kronoterapiler, KVH yönetiminde ve tedavisinde umut verici stratejiler sunmakta, hasta sonuçlarını iyileştirme potansiyeli taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sirkadiyan Ritim, BMAL, CLOKCK, Miyokard İnfarktüsü, Aritmi

Circadian Rhythm and its Impact on Cardiovascular Diseases

Abstract

Objective: Circadian rhythms are biological systems that regulate molecular and physiological processes, enabling organisms to adapt to environmental cycles. In recent years, the effects of circadian rhythms on cardiovascular physiology and pathophysiology have attracted increasing attention. This growing interest stems from the observation that cardiovascular events exhibit a time-of-day-dependent pattern, which is directly linked to circadian gene expression. This review evaluates the relationship between circadian rhythms and arterial hypertension, myocardial ischemia, and cardiac arrhythmias in light of current literature. **Methods:** This study is a literature review based on human and animal research published between 2017 and 2024. A systematic search was conducted in the PubMed, Scopus, and Web of Science databases using relevant keywords. **Results:** Circadian rhythms are regulated by an endogenous biological clock located in the suprachiasmatic nucleus (SCN) of the hypothalamus. Core clock genes such as *Per*, *Bmal*, *Clock*, and *Cry*, along with their gene products, constitute the basis of this central timing system. Circadian clocks have been identified in various cardiovascular cell types, including cardiomyocytes, fibroblasts, vascular smooth muscle cells, and endothelial cells. The expression of endogenous clock genes (e.g., *CLOCK*, *BMAL1*, *PER2*) in these cells, and the association of their dysfunction with cardiovascular pathologies such as hypertension, arrhythmia, and myocardial injury, have positioned circadian biology as a significant therapeutic target in cardiovascular health. Indeed, studies published after 2020 have demonstrated that environmental factors disrupting circadian rhythms—such as shift work, sleep disorders, and exposure to artificial light at night—significantly increase cardiovascular risk. **Conclusion:** Recent studies have shown that disruption of circadian rhythms plays a critical role not only in the pathogenesis of cardiovascular diseases but also in disease prognosis and treatment response. As a result, the concept of chronotherapy has re-emerged and is currently being evaluated in clinical research. Chronotherapeutic approaches, including optimal timing of drug administration and meals, offer promising strategies for the management and treatment of cardiovascular diseases and hold potential for improving patient outcomes.

Keywords: Circadian Rhythm, BMAL, CLOCK, Myocardial Infarction, Arrhythmia

Presentation ID / Sunum No= 145

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7411-134X

Şişmanlık, Sigara ve Diyabete Bağlı Kötü Yaşam Kalitesinde Hasarın Deneysel Modelde Histolojik İncelemesi

**Prof.Dr. İbrahim Tuğlu¹, Asst. Prof. Dr. Mustafa Volkan Yılmaz², Researcher Almira
Kocamaz³, Assoc. Prof. Dr. Erdoğan Kocamaz¹**

¹Manisa Celal Bayar Üniversitesi, Tıp Fakültesi Manisa

²Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme Ve Diyetetik Anabilim Dalı, Ankara

³Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme Ve Diyetetik Anabilim Dalı, Ankara

Özet

Bu çalışmada, şişmanlık, sigara kullanımı ve diyabet gibi yaygın metabolik bozuklukların yaşam kalitesi üzerindeki olumsuz etkileri deneysel modelde incelendi. Çalışma, Manisa Celal Bayar Üniversitesi Deney Hayvanları Uygulama ve Araştırma Merkezi'nde, erişkin dişi Wistar sıçanları üzerinde yürütülmüştür. Sıçanlar, kontrol ve müdahale gruplarına ayrılarak; yüksek fruktozlu ve yağlı diyet (YF), sigara dumanına (SD) maruz bırakılma ve streptozotosin (STZ) ile diyabet (DB) indüksiyonu gibi kötü yaşam (KY) koşullarına maruz bırakıldı. Çalışmanın bulgularına göre, kötü yaşam koşullarına maruz bırakılan sıçanlarda hasar hematoksilen-eozin ile değerlendirildi. Histolojik analizlerde pankreas, karaciğer, böbrek ve akciğer dokularında KY ile ortaya çıkan hasarlarda bireysel uygulamalara kıyasla birlikte uygulamanın en fazla olduğu saptandı. Sonuç olarak, bu çalışma hem tekli hem de kombine uygulamaların organlara hasar verdiğini ama en anlamlı etkinin kombine uygulama olduğu gösterildi. Bu modelin kötü yaşam koşulları için en ideal olduğu ve yapılacak tedavilerin bu modelde etkisine bakılması gerektiği düşünüldü.

Anahtar Kelimeler: Şişmanlık, Sigara, Diyabet, Yaşam Kalitesi, Histoloji

Histological Examination of Damage From Poor Quality of Life Due to Obesity, Smoking and Diabetes in an Experimental Model

Abstract

In this study, the negative effects of common metabolic disorders such as obesity, smoking and diabetes on quality of life were examined in an experimental model. The study was conducted on adult female Wistar rats at the Manisa Celal Bayar University Experimental

Animal Application and Research Center. The rats were divided into control and intervention groups and exposed to poor living conditions (PL) such as high fructose and fatty diet (FF), exposure to cigarette smoke (CS) and induction of diabetes (DB) with streptozotocin (STZ). According to the findings of the study, damage in rats exposed to PL conditions was assessed with hematoxylin-eosin. In histological analyses, it was determined that combined application was the most effective in damages resulting from PL in pancreas, liver, kidney and lung tissues compared to individual applications. As a result, this study showed that both single and combined applications damaged the organs but the most significant effect was the combined application. It was thought that this model is the most ideal for poor living conditions and the effects of the treatments to be applied should be examined in this model.

Keywords: Obesity, Smoking, Diabetes, Quality of Life, Histology

Presentation ID / Sunum No= 77

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-7697-9613

Solunum Yolu Örneklerinde Multipleks Pcr Yöntemiyle Viral ve Bakteriyel Etkenlerinin Sıklığının Araştırılması

Dr. Sultan Gamze Ceylan¹, Assoc. Prof. Dr. Fikriye Milletli Sezgin²

¹Amasya Üniversitesi Sabuncuoğlu Şerefeddin Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Amasya Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji AD,

*Corresponding author: Sultan Gamze Ceylan

Özet

Tüm yaş gruplarında solunum yolu enfeksiyonları en sık karşılaşılan hastalıklardan olup etkenlerin görülme sıklığı ve mevsimsel dağılımı farklılıklar gösterebilmektedir. Bu çalışmada, Amasya Üniversitesi Sabuncuoğlu Şerefeddin Eğitim Araştırma Hastanesi'nde yatan hastalarda solunum yolundan izole edilen patojenlerin mevsimsel dağılımı ve sıklığının belirlenmesi hedeflenmiştir. Bu çalışmada 16.10.2023 – 30.04.2025 tarihleri arasında çeşitli kliniklerden gelen solunum yolu örnekleri, multipleks pcr yöntemi ile Bosphore solunum tanı kiti (Anatolia geneworks, Türkiye) kullanılarak Montania 4896 (Anatolia geneworks, Türkiye) cihazı ile çalışılmıştır. Bu panel, 17 virüs ve 5 bakteriyi aynı anda tespit edebilmektedir. Solunum paneli çalışılan 307 numunenin 171'i (%55,7) pozitif, 136'sı (%44,3) negatif saptanmıştır. Bu pozitif örneklerde toplam 240 patojen belirlenmiştir. Bu patojenlerin 106'sı bakteriyel, 134'ü viral etkenlerdir. En sık rastlanan patojenler Streptococcus pneumoniae (n=96 %40), İnfluenza A (n=44 %18.3) ve Rhinovirüs (n=26 %10.8) olup bu patojenlerden S.pneumoniae en sık aralık ve ocak aylarında, İnfluenza A en sık ocak ve şubat aylarında saptanmıştır. Rhinovirüs yıl içinde yaygın, İnfluenza A H1N1 ise en sık ocak ve şubat aylarında izole edilmiştir. Bu verilere göre ilimizde patojenlerin kış mevsiminde pik yaptığı görülmektedir. Multipleks PCR yöntemi hızlı ve duyarlı bir şekilde patojenleri tespit etmesi sebebiyle hasta tedavisinin yönlendirilmesi, gereksiz antibiyotik kullanımının önlenmesi, enfeksiyon kontrolü açısından klinisyenlere yardımcı bir yöntemdir. Ayrıca İnfluenza A aşısı uygulama tarihlerinin belirlenmesinde, yıl içerisinde aylara göre İnfluenza A salgın değişikliklerinin PCR ile takibi önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Solunum Yolu Enfeksiyonları, Multipleks Polimeraz Zincir Reaksiyonu, Solunum Yolu Patojenleri

Presentation ID / Sunum No= 146

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5508-0461

Tıbbi Şifalı Bitkiler ile Yönlendirilmiş Mezenkimal Kök Hücrenin Birlikte Kullanımının Deneysel Diyabetik Sıçan Deri Yara İyileşmesine Katkısı

**AssoD. Prof. Dr. Erdoğan Kocamaz¹, Prof.Dr. Tuğba Çavuşoğlu¹, Ph.D. Fulya Gülbağca¹,
Prof.Dr. Mesut Mete¹, Prof.Dr. İbrahim Tuğlu¹**

¹Manisa Celal Bayar Üniversitesi, Tıp Fakültesi/Manisa

Özet

Deride yara iyileşmesi özellikle kronik ve diyabetik olanlarda maliyetli ve zor durumlardır. Bu konuda kök hücre tedavisi giderek artan önem kazanmış ve değişik kaynaklardan elde edilen hücresel ürünler tedavide yerini almıştır. Bu çalışmada, Trombositten Zengin Plazma (PRP) üzerindeki MKH ve yağ doku kökenli mezenkimal kök hücrenin (YKMKH) deneysel diyabetik greft yara modelinde iyileşmeye etki açısından incelendi. Yara iyileşmesinde kullanılan TŞB ekstraktları L929 ve MKH kültüründe MTT ve çizik yara modelinde incelendi. Seçilen en etkili TŞB ekstraktı STZ ile diyabet oluşturulmuş erişkin Wistar albino sıçanların sırt bölgesinde 1x1 cm boyutunda dört adet tam kat deri grefti üzerinde denendi. Deney gruplarında MKH+PRP ve MKH+PRP+TŞB uygulandı. Sırttaki greftlerde 7 gün sonra örnekler incelendi. Histokimyasal (HK) olarak H-E, immunohistokimyasal (İHK) olarak oksidatif stres için e-NOS ile apoptoz için TUNEL boyaması yapıldı. Mikroskop altında alınan görüntüler dijital ortamda imageJ ile morfometrik ve H-skor ile değerlendirilip gruplar arasında farkın istatistiği bulundu. MTT ve çizik ile yara modelinde en etkili TŞB ekstraktının Pomegranade olduğu ve sadece Alg ekstraktı Uniformenin toksik olduğu görüldü. Morfometrik analizde epitel kalınlığı (EK), Fibroblast sayısı (FS), yeni damar oluşumu (YDO), kollajen (KOL), matriks ve fibril dağılımının anlamlı olarak iyileştiği bulundu. İHK olarak oksidatif stres için e-NOS ile apoptoz için TUNEL boyamasında anlamlı azalma izlendi. Kültür ortamında deri üzerine uygulanan bu yeni hücresel tedavi ve TŞB uygulamasının diyabetik zor yara iyileşmesinde greft etkinliğinin ve başarısının artırılmasını sağlayacağı bulundu.

Anahtar Kelimeler: Diyabet, Greft, Yara İyileşmesi, Tıbbi Şifalı Bitki, Yağ Doku Kökenli Mezenkimal Kök Hücre

Contribution of the Use of Medicinal Plants Activated Mesenchymal Stem Cell to Experimental Diabetic Rat Wound Healing

Abstract

Skin wound healing is costly and difficult to reduce patient quality of life, especially in chronic and diabetic patients. Recently, stem cell therapy has gained increasing importance and cellular products obtained from different sources have taken place in the treatment of clinical use. In this study, we investigated the effects of MSC on platelet-rich plasma (PRP) and adipose tissue-derived mesenchymal stem cell (YKMKH) on healing in experimental diabetic graft wound model and evaluated for possible mechanisms. TSS extracts used in the wound healing were examined in terms of viability, proliferation, migration and wound healing in MTT and Scratch wound model in L929 and MSC culture. The most effective TSB extract selected was tested on four full-thickness skin grafts by shaving the dorsal region of adult Wistar albino rats with STZ by shaving 1x1 cm in size. In the experimental groups, MSC + PRP and MSC + PRP + TSB were applied. Seven days later, biopsy specimens were examined in the back grafts. H-E was histochemically (HK), e-NOS for oxidative stress, and TUNEL for apoptosis. The images taken under the microscope were transferred to digital media and evaluated with imageJ, morphometric and H-score and the difference between the groups was found. Pomegranate was the most effective TSB extract in the wound model with MTT and Scratch, and Juniforne alone was found to be toxic. E-NOS and TUNEL staining for apoptosis was significantly decreased. It was found that this new cellular therapy and TDS application on the skin in culture medium would increase graft efficiency and success in difficult diabetic wound healing.

Keywords: Diabetes, Graft, Wound Healing, Medicinal Herb, Fat Tissue Origin Mesenchymal Stem Cell

Presentation ID / Sunum No= 91

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3470-0393

B-Mirsen ve Meme Kanseri Hedef Reseptörleri Arasındaki Etkileşimlerin Moleküler Docking ile Analizi

Ma. St. Aysun Doğançay¹, Assoc. Prof. Dr. Pelin Balçık Erçin ¹, Ma. St. Yücel Angın ¹

¹*Dokuz Eylül Üniversitesi*

Özet

Meme kanseri görülme sıklığı ve kansere bağlı ölümlerde kadınlarda ilk sırada yer almaktadır. Meme tümörlerinin gelişiminde anjiyogenez kanser ilerlemesinde önemli bir role sahiptir. Bu nedenle, meme kanseri tedavisinde çeşitli anti-anjiyojenik stratejiler üzerine çalışmalar gerçekleştirilmektedir. Vasküler endotelyal büyüme faktörleri (VEGF) ve reseptörleri, neovaskülarizasyonun en iyi bilinen düzenleyicileri olarak kabul edilmektedir. Vasküler endotelyal büyüme faktörü reseptörlerine bağlanan VEGF, hücre çoğalması ve vasküler doku oluşumunu sağlar. Bu nedenle VEGF/VEGFR eksenini, anti-anjiyogenez ve antikanser hedefleme için önemlidir. β -mirsen, şerbetçiotu ve kenevir de dahil olmak üzere birçok bitki türünde bol miktarda bulunan bir monoterpendir. Gerçekleştirilen çalışmalarda, β -mirsen'in antimikrobiyal, antifungal, antiviral, antialerjenik, anti-inflamatuar, antihiperglisemik, immünomodülasyon ajanı olarak etkili olduğu tespit edilmiş olmasına karşın β -mirsen'in kanser hücrelerine moleküler etkileri ile ilgili çok az veri mevcuttur. Bu çalışmada, VEGFR-1,2,3 reseptörleri ile β -mirsen arasındaki protein-protein etkileşiminin in silico moleküler simülasyon yöntemleri kullanılarak modellenmesi hedeflenmiştir. Protein-protein docking (kenetlenme) simülasyonları için AutoDock Vina yazılımı ve VEGFR-1, VEGFR-2 ve VEGFR-3 reseptörleri için PDB (pdb_00004ckv, pdb_00001vr2, pdb_00004bsj) veritabanındaki kristal yapılar kullanılmıştır. Docking sonuçlarından en uygun afinite değerine sahip olan modeller seçilerek PyMOL uygulamasıyla 3D yapıları incelenmiştir. Discovery Studio uygulaması kullanılarak protein-ligand bağlanma enerjileri incelenmiştir. Çalışmamız sonucunda elde edilen verilerde, β -mirsenin VEGFR-2 reseptörünün kinaz domainine, Leu1035, Leu840, Ala866, Val848 ve Cys1045 aminoasitlerine bağlanma afinitesine sahip olduğu tespit edildi. Bu bulgular, β -mirsenin VEGFR-2 reseptörünü hedeflenme kapasitesine sahip, anti-kanser çalışmalar için aday biyomolekül olduğuna dikkat çekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, Beta mirsen, Vegf, Docking

Presentation ID / Sunum No= 138

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-4682-0325

Diş Hekimliği Öğrencilerinin Pedodonti Preklinik Dersine Yönelik Algıları ve Kaygı Düzeyleri

Exp. Sena Sakın Ulubay¹, Ra. Meltem Nisa Şahin¹, Exp. İrem Okumuş¹

¹Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Diş hekimliği fakültesi öğrencilerinin pedodonti preklinik dersi ile ilgili algıları ile kaygı düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesi Amaç: Bu çalışmada diş hekimliği fakültesi 3. Sınıf öğrencilerinin pedodonti preklinik eğitimine yönelik algılarının belirlenmesi ve kaygı düzeyleri ile arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmaktadır. Gereç-Yöntem: Bu kesitsel anket çalışmasına Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde eğitim gören 67 üçüncü sınıf öğrencisi dahil edildi. Google Formlar aracılığıyla uygulanan anket formunda demografik bilgiler, preklinik algılarına yönelik 11 soru ve Spielberger Durumluk ve Sürekli Kaygı Envanteri (STAI-I ve STAI-II) yer almaktadır. Verilerin normal dağılım varsayımı Shapiro-Wilk testi ile kontrol edildi. Verilerin analizinde Mann Whitney U, Kruskal-Wallis, Spearman Korelasyon ve Ki-kare testleri kullanıldı. İstatistiksel anlamlılık $p<0,05$ olarak belirlendi. Bulgular: Katılımcıların %49,3'ü preklinik dersi esnasında stresli olduğunu belirtti. Katılımcıların %60'ından fazlası derslerin süresinin tam kararında olduğunu, laboratuvarında öğrendikleri ile klinikte hastaları tedavi etmeye hazır olduğunu ve yeterli el becerisine sahip olduğunu, ayrıca öğretmenlerinden aldığı geri bildirimlerin ve preklinikten öğrendiği bilgilerin yeterli olduğunu bildirdi. Katılımcıların %80'inden fazlası öğretmenler ile yeterince etkileşim kurduğunu, laboratuvarından edindiği bilgilerin klinik öncesi dersler için yeterli olduğunu ve klinik uygulamaya hazırlanmada yardımcı olduğunu, laboratuvarında yapılan demonstrasyonların klinik bilgi ve becerileri anlamaya yardımcı olduğunu, preklinik uygulamalarındaki bilgi ve birikimlerin artmasında öğretmenlerinin yardımcı rolü olduğunu belirtti. Öğretmenler ile yeterince etkileşim kurduğunu belirten öğrencilerin yaş ortalaması anlamlı şekilde daha yüksek bulundu ($p=0,043$). Preklinik uygulamalarında bilgi ve becerilerinin artmasında öğretmenlerin rolünü yetersiz bulan öğrencilerin STAI-II skoru istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha yüksek bulundu ($p=0,033$). Diğer sorular ile yaş, cinsiyet ve kaygı düzeyi arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişkiler bulunmadı ($p>0,05$). Sonuç: Bu çalışma, pedodonti preklinik eğitime ilişkin öğrenci algılarını ve kaygı düzeylerini değerlendirerek, müfredat düzenlemeleri açısından yol gösterici olabilir. Öğrencilerin kaygı seviyelerini azaltmaya yönelik yapılacak düzenlemeler, öğrencilerin preklinik eğitime ilişkin

algılarının iyileştirilmesini ve klinik süreçlerde daha özgüvenli ve daha yüksek el becerisine sahip olmalarını sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Pedodonti, Preklinik, Kaygı

Presentation ID / Sunum No= 73

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3857-9305

Anterior Daimi Diş Kırıklarında Pulpa Koruyucu ve Estetik Yaklaşımlar: İki Pediatrik Olgu Üzerinden Değerlendirme

Exp. Dr. Fatmanur Işık¹

¹Giresun Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi, Giresun, Türkiye

Özet

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, anterior daimi dişleri etkileyen dental travmalarda erken müdahale ve konservatif tedavi yaklaşımlarının etkinliğini, farklı travma tiplerine sahip iki pediatrik hasta üzerinden değerlendirmektir. **Olgu Sunumu:** İlk olgu, sistemik olarak sağlıklı 8 yaşında bir kız çocuğudur. Travmadan yaklaşık 3 gün sonra kliniğe başvuran hastada 11 numaralı dişte komplike kuron kırığı, 21 numaralı dişte ise mine-dentin kırığı saptanmıştır. klinik muayenede ilgili dişlerde hassasiyet mevcuttu. Lokal anestezi altında, 11 numaralı dişte pulpa kanaması % 2,5 sodyum hipoklorit ile kontrol altına alındıktan sonra MTA kullanılarak cvek amputasyonu gerçekleştirildi. Takiben, her iki dişe kompozit rezin materyali ile estetik restorasyon uygulandı. 11 numaralı dişin kök gelişim tamamlanmadığı için apeksogenezis süreci izlenmektedir. İkinci olgu ise yine sistemik olarak sağlıklı 8 yaşında bir erkek çocuğudur. Travmadan 2 saat sonra kliniğe başvuran hastada 11 ve 21 numaralı daimi dişlerde mine-dentin kırıkları tespit edilmiştir. Lokal anestezi sonrası, her iki dişe kompozit materyal ile restorasyon yapılmıştır. Her iki hastaya da ısırma ve koparma gibi travmatik kuvvetlerden kaçınılması gerektiği, düzenli ağız hijyeninin önemi ve travma sonrası dişlerin korunması konularında bilgilendirme yapılmıştır. Hastalar düzenli aralıklarla takibe alınmıştır. **Sonuç:** Dental travmalarda erken tanı ve müdahale, dişlerin canlılığını koruyarak minimal invaziv yaklaşımlarla başarılı restorasyonlara olanak tanır. Pulpa korunumu ve estetik restorasyon, hem fonksiyonel hem de psikososyal açıdan olumlu sonuçlar sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dental Travma, Komplike Kuron Kırığı, Cvek Amputasyonu, Estetik Restorasyon

Presentation ID / Sunum No= 48

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-9387-8238

Atrofik Çenelerde Mandibular Ramus Blok Grefti ile Alveolar Rekonstrüksiyon: Çoklu Olgu Sunumu

Researcher Abdurrahman Demir¹, Researcher Semanur Demir¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

Özet

Diş kaybını takiben alveoler kemikte meydana gelen rezorptif değişiklikler, implant yerleştirilmesini zorlaştıran ciddi morfolojik bozukluklara yol açabilmektedir. Atrofik çenelerde görülen bu kemik kaybı; protetik, fonetik ve estetik açıdan hastaların yaşam kalitesini olumsuz etkilemektedir. Bu nedenle, implant öncesi alveolar kemik hacminin artırılması tedavi başarısı açısından büyük önem taşımaktadır. Alveoler rekonstrüksiyon amacıyla farklı greft materyalleri ve teknikleri kullanılmakla birlikte, otolog kemik greftleri halen “altın standart” olarak kabul edilmektedir. Özellikle mandibular ramus bölgesinden elde edilen kortikokansellöz blok greftler; hacimsel stabilite, düşük donör saha morbiditesi ve yüksek osteojenik potansiyel gibi avantajları sayesinde ön plana çıkmaktadır. Mandibular ramus, intraoral yolla ulaşılabilirliği ve anatomik uygunluğu nedeniyle tercih edilen güvenilir bir donör saha olarak tanımlanmaktadır. Bu çoklu olgu sunumunda, kliniğimize implant tedavisi için başvuran hastalardan gerekli muayene ve radyografik değerlendirme sonucunda implant yapılacak bölgelerdeki kemikte meydana gelen rezorpsiyon sonucu implant yerleştirme uygun olmayan hastalara mandibular ramus bölgesinden alınan otolog blok greftler ile alveolar rekonstrüksiyon gerçekleştirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Alveolar Rekonstrüksiyon, Otolog Kemik Grefti, Dental İmplant.

Presentation ID / Sunum No= 69

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-9421-2548

Atrofik Maksilla Modelinde Transnazal, Zigomatik ve Pterygoid İmplant Uygulamalarının Biyomekanik Özelliklerinin Sonlu Elemanlar Analizi ile İncelenmesi

RA. Eren Toğaç¹, Assoc. Prof. Dr. Ferhat Ayrancı¹

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

*Corresponding author: Eren Toğaç

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı atrofik maksillaya sahip hastalarda transnazal, zigomatik ve pterygoid implant uygulamalarının implantlarda ve çevre kemikte oluşturdıkları stres değerlerinin sonlu elemanlar stres analizi yöntemiyle incelenmesidir. **Gereç ve Yöntem:** Çalışmamızda 3 adet atrofik maksilla modeli kullanılmıştır. 1. Modelde 12 ve 22 numaralı bölgelere transnazal, 15 ve 25 numaralı bölgelere zigomatik implant; 2. Modelde 12, 15, 22 ve 25 numaralı bölgelere zigomatik implant; 3. Modelde 12 ve 22 numaralı bölgelere transnazal, 15 ve 25 numaralı bölgelere zigomatik, 17 ve 27 numaralı bölgelere pterygoid implant yerleştirilmiştir. 11 ve 16 numaralı dişlere küre şeklinde besin materyali modeli üzerinden ayrı ayrı 150 N vertikal kuvvet uygulanmıştır. **Bulgular:** Çalışmamızda implantlarda anterior ve posterior yüklemelerde Model 1’de en yüksek Von Mises stres değerleri ölçülmüştür. En düşük stres değerleri Model 3’te görülmüştür. Abutmentlerde anterior ve posterior yüklemelerde Model 2’de en yüksek Von Mises stres değerleri ölçülmüştür. En düşük stres değerleri Model 3’te görülmüştür. Metal altyapıda anterior ve posterior yüklemelerde Model 1 ve Model 2 benzer sonuçlar verirken, en düşük stres değerleri Model 3’te gözlenmiştir. Kemik yapılarında meydana gelen maksimum ve minimum asal stres değerleri, kortikal kemikte en yüksek stres değerleri Model 2’de ölçülürken, spongiöz kemikte ise Model 1’de gözlenmiştir. En düşük stresler ise Model 3’te gözlenmiştir. **Sonuç:** Transnazal implantların zigomatik implantlar ile birlikte kullanımları, quad zigoma konseptine bir alternatif olduğu sonucuna varılmıştır. Bununla birlikte pterygoid implantların kullanılması oluşan stres değerlerini en aza indirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Atrofik Maksilla, Pterygoid İmplant, Sonlu Elemanlar Analizi, Transnazal İmplant, Zigomatik İmplant

Investigation of the Biomechanical Properties of Transnasal, Zygomatic and Pterygoid Implant Applications in Atrophic Maxilla Model by Finite Element Analysis

Abstract

Aim: The aim of this study is to investigate the stress values created by transnasal, zygomatic and pterygoid implant applications on the implants and the surrounding bone in patients with atrophic maxilla by using finite element stress analysis method. **Material and Method:** In our study, 3 atrophic maxilla models were used. In model 1, transnasal implants were placed in regions 12 and 22, zygomatic implants were placed in regions 15 and 25; in model 2, zygomatic implants were placed in regions 12, 15, 22 and 25; in model 3, transnasal implants were placed in regions 12 and 22, zygomatic implants were placed in regions 15 and 25, and pterygoid implants were placed in regions 17 and 27. A vertical force of 150 N was applied separately to teeth 11 and 16 via a spherical food material model. **Results:** In the present study, the highest Von Mises stress values were measured in Model 1 for anterior and posterior loadings on implants. The lowest stress values were observed in Model 3. The highest Von Mises stress values were measured in Model 2 for anterior and posterior loadings on abutments. The lowest stress values were observed in Model 3. While Models 1 and 2 yielded analogous results in anterior and posterior loadings on the metal substructure, the lowest stress values were observed in Model 3. The maximum and minimum principal stress values occurring in bone structures were determined. The highest stress values in cortical bone were measured in Model 2, while the highest stress values in cancellous bone were observed in Model 1. The lowest stresses were observed in Model 3. **Conclusion:** It was concluded that the use of transnasal implants together with zygomatic implants is an alternative to the quad zygoma concept. However, the use of pterygoid implants minimizes the stress values.

Keywords: Atrophic Maxilla, Pterygoid Implant, Finite Element Analysis, Transnasal Implant, Zygomatic Implant

Presentation ID / Sunum No= 114

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-2839-6775

Atrofik Maksilla Modelinde Zigomatik ve Pterygoid İmplantların Kullanıldığı Farklı Konseptlerin Biyomekanik Özelliklerinin Sonlu Elemanlar Analizi ile İncelenmesi

Ra. Oğuzhan Tapcı¹, Assoc. Prof. Dr. Ferhat Ayrancı¹

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, atrofik maksilla rehabilitasyonunda zigomatik ve pterygoid implantların farklı kombinasyonlarla kullanımını içeren konseptlerde, klinik çalışmalara zemin oluşturabilecek sonlu elemanlar stres analizi (SESA) sonuçlarını değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Atrofik maksillaya ait CBCT görüntüleri kullanılarak oluşturulan bir 3D maksilla modeli üzerinde üç farklı rehabilitasyon senaryosu tasarlanmıştır. Model 1’de dört zigomatik implant; Model 2 ve Model 3’te ise ikişer zigomatik ve pterygoid implant yerleştirilmiştir. Zigomatik implant bölgeleri Model 2’de 12 ve 22, Model 3’te ise 15 ve 25 numaralı bölgeler olarak belirlenmiştir. Modellerin her birine anterior ve posterior bölgelerden 150 N kuvvet uygulanmış; implantlar, abutmentlar, protetik altyapı ve çevre kemikte oluşan stres dağılımı analiz edilmiştir. **Bulgular:** Anterior yüklemde, implant ve abutmentlerde en düşük stres Model 2’de, en yüksek stres Model 3’te gözlenmiştir. Posterior yüklemde ise en olumsuz sonuç Model 2’de, Model 1’e yakın değerlerle elde edilmiştir. Protetik altyapıda en başarılı sonuç anterior yüklemde Model 2, posterior yüklemde Model 3’te bulunmuştur. Kortikal kemikte anterior yüklemde Pmax değeri en düşük Model 1’de, Pmin değeri Model 2’de; posterior yüklemde her iki değer Model 3’te en düşüktür. Spongiyoz kemikte anterior yüklemde stresler Model 2’de; posterior yüklemde Pmax Model 1’de, Pmin Model 3’te en düşük bulunmuştur. Zigomatik kemikte anterior yüklemde en iyi Pmax değeri Model 2’de, Pmin değeri Model 3’te; posterior yüklemde her iki değer Model 2’de en düşük bulunmuştur. **Sonuç:** Posterior kantilever etkisini ortadan kaldıran ve anterior bölgede yeni bir kantilever oluşturmeyen Model 2, klinik uygulamalar için en uygun yerleşim düzeni olarak değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Atrofik Maksilla, Pterygoid İmplant, Sonlu Elemanlar, Zigomatik İmplant

Investigating the Biomechanical Properties of Different Concepts Using Zygomatic and Pterygoid Implants in An Atrophic Maxilla Model by Finite Element Analysis

Abstract

Objective: This study aims to evaluate the results of finite element stress analysis (FESA) in different rehabilitation concepts involving various combinations of zygomatic and pterygoid implants for atrophic maxilla treatment, providing a foundation for future clinical studies. **Materials and Methods:** A 3D model of an atrophic maxilla was created using CBCT images, and three rehabilitation scenarios were developed. In Model 1, four zygomatic implants were placed. In Models 2 and 3, two zygomatic and two pterygoid implants were used. Zygomatic implant positions were regions 12 and 22 in Model 2, and regions 15 and 25 in Model 3. A force of 150 N was applied to anterior and posterior regions in all models. Stress distribution in implants, abutments, prosthetic framework, and surrounding bone was analyzed. **Results:** Under anterior loading, the lowest stress in implants and abutments was observed in Model 2, and the highest in Model 3. Under posterior loading, Model 2 showed the most unfavorable result, with values close to Model 1. In the prosthetic framework, Model 2 showed the best performance anteriorly, while Model 3 showed the lowest stress posteriorly. In cortical bone, the lowest Pmax in anterior loading was found in Model 1, and the lowest Pmin in Model 2; Model 3 had both lowest values in posterior loading. In cancellous bone, anterior stresses were highest in Model 2; posterior Pmax was lowest in Model 1, and Pmin in Model 3. In zygomatic bone, the best anterior Pmax was in Model 2, and Pmin in Model 3; both posterior values were lowest in Model 2. **Conclusion:** Model 2, which eliminates posterior cantilever effects without introducing new ones in the anterior region, was identified as the most suitable configuration for clinical application.

Keywords: Atrophic Maxilla, Finite Elements, Pterygoid Implant, Zygomatic Implant

Presentation ID / Sunum No= 86

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-6356-7885

Cairo RT2 Diş Eti Çekilmesinin Tedavisi: Bir Olgu Sunumu

Exp. Dr. Nur Yorgancılar¹

¹*Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji AbD.*

Özet

Amaç: Cairo RT2 sınıfı diş eti çekilmesi, hem klinik ataşman kaybı hem de interdental doku kaybını içerdiğinden, tedavisi prognostik açıdan zordur. Serbest diş eti grefti (SDG), genellikle keratinize diş eti genişliği artırımı amacıyla kullanılırken, uygun vakalarda çekilme kapatılmasında da etkinlik gösterebilmektedir. Bu vaka sunumunun amacı, alt ön bölgede Cairo RT2 sınıfı diş eti çekilmesine sahip dişlerde SDG uygulaması ile çekilmenin kapatılması ve keratinize diş eti miktarının artırılması yoluyla periodontal sağlığın iyileştirilmesini değerlendirmektir. Olgu Sunumu: Alt anterior bölgede diş eti çekilmesine bağlı estetik ve plak kontrolü yetersizliği nedeniyle kliniğimize başvuran 32 yaşındaki kadın hastanın sistemik olarak sağlıklı olduğu öğrenildi. Periodontal muayenede, 31 ve 41 numaralı dişlerde bukkal yüzeylerde klinik ataşman kaybı ve keratinize diş eti eksikliği ile karakterize Cairo RT2 sınıfı diş eti çekilmesi tespit edildi. Cerrahisiz periodontal tedaviyi takiben, hastanın oral hijyen seviyesi yeterli düzeye ulaştıktan sonra lokal anestezi altında SDG prosedürü uygulandı. Alıcı yatak hazırlamak ve labial frenulumu elimine etmek amacıyla ilgili bölgede yarım kalınlıklı flep kaldırılarak vestibuloplasti yapıldı. Graft donör bölgesi olarak sağ palatinal bölge tercih edildi. Hazırlanan greft, çekilmenin olduğu bölgelere 5.0 prolene suture ile adapte edildi. Bölge periodontal patla kapatıldı. Postoperatif dönemde hastaya uygun bakım ve ilaç protokolü önerildi. Sonuç: Bu vakada SDG ile hem çekilmenin kısmen kapatılması hem de keratinize diş eti dokusunun artırılması sağlanmıştır. Bu yaklaşım, estetik ve fonksiyonel iyileşme sağlamakla birlikte, periodontal sağlığın korunmasına da katkıda bulunmuştur. Özellikle alt ön bölgedeki vestibül derinliği ve frenulum etkisi gibi zorluklara rağmen başarılı sonuç alınması, teknik uygulamanın hassasiyetini ve hasta uyumunun önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Cairo Sınıflaması, Diş Eti Çekilmesi, Keratinize Doku, Serbest Diş Eti Grefti

Cairo RT2 Treatment of Gingival Recession: A Case Report

Abstract

Aim: Cairo RT2 gingival recession is difficult to treat prognostically, as it includes both clinical attachment loss and interdental tissue loss. Free gingival graft (FGG) is generally used to increase the width of keratinized gingiva, while in appropriate cases it can also be effective in closing recession. The aim of this case report is to evaluate the improvement of periodontal health by closing recession and increasing the amount of keratinized gingiva with FGG in teeth with Cairo RT2 gingival recession in the lower anterior region. **Case Report:** It was learned that a 32-year-old female patient who applied to our clinic due to inadequate aesthetic and plaque control due to gingival recession in the lower anterior region was systemically healthy. During periodontal examination, Cairo RT2 gingival recession characterized by clinical attachment loss and keratinized gingival deficiency on the buccal surfaces of teeth numbered 31-41 was detected. Following nonsurgical periodontal treatment, FGG procedure was performed under local anesthesia after the patient's oral hygiene level reached an adequate level. A split-thickness flap vestibuloplasty was performed to prepare the recipient site and eliminate the labial frenulum. The right palatal region was preferred as the graft donor region. The prepared graft was adapted to the area where the recession occurred with 5.0 prolene sutures. The region was closed with periodontal paste. Appropriate care and medication protocols were recommended to the patient in the postoperative period. **Conclusion:** In this case, FGG provided partial closure of the recession and increased keratinized gingival tissue. This approach not only provided aesthetic and functional improvement but also contributed to the preservation of periodontal health. Successful results, despite difficulties such as vestibule depth and frenulum effect, especially in the lower anterior region, reveal the precision of technical application and the importance of patient compliance.

Keywords: Cairo Classification, Gingival Recession, Keratinized Tissue, Free Gingival Graft

Presentation ID / Sunum No= 21

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-2161-7134

Çenelerin Bifosfanat Kullanımına Bağlı Osteonekrozu: Olgu Serisi

Ra. Merve Küçük Kurtgöz¹, Asst. Prof. Dr. Nurşat Türker¹, Assoc. Prof. Dr. Ceren Aktuna Belgin¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Merve KÜÇÜK

Özet

Amaç: Bifosfonatlar (BP), osteoporoz tedavisinde ve sekonder kemik metastazını engellemede kullanılan ilaçlardır. BP'ler, özellikle aktif kemik metabolizması gösteren bölgelerde kemik matrisine yüksek bağlanma kapasitesi gösterir ve osteoklastik kemik rezorpsiyonunu inhibe ederek etki eder. Bifosfonatların en ciddi yan etkileri ise çene osteonekrozudur (BRONJ). BRONJ için tanı kriterleri, mevcut veya geçmiş BP tedavisi öyküsü, maksillofasiyal bölgede 8 haftadan uzun süre devam eden açığa çıkmış kemik ve fasiyal bölgede radyoterapi öyküsü olmaması olarak tanımlanmıştır. BRONJ gelişimi, invaziv diş prosedürleri (örn. diş çekimi), inflamatuvar ve/veya enfeksiyöz durumlar, ileri yaş ve BP'lerle tedavinin dozu, uzunluğu ve ilacın alma şekli gibi faktörlere bağlıdır. BRONJ'lar, mandibulayı daha sık etkilemektedir. Bu olgu serisinde kliniğimize başvuran yaşları 66 ile 79 arasında değişen 4 BRONJ vakasının literatür eşliğinde sunulması amaçlanmıştır. Olgu Sunumu: Olgu 1: 79 yaşında kadın hasta ve kliniğimize mandibular diş eksikliği nedeniyle başvurmuştur. Anamnezinde hastanın 10 yıldır osteoporoz hastası olduğu ve alendronik asit kullandığı öğrenilmiştir. Panoramik radyografisinde sağ mandibulada BRONJla uyumlu nekrotik alan olduğu izlenmiştir. Olgu 2: 76 yaşında kadın hasta mandibulada fistül şikayeti ile kliniğimize başvurmuştur. Anamnezinde 5 yıldır osteoporoz hastası olduğu ve zoledronik asit kullandığı öğrenilmiştir. Panoramik radyografisinde sol mandibulada nekrotik alan olduğu ve intraoral olarak fistül yoluyla açıldığı izlenmiştir. Olgu 3: 69 yaşında kadın hasta olup kliniğimize mandibulada kullandığı total protezinin vuruk yapması şikayeti ile başvurmuştur. Anamnezinde meme kanseri geçmişi olduğu için zoledronik asit kullandığı, radyoterapi ve kemoterapi almış olduğu öğrenilmiştir. Panoramik radyografisinde sağ mandibulada nekrotik kemik dokusu olduğu izlenmiştir. Olgu 4: 66 yaşında kadın hasta mandibular diş eksikliği nedeniyle başvurmuştur. Anamnezinde 3 yıldır osteoporoz hastası olduğu ve ibandronik asit kullandığı öğrenilmiştir. Panoramik radyografisinde sağ mandibula posterior bölgede BRONJLA uyumlu nekrotik kemik dokusu izlenmiştir. Tüm hastalardan, üç boyutlu inceleme için konik ışıklı bilgisayarlı tomografi alınmıştır. Ön tanılarımız histopatoloji raporu ile desteklenmiştir. Sonuç: BP kullanan hastalara BRONJ gelişimi açısından diş hekimlerinin dikkatle yaklaşması önerilir.

Anahtar Kelimeler: Osteonekroz, Bronj, Bifosfanat, Panoramik Radyografi, Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi

Osteonecrosis of the Jaws Due to Biphosphaniat Use: Case Series

Abstract

Purpose: Bisphosphonates (BP) are drugs used to treat osteoporosis and prevent secondary bone metastasis. BPs show high binding capacity to the bone matrix, especially in areas showing active bone metabolism, and act by inhibiting osteoclastic bone resorption. The most serious side effect of bisphosphonates is osteonecrosis of the jaw (BRONJ). Diagnostic criteria for BRONJ are defined as no history of current or past BP treatment, exposed bone in the maxillofacial area persisting for more than 8 weeks, and no history of radiotherapy in the facial area. The development of BRONJ depends on factors such as invasive dental procedures (e.g. tooth extraction), inflammatory and/or infectious conditions, advanced age, and the dose, length of treatment with BPs, and the way the medication is taken. BRONJs affect the mandible more frequently. In this case series, it is aimed to present 4 BRONJ cases, aged between 66 and 79, who applied to our clinic, in the light of the literature. **Case Report:** Case 1: A 79-year-old female patient applied to our clinic due to missing mandibular teeth. In his anamnesis, it was learned that the patient had osteoporosis for 10 years and had been using alendronic acid. Panoramic radiography revealed a necrotic area compatible with BRONJ in the right mandible. Case 2: A 76-year-old female patient applied to our clinic with a complaint of fistula in the mandible. In his anamnesis, it was learned that he had been suffering from osteoporosis for 5 years and had been using zoledronic acid. In the panoramic radiograph, it was observed that there was a necrotic area in the left mandible and it was opened intraorally through a fistula. Case 3: A 69-year-old female patient applied to our clinic with the complaint of dents in the total prosthesis she used in the mandible. It was learned that she used zelodronic acid and received radiotherapy and chemotherapy because she had a history of breast cancer in her anamnesis. Panoramic radiography revealed necrotic bone tissue in the right mandible. Case 4: A 66-year-old female patient applied due to missing mandibular teeth. In his anamnesis, it was learned that he had osteoporosis for 3 years and was using ibandronic acid. In the panoramic radiography, necrotic bone tissue compatible with BRONJLA was observed in the posterior region of the right mandible. Cone beam computed tomography was taken from all patients for three-dimensional examination. Our preliminary diagnoses were supported by the histopathology report. **Conclusion:** It is recommended that dentists approach patients using BP carefully in terms of the development of BRONJ.

Keywords: Osteonecrosis, Bronj, Bisphosphonate, Panoramic Radiography, Cone Beam Computed Tomography

Presentation ID / Sunum No= 96

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3910-5653

Cerrahi Destekli Hızlı Üst Çene Genişletmesine Alternatif:Marpe

Ra. Burak Basri Üstünunal¹

¹*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilimdalı*

**Corresponding Author: Burak Basri Üstünunal*

Özet

Hızlı üst çene genişletmesi, özellikle suturun henüz tamamen kemikleşmediği büyüme çağındaki hastalarda, maksiller darlık tedavisinde uzun süredir kullanılmaktadır. Ancak suturun tamamen ossifiye olduğu olduğu özellikle erişkin hastalarda suturların daha yüksek direnci farklı tedavi yöntemleri arayışına neden olmuştur. Ayrıca geleneksel hızlı üst çene genişletmesi periodontal ligamentte stres, bukkal kemikte fenestrasyon, ankraj için destek alınan dişlerde bukkal kök rezorbsiyonu, bukkal tipping ve ekstrüzyon gibi istenmeyen sonuçların doğmasına yol açmıştır. Bu doğrultuda Cerrahi Yardımlı Hızlı Damak Genişletme (SARPE) erişkin hastalar için mekanik ve cerrahi teknikleri birleştiren önemli bir maksiller genişletme seçeneğini olarak sık kullanılan bir tedavi metodu olmuştur. SARPE önemli bir prosedürdür, fakat yüksek hasta morbiditesi ve cerrahi komplikasyonlar ve yüksek maliyetler gibi endişeleri de beraberinde getirmiştir. Bu durum MARPE üzerine yapılan çalışmaları artırmıştır. Ayrıca yetişkin bireylerde uygulanan cerrahi destekli hızlı üst çene genişletmesinin genel olarak sonuçları olumlu olmasına rağmen, ankraj alınan bölgeler dişler olduğu için diş kökleri, periodontal ligament ve alveol kemiği üzerinde oluşan stresler tedavi sonrası nüks görülmesine yol açmıştır. Bu nedenle kuvvetlerin doğrudan kemiğe iletilmesinden dolayı, ortopedik etkilerin artırılmak istendiği, posteriora ankraj alınacak dişlerin yetersiz sayıda veya periodontal olarak problemli olduğu durumlarda mini vida destekli apareylerin kullanımının faydalı olduğu bildirilmiştir. Bu apareyler diş destekli genişletme apareylerine göre hijyenik olduğu ve aparey ağızdayken de sabit tedavi olanağı sunarak apareyin çıkarılmasına gerek duyulmadan genişletme ve retansiyon devam ederken seviyeleme hizalamanın yapılmasıyla tedavi süresini kısalttığı da rapor edilmiştir. Sonuç olarak yaygın ortodonti pratiğinde geçici ankraj aygıtlarının sıklıkla kullanılması ile birçok ortodontist mini vida destekli hızlı üst çene genişletme apareyleri geliştirmektedir. Mini vidalar minimum invaziv olmaları ve normal diş implantlarına kıyasla daha düşük maliyetleri nedeniyle ortodonti alanında geniş kullanım alanına sahiptir. MARPE, basit bir hızlı üst çene genişletmesi modifikasyonudur. Mini vidalar sayesinde diş yapısını tek başına ankraj olarak kullanmadan üst çene genişletmesi sağlar. Bu güncel yaklaşım, cerrahi destekli hızlı üst çene genişletmesinin getirdiği artmış maliyet ve morbidite riskini, diş destekli geleneksel üst çene genişletmesindeki istenmeyen sonuçları ortadan kaldırabilir.

Anahtar Kelimeler: Mini Vida, rme, maksiller Darlık

Presentation ID / Sunum No= 128

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-3725-1073>

Çocuk Hastada Ossifiye Pyojenik Granülom: Nadir Bir Olgu

Ra. Aliye Doğru¹, Inst. Dr. Muhammed Said Altun¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet

OLGU Amaç: Bu çalışmada, 14 yaşında sistemik olarak sağlıklı bir çocuk hastada, mandibular sol birinci molar dişin lingualinde gelişen ossifiye pyojenik granülom olgusunun klinik ve histopatolojik özelliklerinin sunulması amaçlanmıştır. **Olgu:** Hasta, yaklaşık 2 cm boyutlarında, kırmızı-pembe renkli, pedinküllü ve kolay kanayan bir yumuşak doku büyümesi şikâyetiyle kliniğimize başvurmuştur. Lezyonun başlangıç zamanı net olarak bilinmemektedir. Ağrı mevcut değildir; ancak yemek yerken rahatsızlık hissi bildirilmiştir. Klinik muayenede 36 numaralı dişin lingualinde lezyon saptanmış, radyolojik değerlendirmede herhangi bir patolojiye rastlanmamıştır. **Yöntem:** İlgili bölge lokal infiltrasyon anestezisiyle izole edilmiştir. Lezyon, çevre dokulardan güvenli sınırlarla ayrılarak cerrahi olarak tamamen eksize edilmiştir. Hemostaz sağlandıktan sonra cerrahi alan primer olarak sütüre edilmiştir. Hastaya işlem sonrası analjezik reçete edilmiş ve ağız hijyeni konusunda bilgilendirme yapılmıştır. Eksize edilen doku, formalin içinde histopatolojik incelemeye gönderilmiştir. **Bulgular:** Makroskopik olarak ülseratif yüzeyle olan lezyonda, histopatolojik incelemede yoğun granülasyon dokusu, belirgin vaskülarizasyon ve yaygın ossifikasyon odakları saptanmış; bulgular ossifiye pyojenik granülom tanısını desteklemiştir. **Sonuç:** Ossifiye pyojenik granülom, klasik pyojenik granüloma benzer klinik özellikler gösterse de ossifikasyon içeriği nedeniyle ayırıcı tanıda dikkat gerektiren nadir bir varyanttır. Çocuk hastalarda oldukça seyrek görülür. Bu olgu, benzer klinik durumlarda ossifiye pyojenik granülomun da ayırıcı tanıya dahil edilmesi gerektiğini vurgulamakta; erken tanı ve cerrahi eksizyonun etkin sonuç sağladığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ossifiye Pyojenik Granülom, Reaktif Oral Lezyonlar, Pediatrik Hasta, Histopatolojik Tanı

Presentation ID / Sunum No= 88

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-7120-5449,

Diş Hekimliği Fakültesi Uzmanlık Öğrencilerinin Empati Seviyesi ve Tükenmişlik Düzeyleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Ra. Eda Nur Ural¹, Inst. Sena Sakın Ulubay¹

¹*Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

**Corresponding Author: Eda Nur Ural*

Özet

AMAÇ: Bu çalışmada diş hekimliği fakültesi uzmanlık öğrencilerinin empati düzeyleri ve tükenmişlik seviyeleri arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmaktadır. **GEREÇ-YÖNTEM:** Bu kesitsel anket çalışmasına Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde uzmanlık eğitimi alan 107 kişi dahil edildi. Katılımcılara Google Formlar üzerinden uygulanan anket formunda demografik bilgiler, Hekim Empati Ölçeği (JSPE-HP) ve Maslach Tükenmişlik Ölçeği (MTÖ) yer almaktadır. Ölçeklerin güvenilirliği Cronbach alfa katsayısı ile değerlendirildi. Normal dağılım varsayımı Kolmogorov-Smirnov testi ile kontrol edildi. İstatistiksel analizlerde Mann Whitney U, Kruskal Wallis ve Spearman Korelasyon testleri kullanıldı. Anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak belirlendi. **BULGULAR:** Güvenilirlik analizine göre, JSPE-HP ölçeği ($\alpha=0,659$) oldukça güvenilir; MTÖ ($\alpha=0,894$) ise yüksek düzeyde güvenilir bulundu. Kadınların Şefkatli Bakım ve JSPE-HP skorları erkeklerden anlamlı şekilde yüksek bulundu ($p<0,05$). Uzmanlık alanı Periodontoloji olan katılımcıların Duygusal Tükenme skorları, Restoratif Diş Tedavisi ve Protetik Diş Tedavisi alanındaki katılımcılara kıyasla anlamlı düzeyde daha düşük bulundu ($p<0,00238$). Diş hekimliğini isteyerek seçen katılımcıların Duyarsızlaşma ve MTÖ skorları; uzmanlık alanını isteyerek seçen katılımcıların Duygusal Tükenme, Duyarsızlaşma ve MTÖ skorları istatistiksel olarak anlamlı şekilde diğer katılımcılardan düşük bulundu ($p<0,05$). Katılımcıların Duygusal Tükenme ile Şefkatli Bakım ($r=-0,195$) ve JSPE-HP ($r=-0,215$) skorları arasında; Duyarsızlaşma ile Perspektif Alma ($r=-0,397$), Şefkatli Bakım ($r=-0,381$) ve JSPE-HP ($r=-0,497$) skorları arasında; Kişisel Başarı ile Perspektif Alma ($r=-0,356$) ve JSPE-HP ($r=-0,218$) skorları arasında istatistiksel olarak anlamlı negatif yönlü ilişkiler bulundu ($p<0,05$). Kişisel Başarı ile Hastanın Ayakkabısını Giyme skorları ile arasında istatistiksel olarak anlamlı pozitif yönlü ilişki bulundu ($p<0,5$; $r=0,198$) MTÖ skoru ile Perspektif Alma ($r=-0,333$), Şefkatli Bakım ($r=-0,304$) ve JSPE-HP ($r=-0,375$) skorları arasında istatistiksel olarak anlamlı ve negatif yönlü ilişkiler bulundu ($p<0,05$). **SONUÇ:** Diş hekimliği uzmanlık öğrencilerinde daha yüksek empati seviyeleri, daha düşük tükenmişlik seviyeleri ile ilişkili bulundu. Empati, başarılı bir diş hekimi-hasta ilişkisi kurulmasına ve daha iyi tedavi sonuçlarının alınmasına katkı sağlamaktadır. Hekimlerin empati

düzeylerini artırmaya ve tükenmişliği önlemeye yönelik müdahalelerin geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliği, Empati, Tükenmişlik Seviyesi

Presentation ID / Sunum No= 18

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8037-6408

Diş Hekimliğinde Diş Macunları İçin Araştırma Eğilimleri ve Haritalama Bilgileri

Asst. Prof. Dr. Merve Nur Yılmaz¹

¹*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

Özet

Amaç: Bu bibliyometrik analiz, diş macunu üzerine yapılan bilimsel yayınların kapsamlı bir değerlendirmesini sunar ve zaman içinde diş macunu araştırmalarının evrimini, önde gelen araştırma alanlarını, en etkili yayınları ve yazarları belirlemeyi amaçlar. **Malzemeler ve Yöntemler:** Veriler Web of Science (WOS) veritabanından toplandı. 1980 ile 2024 yılları arasında toplam 1625 makale, performans analizi, kelime analizi, tematik analiz ve işbirliği ağı analizi olmak üzere dört bölümde Bibliometrix programı kullanılarak analiz edildi. **Sonuç:** Veri analizi, bu alandaki yayın sayısının zamanla arttığını gösterdi. Addy M önde gelen araştırmacı olarak ortaya çıkarken, Caries Research en etkili dergiydi. **Sonuç:** Bu bibliyometrik analiz, diş hekimliğinde diş macunlarına olan ilginin arttığını ve yeni araştırma eğilimlerinin ortaya çıktığını vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Diş Macunu, Bibliyometrik Analiz, Web of Science

Research Trends and Mapping Information for Toothpastes in Dentistry

Abstract

Objective: This bibliometric analysis provides a comprehensive assessment of scientific publications on toothpaste and aims to identify the evolution of toothpaste research over time, leading research areas, most influential publications, and authors. **Materials and Methods:** Data were collected from the Web of Science (WOS) database. A total of 1625 articles between 1980 and 2024 were analyzed using the Bibliometrix program in four sections: performance analysis, word analysis, thematic analysis, and collaboration network analysis. **Result:** Data analysis showed that the number of publications in this field has increased over time. Addy M emerged as the leading researcher, while Caries Research was the most influential journal.

Conclusion: This bibliometric analysis highlights the increasing interest in toothpastes in dentistry and the emergence of new research trends.

Keywords: Toothpaste, Dentifrice, Bibliometric Analysis, Web of Science

Presentation ID / Sunum No= 95

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-4471-5760>

Endodonti Kliniğinde Yapay Zekâ Tabanlı Uygulamalar (2015–2024 Arası) Kapsamlı İnceleme

Ra. Ekin Deniz Çatmabacak¹

¹Trakya Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışma, yapay zekâ (YZ) temelli teknolojilerin endodontideki mevcut ve potansiyel kullanım alanlarını değerlendirmeyi amaçlamaktadır. **Gereç ve Yöntem:** 2015–2024 yılları arasında yayımlanmış endodonti alanındaki yapay zekâ uygulamalarına dair literatür sistematik olarak incelenmiş, derin öğrenme (DL), makine öğrenimi (ML) ve büyük dil modelleri (LLM) gibi algoritmaların kullanıldığı çalışmalar sınıflandırılmıştır. Kullanılan görüntü türleri (periapikal, OPG, CBCT), YZ modelleri analiz edilmiştir. **Bulgular:** Yapay zekâ özellikle periapikal lezyonların tanısında, kök kanal morfolojisinin saptanmasında, apeks tespiti ve retreatment karar destek sistemlerinde başarıyla kullanılmaktadır. Derin öğrenme temelli modeller, deneyimli klinisyenlerle karşılaştırılabilir doğruluk düzeylerine ulaşmıştır. Ancak çalışmaların büyük kısmında etik onay ve veri anonimleştirme beyanları eksiktir. LLM'lerin klinik karar destek uygulamaları henüz sınırlıdır ancak potansiyeli yüksektir. **Sonuç:** YZ, endodontik tanı ve tedavi planlamasında devrim niteliğinde bir dönüşüm vadetmektedir. Klinik validasyon, etik uyum, yorumlanabilirlik ve regülasyon sorunları aşılmadıkça bu teknolojilerin rutin kullanıma geçmesi sınırlı kalacaktır. Gelecekte hasta bazlı, çok modlu ve açıklanabilir YZ sistemlerinin geliştirilmesi kritik önemdedir.

Anahtar Kelimeler: Endodonti, Yapay Zekâ, Derin Öğrenme, Klinik Karar Desteği, Görüntü Analizi

Applications of Artificial Intelligence in Endodontics: Current Trends and Future Directions

Abstract

Objective: This study aims to evaluate the current and potential applications of artificial intelligence (AI)-based technologies in the field of endodontics. **Materials and Methods:** A

systematic review of the literature published between 2015 and 2024 was conducted, focusing on AI implementations in endodontics. Studies utilizing deep learning (DL), machine learning (ML), and large language models (LLMs) were classified. Imaging modalities (periapical radiographs, OPG, CBCT) and AI model types were also analysed. Results: AI has been successfully applied in the diagnosis of periapical lesions, assessment of root canal morphology, apex localization, and retreatment decision support. Deep learning models have demonstrated diagnostic accuracy comparable to that of experienced clinicians. However, the majority of studies lack statements regarding ethical approval and data anonymization. The clinical implementation of LLMs remains limited, though their potential is significant. Conclusion: AI promises a transformative impact on endodontic diagnosis and treatment planning. Nonetheless, challenges related to clinical validation, ethical compliance, interpretability, and regulatory approval must be addressed before routine integration into clinical practice can be achieved. The development of patient-specific, multimodal, and explainable AI systems is essential for the future of endodontic care.

Keywords: Endodontics, Artificial Intelligence, Deep Learning, Clinical Decision Support, Imaging Analysis

Presentation ID / Sunum No= 126

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6410-865X

Farklı Kanal Dolgu Patları Kullanılarak Tek Seans Kanal Tedavisi Uygulanan Kronik Apikal Periodontitisli Hastalarda Oksidatif Stresin Değerlendirilmesi: in Vivo Çalışma

Asst. Prof. Dr. Bengi Gülgü¹, Assoc. Prof. Dr. Leyla Benan Ayrancı²

¹Lokman Hekim Üniversitesi

²Ordu Üniversitesi

*Corresponding author: leyla.benan.ayranci

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, tek seanslık kök kanal tedavisi uygulanan hastalarda epoksiamin reçine bazlı ve biyoseramik bazlı kök kanal patları kullanıldığında ortaya çıkan oksidatif stres belirteçlerini karşılaştırmaktır. **Gereç ve Yöntem:** Kronik apikal periodontitis tanısı konmuş 26 hasta, kullanılacak kök kanal patına göre iki eşit gruba (n = 13) ayrıldı: Biyoseramik Grup ve Epoksiamin Grup. Tedavi öncesinde hastalardan tükürük örneği alındı. Kök kanal tedavisi sırasında kök kanalından diş ve pulpa dokusu örnekleri alındı. Seçilen kanal patı ile tedavi tamamlandıktan sonra, 30. gün için bir randevu planlandı ve bu ziyarette ikinci tükürük örneği alındı. Tükürük ve kök kanal örnekleri şu belirteçler açısından analiz edildi: Toplam Antioksidan Seviyesi (TAS), Toplam Oksidan Seviyesi (TOS), Oksidatif Stres İndeksi (OSI), 8-Epi, Malondialdehit (MDA), ve Miyeloperoksidaz (MPO). İstatistiksel analizlerde normal dağılım varsayımı sağlandığında iki bağımsız grubun karşılaştırılması için Bağımsız Örneklem T testi kullanıldı. **Bulgular:** Biyoseramik grubunda, 8-Epi belirtecinde 1. güne göre 30. günde istatistiksel olarak anlamlı bir azalma gözlemlendi. Aynı grupta TAS, TOS, OSI, MDA ve MPO değerleri zamanla karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı bir fark görülmedi. Epoksiamin grubunda ise, tedavi öncesi alınan tükürük örneklerinden elde edilen belirteçlerle PAI (Periapikal İndeks) skorları arasında yapılan korelasyonda, PAI ile 8-Epi arasında pozitif ve çok yüksek derecede anlamlı bir ilişki saptandı. **Sonuç:** Biyoseramik kanal patı kullanıldığında gözlenen 8-Epi seviyesindeki azalma, yüksek oksidatif stres düzeyine sahip sistemik hastalığı bulunan bireylerde veya yüksek PAI skoruna sahip hastalarda biyoseramik esaslı kanal patlarının potansiyel yararlarına dair fikir verebilir.

Anahtar Kelimeler: Oksidatif Stres, Kök Kanal Patları, TAS, TOS, OSI, 8-EPI, MPO, MDA, PAI

Evaluation of Oxidative Stress in Patients With Chronic Apical Periodontitis Treated With Single Session Root Canal Treatment Using Different Root Canal Filling Paste: in Vivo Study

Abstract

Objective: The aim of this study was to compare oxidative stress markers in patients who underwent single-session root canal treatment using epoxyamine resin-based and bioceramic-based root canal sealants. **Materials and Methods:** Twenty-six patients with chronic apical periodontitis were divided into two equal groups (n=13) according to the root canal sealer to be used (Bioceramic Group and Epoxyamine Group). A saliva sample was taken from the patients before starting root canal treatment. During root canal treatment, tooth and pulp tissue samples were taken from the root canal. After the root canal treatment was completed with the selected sealer, an appointment was made for the 30th day and a second saliva sample was taken on the 30th day. Saliva and root canal samples were analysed for Total Antioxidant Status (TAS), Total Oxidant Status (TOS), Oxidative stress index (OSI), 8-Epi, Malondialdehyde (MDA) and Myeloperoxidase (MPO) markers. In statistical analyses, Independent Sample T test was used to compare two independent groups when the assumption of normality was met. **Results:** In the Bioceramic Group, a statistically significant decrease in the 8-Epi marker was observed at day 30 compared to day 1. No statistically significant difference was observed when TAS, TOS, OSI, MDA, MPO values were analysed according to time in the Bioceramic Group. In the Epoxyamine Group. When the PAI scores were correlated with the markers obtained from saliva samples taken before treatment, a positive and very high level significant correlation was found between PAI and 8-Epi. **Conclusions:** The observed decrease in 8-Epi when bioceramic root canal sealants were used may provide insight into the possible benefits of using bioceramic-based root canal sealants in patients with systemic diseases with high levels of oxidative stress, or in patients with high PAI scores.

Keywords: Oxidative Stress, Root Canal Sealers, TAS, TOS, OSI, 8-EPI, MPO, MDA, PAI

Presentation ID / Sunum No= 107

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2964-8244

Feokromositomalı Hastalarda Oral Bulgular ve Periodontal Tedavi Yaklaşımı: İki Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Özlem Saraç Atagün¹

¹*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi*

Özet

Feokromositomalar, adrenal medulladaki kromaffin hücrelerden kaynaklanan ve katekolamin (adrenalin, noradrenalin, dopamin) hipersekresyonu ile karakterize nadir nöroendokrin tümörlerdir. Genellikle 40–50 yaşlarında görülmekle birlikte, tanısı gecikmiş ya da subklinik seyreden vakalarda ciddi sistemik komplikasyonlar gelişebilir. Hipertansiyon, taşikardi, baş ağrısı ve terleme gibi klasik semptomların yanı sıra, bu hastalığın oral bulguları ve periodontal doku üzerindeki etkileri literatürde sınırlı olarak tanımlanmıştır. Artan katekolamin düzeylerinin vasküler, immün ve mikrobiyal sistemler aracılığıyla periodontal inflamasyonu şiddetlendirebileceği düşünülmektedir. Bu çalışmada, feokromositoma tanılı iki hastanın periodontal değerlendirmeleri ve uygulanan tedavi yaklaşımları sunulmuştur. Her iki hastada da periodontal yıkımın sistemik hastalıkla ilişkili olabileceği değerlendirilmiş ve tedavi planlamasında hastaların hemodinamik durumu göz önünde bulundurularak stres azaltıcı uygulamalara öncelik verilmiştir. Periodontal tedavi sonrası yara iyileşmesinde belirgin bir komplikasyon gelişmediğini gözlemlenmiştir. Katekolamin fazlalığının periodontal doku homeostazı üzerindeki olası etkileri, antihipertansif ilaçların ağız kuruluğu ve gingival hiperplazi gibi potansiyel yan etkileri, dental işlemler sırasında ortaya çıkabilecek postural hipotansiyon riski ve oral mukozada gözlenebilecek değişiklikler dikkatle değerlendirilmelidir. Ayrıca, literatürde nadir olarak bildirilen çene metastazları ve MEN2B sendromuna bağlı mukozal nöromlar gibi durumlar, dental hekimlerin farkındalığını artıracak önemli bulgulardır. Sonuç olarak, feokromositomalı hastalarda periodontal yönetim dikkatli planlama gerektirir. Oral bulguların tanınması ve düzenli periodontal bakım, multidisipliner yaklaşımla yürütülen hasta tedavisinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Anahtar Kelimeler: Feokromositoma, Periodontal Tedavi, Katekolaminler, Yara İyileşmesi

Oral Findings and Periodontal Treatment Approach in Patients With Pheochromocytoma: Two Case Reports

Abstract

Pheochromocytomas are rare neuroendocrine tumors originating from chromaffin cells of the adrenal medulla and are characterized by hypersecretion of catecholamines (adrenaline, noradrenaline, dopamine). Although they are typically seen between the ages of 40–50, delayed diagnosis or subclinical cases may lead to serious systemic complications. In addition to classic symptoms such as hypertension, tachycardia, headache, and sweating, the oral manifestations and effects on periodontal tissues of this disease are limitedly described in the literature. Elevated catecholamine levels are thought to exacerbate periodontal inflammation through vascular, immune, and microbial mechanisms. This study presents the periodontal evaluations and treatment approaches of two patients diagnosed with pheochromocytoma. In both patients, periodontal destruction was considered potentially related to the systemic condition, and stress-reducing strategies were prioritized in treatment planning by taking their hemodynamic status into account. No significant complications were observed during wound healing following periodontal therapy. The potential effects of catecholamine excess on periodontal tissue homeostasis, common side effects of antihypertensive medications such as dry mouth and gingival hyperplasia, the risk of postural hypotension during dental procedures, and mucosal changes should be carefully considered. Furthermore, rare findings reported in the literature such as jaw metastases and mucosal neuromas associated with MEN2B syndrome are noteworthy for raising awareness among dental practitioners. In conclusion, periodontal management in pheochromocytoma patients requires careful planning. Recognition of oral findings and provision of regular periodontal care should be considered an integral part of patient treatment conducted with a multidisciplinary approach.

Keywords: Pheochromocytoma, Periodontal Therapy, Catecholamines, Wound Healing

Presentation ID / Sunum No= 121

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-0806-415X>

Use of MTA in Regenerative Endodontics: Current Clinical Approaches in Immature Permanent Teeth With Open Apex

Ra. Ahmet Kerem Eren¹

¹Trakya Üniversitesi

Özet

Açık apeksli daimi dişlerde endodontik tedavi, geleneksel apeksifikasyon yöntemlerinin sınırlamaları nedeniyle uzun yıllardır tartışmalı bir konudur. Son yıllarda rejeneratif endodontik prosedürlerin ortaya çıkmasıyla birlikte, kök gelişimini destekleyen biyouyumlu materyallerin klinik kullanımı ön plana çıkmıştır. Bu derlemede, özellikle Mineral Trioksit Agregat (MTA) temelli rejeneratif yaklaşımlar sistematik biçimde ele alınmıştır. Literatürde yer alan son 10 yıla ait klinik vaka serileri, randomize kontrollü çalışmalar ve uzman görüşlerine dayalı algoritmalar taranmış, bu uygulamaların başarı oranları ve uzun dönem prognoz üzerindeki etkileri karşılaştırılmıştır. Ayrıca, MTA'nın biyoindüktif kapasitesi, apikal doku rejenerasyonu üzerindeki rolü ve olası komplikasyonları da değerlendirilmiştir. Bulgular, MTA'nın rejeneratif tedavilerde apikal kapanmanın sağlanması, kök gelişiminin devamı ve kök kırığı riskinin azaltılması açısından etkin bir materyal olduğunu göstermektedir. Ancak protokollerdeki çeşitlilik, klinik başarı kriterlerinin standardize olmaması ve uzun dönem takip eksiklikleri, ileri araştırmaların gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Rejeneratif Endodonti, Mineral Trioksit Agregat, Açık Apeksli Diş, Apeksifikasyon, Kök Gelişimi

Use of MTA in Regenerative Endodontics: Current Clinical Approaches in Immature Permanent Teeth With Open Apex

Abstract

Endodontic treatment of immature permanent teeth with open apices has long been a subject of debate due to the limitations of traditional apexification techniques. With the emergence of regenerative endodontic procedures in recent years, the clinical use of biocompatible materials that support continued root development has gained prominence. This review systematically

addresses regenerative approaches based on Mineral Trioxide Aggregate (MTA). Clinical case series, randomized controlled trials, and expert-driven algorithms from the past decade were examined to compare the success rates and long-term prognostic outcomes of these applications. Furthermore, the bioinductive capacity of MTA, its role in apical tissue regeneration, and potential complications were also evaluated. Findings indicate that MTA is an effective material in regenerative treatments for achieving apical closure, promoting root maturation, and reducing the risk of root fracture. However, variability in clinical protocols, lack of standardized success criteria, and limited long-term follow-up highlight the need for further research.

Keywords: Regenerative Endodontics; Mineral Trioxide Aggregate (MTA); Open Apex; Apexification; Root Development

Presentation ID / Sunum No= 52

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3585-9291

Keratinize Mukoza Eksikliğine Bağlı Peri-Implant Mukozitisin Vestibüloplasti ile Tedavisi: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Sevilay Yeğinoğlu¹

¹*Karabük Üniversitesi Diş hekimliği Fakültesi*

Özet

Peri-implant mukozitis, destekleyici kemik kaybı veya ilerleyici marjinal kemik kaybı olmaksızın, endosseöz implantı çevreleyen yumuşak dokularda gelişen inflamatuvar bir lezyon olarak tanımlanır. Bu olguda estetik bir beklenti olmamakla birlikte, tedavinin temel amacı; keratinize mukoza miktarının artırılması ve vestibül derinliğinin sağlanmasıyla ağız hijyeninin etkin şekilde sürdürülebilmesini kolaylaştırmak ve uzun dönemde peri-implant doku sağlığının idamesini sağlayarak implant başarısını desteklemektir. Diyabet hastalığı öyküsü bulunan 58 yaşındaki kadın hasta, yaklaşık üç yıl önce başka bir merkezde mandibular sağ ve sol kanin bölgesine (33 ve 43 numaralı diş bölgeleri) yerleştirilen implantların çevresinde diş eti kanaması ve ağrı şikayeti ile Karabük Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilim Dalı'na başvurdu. Radyografik değerlendirmede herhangi bir kemik kaybı izlenmezken, klinik muayenede peri-implant mukozada kızarıklık, ödem ve sondlamada kanama tespit edilerek peri-implant mukozitis teşhisi konuldu. Ayrıca alt çene ön bölgede yer alan implantlar çevresinde keratinize mukoza miktarının ve vestibüler derinliğin yetersiz olduğu belirlendi. Lokal anestezi altında, sulkuler insizyonla mukoza periosta kadar disseke edildi. Alveol mukozası apikal yönde serbestleştirilerek vestibül derinliği artırıldı. Açığa çıkan periost sekonder iyileşmeye bırakıldı ve mukoza çevre dokulara sütürlerle fiks edildi. Hastaya oral hijyen motivasyonu sağlandı ve cerrahi işlemten 10 gün sonra dikişler alındı. İkinci ayın sonunda yeterli genişlikte keratinize mukoza zonu elde edildi ve peri-implant yumuşak doku sağlığının başarıyla sağlandığı gözlemlendi. Keratinize mukoza eksikliği ve yetersiz vestibüler derinlik, peri-implant mukozitis gelişiminde önemli risk faktörleri arasında yer almaktadır. Bu olguda uygulanan vestibüloplasti ile keratinize mukoza zonunun artırılması ve peri-implant yumuşak doku sağlığının yeniden sağlanması, implant çevresindeki inflamasyonun kontrol altına alınmasında etkili olmuştur. Dolayısıyla, benzer klinik durumlarda yumuşak doku yönetimi, peri-implant hastalıklarının tedavisi ve implantların uzun dönem başarısı açısından önemli bir strateji olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Peri-Implant Mukozitis, Keratinize Mukoza, Vestibüloplasti

Presentation ID / Sunum No= 129

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-0555-0251

Laminate Veneer Preparasyonunda Farklı İntraoral Tarayıcıların Doğruluğu ve Hassasiyetinin Karşılaştırılması

**Ra. Asena Şeyma Karartı¹, Ra. Merve Akbulut¹, Assoc. Prof. Dr. Ülkü Tuğba
Kalyoncuoğlu¹**

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu in vitro çalışmanın amacı, klinik uygulamalarda yaygın olarak tercih edilen iki farklı intraoral tarayıcının laminate veneer preparasyonu sonrası elde edilen dijital ölçümlerinin doğruluk ve hassasiyet düzeylerini değerlendirmek ve bu ölçümleri laboratuvar tipi bir tarayıcıdan elde edilen referans verilerle karşılaştırmaktır. **Gereç ve Yöntem:** Laminate veneer preparasyonlu 11 numaralı akrilik fantom dişin (MOD tooth 11 prep. veneer tetric A2; Ivoclar vivadent) insizalde 1mm, orta üçlüde 1mm, kolede 0.5 mm kesim derinliği bulunmaktadır. Bu diş doğal diş arkını simüle etmek amacıyla bir fantom çeneye entegre edilmiştir. Bu model, iki farklı intraoral tarayıcı (TRIOS 5; 3Shape A/S ve i700; Medit) ile, her biri için 15'er kez taranmıştır. Aynı model ayrıca bir laboratuvar tarayıcısı (E3; 3Shape A/S) ile taranarak elde edilen veri “referans ölçüm” olarak kabul edilmiştir. Tüm dijital taramalar STL (standard tessellation language) formatında dışa aktarılmış ve CloudCompare adlı yazılım kullanılarak üç boyutlu yüzey karşılaştırmaları yapılmıştır. Her tarama seti, referans ölçüm ile hizalanarak kök ortalama kare (RMS) değerleri hesaplanmıştır. İstatistiksel analiz için, bağımsız örneklem t-testi uygulanmıştır ($\alpha=0.05$). **Bulgular:** RMS analizine göre TRIOS 5 tarayıcısı, Medit i700 tarayıcısına kıyasla daha düşük ortalama sapma değerine sahiptir (TRIOS 5: 0.290, Medit: 0.373). Elde edilen fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır ($p = 0.110$). **Sonuç:** Her ne kadar istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmamış olsa da, TRIOS 5 tarayıcısının daha düşük RMS değerleri göstermesi, klinik uygulamalarda bu cihazın daha yüksek yüzey uyumu potansiyeline sahip olabileceğini düşündürmektedir. Bu bulgular, özellikle yüksek hassasiyet gerektiren laminate restorasyonları gibi uygulamalarda, tarayıcı seçiminde TRIOS 5’in tercih edilmesinin avantaj sağlayabileceğine işaret etmektedir. Gelecekte, farklı diş bölgeleri, preparasyon tipleri ve klinik şartlar altında yapılacak kapsamlı çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Laminate Veneer, Dijital Ölçü, Ağız İçi Tarayıcı

Presentation ID / Sunum No= 20

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-1624-3963

Liken Planus Tanısı Almış Bir Lezyonun Squamöz Hücreli Karsinomaya Dönüşmesi: Olgu Sunumu

**Ra. Elif Çeçen Erol¹, Asst. Prof. Dr. Nurşat Türker¹, Assoc. Prof. Dr. Ceren Aktuna Belgin¹,
Ra. Büşra Nur Arslan¹**

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

AMAÇ; Oral Liken Planus (OLP), prevalansı yaklaşık %1,01 olan idiyopatik immün aracılı bir enflamatuvar bozukluktur. Çoğunlukla orta yaş kadınları etkileyen remisyon ve nüks dönemleri olan kronik bir hastalıktır. OLP malign dönüşüm riski taşımaktadır. Genellikle atrofik ve eroziv formların maligniteye yatkın olduğu belirtilmiştir. Baş boyun kanserlerinin %90'ını Skuamöz Hücreli Karsinom (SCC) oluşturmaktadır. Tütün ve alkol kullanımı, güneş ışınlarına fazla maruziyet SCC'nin en önemli risk faktörlerini oluşturmaktadır. Erkeklerde kadınlardan daha sık oranda görülmektedir. Yaşla birlikte görülme sıklığında artış olmaktadır. Oral bölgede en sık dudak, orofarinks, bukkal mukoza, dilin laterali ve ağız tabanında yerleşim gösterir. Klinik olarak farklı şekillerde görülebilmektedir. Premalign lezyondan veya normal mukozadan gelişen kırmızı veya beyaz (bazen mikst), ülserasyon gösteren/göstermeyen lezyon şeklinde görülebilmektedir. Parestezi, hassasiyet, kötü koku ve trismus gibi semptomlar bu duruma eşlik edebilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı dudakta uzun süreli var olan OLP'nin devamında SCC'ye dönüşümünü literatür eşliğinde sunmaktır. OLGU SUNUMU; 64 yaşında erkek hasta alt dudakta 3 yıldır beyaz renkte olan lezyonun son 1 ay içinde renk ve boyut değiştirmesi, ağrı yapması şikayetiyle kliniğimize başvurmuştur. Alınan anamnezde sistemik olarak sağlıklı herhangi bir hastalığı bulunmadığı ancak çiftçilik yapması sebebiyle uzun süre güneş ışınlarına maruz kaldığı öğrenilmiştir. Yapılan klinik incelemede alt dudakta yaklaşık 1 cm uzunluğunda yüzeyden hafif kabarık, ülser görünümüne, sınırları belirgin ve lezyon çevresinde beyaz renkte keratinizasyon gösteren patoloji dikkat çekmiştir. Biyopsi sonucunda patolojinin OLP tanısı aldığı öğrenilmiştir. Hastaya OLP'nin eksizyonu tavsiye edilmiş ama hasta kabul etmemiştir. Bunun üzerine hasta düzenli takibe alınmıştır. Patolojinin yapısında değişiklik göstermesi ve yayılımı şikâyeti ile hasta iki yıl sonra yeniden kliniğimize başvurmuştur. Tekrarlanan biyopsi sonucunda SCC tanısı alan lezyonun operasyonu ve lenf nodu diseksiyonu için hasta KBB'ye sevk edilmiştir. SONUÇ; Oral bölgedeki malignitelerin teşhisinde diş hekimleri büyük rol oynamaktadır. Bu nedenle diş hekimlerinin bu konudaki farkındalıklarının artırılması önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Squamöz Hücreli Karsinom, Liken Planus, Premalign, Biyopsi

Transformation of a Lesion Diagnosed With Lichen Planus into Squamous Cell Carcinoma: A Case Report

Abstract

OBJECTIVE: Oral Lichen Planus (OLP) is an idiopathic, immune-mediated inflammatory disorder with a prevalence of approximately 1.01%. It is a chronic disease with periods of remission and relapse, primarily affecting middle-aged women. OLP carries a risk of malignant transformation, and it is generally reported that the atrophic and erosive forms are more prone to malignancy. Approximately 90% of head and neck cancers are Squamous Cell Carcinomas (SCC). The most significant risk factors for SCC include tobacco and alcohol use and prolonged exposure to sunlight. It is more frequently observed in males than in females and its incidence increases with age. In the oral cavity, it most commonly occurs on the lip, oropharynx, buccal mucosa, lateral border of the tongue, and floor of the mouth. Clinically, it may present in various forms: red or white (sometimes mixed) lesions, ulcerated or non-ulcerated, arising from premalignant lesions or normal mucosa. Symptoms such as paresthesia, tenderness, foul odor, and trismus may accompany the condition. The aim of this case report is to present, in light of the literature, the transformation of long-standing OLP on the lip into SCC. **CASE REPORT:** A 64-year-old male patient presented to our clinic with complaints of a lesion on the lower lip that had been white for three years but recently changed in color and size, and had become painful over the past month. Medical history revealed no systemic diseases, but it was noted that the patient had prolonged sun exposure due to his occupation as a farmer. Clinical examination revealed a lesion on the lower lip approximately 1 cm in length, slightly raised, ulcerated in appearance, well-defined borders, and surrounded by white keratinized tissue. A biopsy revealed a diagnosis of OLP. Surgical excision of the lesion was recommended, but the patient refused. The patient was then placed under regular follow-up. Two years later, he returned to the clinic due to changes in the lesion's structure and progression of symptoms. A repeated biopsy confirmed the diagnosis of SCC. The patient was referred to the ENT department for surgical removal of the lesion and lymph node dissection. **CONCLUSION:** Dentists play a crucial role in the diagnosis of malignancies in the oral region. Therefore, increasing awareness and knowledge of such conditions among dental professionals is of significant importance.

Keywords: Squamous Cell Carcinoma, Lichen Planus, Premalignant, Biopsy

Presentation ID / Sunum No= 89

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7512-7183

Mandibulada Geniş Dentigeröz Kistin Marsüpiyalizasyon ile Koruyucu Tedavisi

Dr. Tolga Bayar¹

¹Özel Klinik

*Corresponding author: Tolga Bayar

Özet

Yedi yaşındaki bir çocuk hasta, sağ alt çene bölgesinde giderek artan şişlik ve zaman zaman ortaya çıkan ağrı şikâyetiyle başvurdu. Panoramik radyografik incelemede, henüz sürmemiş daimi 2. molar dişe ilişkin kistik lezyon izlendi. Maksillofasiyal bilgisayarlı tomografiyle yapılan aksiyel ve sagittal kesitler, kistin diş germini çevreleyerek inferior alveolar sinire yakın komşuluk oluşturduğunu gösterdi. Tanıyı kesinleştirmek için lokal anestezi altında kist duvarından biyopsi alındı. Histopatolojik değerlendirme, dentigeröz kist tanısını doğruladı. Hastanın yaşı, lezyonun sinir komşuluğu ve diş germini koruma zorunluluğu dikkate alınarak marsüpiyalizasyon tekniği tercih edildi. İlk seansta kist kavitesine nazikçe bir dren yerleştirilerek sürekli drenaj ve basınç azaltma sağlandı. Hastaya haftalık kontrollerde drenaj kanalının temizliği ve bakımı anlatıldı; ayrıca günlük beş kez serum fizyolojik irrigasyonu yapması önerildi. Tedavinin üçüncü ayında çekilen kontrol panoramik filmde, kist boşluğunda yaklaşık %50 oranında hacim kaybı olduğu tespit edildi. Altıncı ayda yapılan değerlendirmede, kist boşluğunda kemik dolumu başlamış, diş germinin pozisyonu korunmuş ve sinir fonksiyonları üzerinde olumsuz bir etki gözlenmemişti. On ikinci ayda ise neredeyse tam kemik rejenerasyonu sağlanmış, diş germinin normal eruptif yoluyla çıkışına hazır hale geldiği belirlendi. Cerrahi veya sinir hasarıyla ilişkili hiçbir komplikasyon yaşanmadı. Bu olguda marsüpiyalizasyon, geniş dentigeröz kistin minimal invaziv şekilde yönetilmesine olanak tanıdı. Yaklaşım hem daimi diş germini hem de çevre kemik dokusunu koruyarak kontrollü kemik rejenerasyonunu sağladı. Pediyatrik vakalarda daha radikal kist eksizyonuna kıyasla marsüpiyalizasyonun, diş ve sinir yapısını koruyucu, komplikasyon riskini azaltıcı ve uzun dönemde tekrarlama oranını düşürücü bir yöntem olduğu değerlendirildi.

Anahtar Kelimeler: Dentigeröz Kist, Marsüpiyalizasyon, Pediyatrik, Koruyucu Tedavi, Kemik Rejenerasyonu

Conservative Management of a Large Mandibular Dentigerous Cyst by Marsupialization

Abstract

A seven-year-old boy presented with a gradually enlarging swelling and intermittent pain in the right posterior mandible. Panoramic radiography revealed a well-defined radiolucent lesion surrounding the crown of the unerupted permanent second molar. Cone-beam CT confirmed that the cyst enveloped the tooth germ and lay in close proximity to the inferior alveolar nerve. Under local anesthesia, an incisional biopsy of the cyst lining was performed, and histopathology confirmed the diagnosis of a dentigerous cyst. Given the patient's young age, the lesion's intimate relationship with the developing tooth, and the need to preserve both tooth germ and nerve integrity, marsupialization was chosen as the treatment of choice. A soft silicone drain was placed into the cyst cavity to maintain continuous decompression. The patient and family were instructed on weekly clinic visits for drain maintenance and on daily saline irrigations, performed five times per day. At three months, panoramic follow-up showed approximately 50% reduction in cyst volume. By six months, new bone formation was evident within the cavity, the tooth germ remained in its anatomic position without signs of nerve impairment, and the patient reported no pain. At twelve months, near-complete osseous regeneration was achieved, and the second molar germ was well positioned for normal eruption. No surgical complications or neurologic deficits occurred. This case illustrates that marsupialization offers a minimally invasive, tissue-sparing approach for large dentigerous cysts in pediatric patients. It successfully preserved the developing tooth and nerve, promoted controlled bone regeneration, and minimized the risks associated with more radical cyst enucleation.

Keywords: Dentigerous Cyst; Marsupialization; Pediatric; Conservative Treatment; Bone Regeneration

Presentation ID / Sunum No= 102

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-8069-3025

Mandibular Simfizden Alınan Otolog Blok Graft ile Posterior Mandibula Kret Augmentasyonu: Olgu Sunumu

Researcher Meryem Taş Reyhanioglu¹, Asst. Prof. Dr. Ahmet Can Haskan¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet

Bu vaka raporunda, mandibula posterior bölgede ileri derecede horizontal kemik kaybı bulunan 59 yaşındaki kadın hastada, implant yerleştirilmesine uygun kemik hacmini oluşturmak amacıyla mandibular simfiz bölgesinden alınan otolog blok graft ile yapılan kemik augmentasyonu sunulmuştur. Donör saha olarak simfiz bölgesinin tercih edilmesinde, bu bölgenin yüksek kortikokansellöz kemik kalitesi, cerrahi erişilebilirliği ve graft hacmi açısından avantajlı olması etkili olmuştur. Cerrahi işlem sırasında vestibüler insizyon ile donör sahaya erişilmiş, kemik grefti piezoelektrik cihaz ile diş kökleri ve mental foramenle arasında en az 5 mm mesafe bırakılarak çıkarılmış ve alıcı sahaya titanyum vidalarla stabilize edilmiştir. Graft çevresi partikül otograft ve xenograft ile desteklenmiş, bölge primer olarak kapatılmıştır. Altı aylık iyileşme süreci sonunda, başlangıçta 3–4 mm olan kemik kalınlığının yaklaşık 7–8 mm'ye ulaştığı radyolojik olarak tespit edilmiştir. Takiben üç adet dental implant başarıyla yerleştirilmiştir. Literatür verileriyle karşılaştırıldığında, simfiz bölgesinden graft alımı çeşitli avantajlara sahip olmakla birlikte, duysal bozukluklar, yara dehissensi, yüz konturunda değişiklik gibi komplikasyon riskleri de taşımaktadır. Ancak bu vakada, uygun cerrahi teknik ve dikkatli planlama ile herhangi bir postoperatif komplikasyon gelişmemiş, hasta estetik ve fonksiyonel açıdan başarılı sonuçlar elde etmiştir.

Anahtar Kelimeler: Otojen Kemik Grafti, Mandibular Simfiz, Kret Augmentasyonu, Blok Graft, Dental İmplant

Ridge Augmentation of the Posterior Mandible Using An Autologous Block Graft Harvested From the Mandibular Symphysis: A Case Report

Abstract

This case report presents the bone augmentation procedure performed with an autogenous block graft harvested from the mandibular symphysis in a 59-year-old female patient with severe horizontal bone loss in the posterior mandible. The symphysis was selected as the donor site due to its advantages in terms of accessibility, graft volume, and the presence of high-quality corticocancellous bone. A vestibular incision was made to access the donor site, and the graft was harvested using a piezoelectric surgical device, maintaining a minimum distance of 5 mm from the tooth roots and mental foramen. The block graft was stabilized at the recipient site with titanium screws and supported with particulate autograft and xenograft materials. The soft tissue was closed with primary tension-free closure. After a six-month healing period, radiographic evaluation revealed that the horizontal bone width increased from an initial 3–4 mm to approximately 7–8 mm. Subsequently, three dental implants were successfully placed. In comparison with the literature, while symphyseal grafts offer many advantages, they also carry risks such as sensory disturbances, wound dehiscence, and changes in facial contour. In this case, however, no postoperative complications were observed due to meticulous planning and proper surgical technique, and a successful esthetic and functional outcome was achieved.

Keywords: Autogenous Bone Graft, Mandibular Symphysis, Ridge Augmentation, Block Graft, Dental Implant

Presentation ID / Sunum No= 56

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9947-5679>

Mandibular Üçüncü Molar Diş Çekimi Sonrası Vestibüler Semptomlar: Olgu Sunumu

Doç Dr Katibe Tugce Temur¹

¹Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Radyolojisi ABD. Niğde
Türkiye.

Özet

Üçüncü molar diş çekimleri yaygın olarak uygulanan işlemlerdir; bununla birlikte, nadir ancak ciddi komplikasyonlar ortaya çıkabilir. Bu olguda, 46 yaşında erkek bir hastada, alt sol üçüncü molar dişin çekimini takiben gelişen vertigo ve denge bozukluğu semptomları sunulmuştur. Diş merkezde çekim sonrası lokal ağrı ve inflamasyon gelişen hastaya alveolit tanısı konmuş ve topikal ile sistemik tedavi başlanmıştır. Ancak izleyen günlerde vestibüler sistemle ilişkili baş dönmesi ve dengesizlik şikayetleri ortaya çıkmıştır ve hasta fakülte hastanemize başvurmuştur. Ağız içi muayenede çekim bölgesinde aktif enfeksiyon saptanmamış, iyileşme bulguları gözlenmiştir. Alınan dental panoramik röntgende çekim bölgesinde bir patolojiye rastlanmamıştır. Ayrıntılı anamnezde, hastanın üç yıl önce vertigo atağı geçirdiği ve sonrasında uzun süre semptomsuz olduğu öğrenilmiştir. Vestibüler sistemin değerlendirilmesi amacıyla Kulak Burun Boğaz hekimine yönlendirme yapılmış, herhangi bir özel müdahaleye gerek kalmadan şikayetlerin kendiliğinden gerilediği öğrenilmiştir. Bu olgu, üçüncü molar diş çekimi gibi lokal cerrahi işlemlerin, özellikle önceden vestibüler hassasiyeti olan bireylerde latent semptomları yeniden aktive edebileceğini göstermektedir. Cerrahi işlemi takiben gelişen vestibüler semptomların klinik açıdan dikkat gerektiren durumlar olabileceği düşünülmeli ve multidisipliner değerlendirme süreci göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: yirmi yaş dişi, çekim, vestibüler semptomlar

Vestibular Symptoms Following Mandibular Third Molar Extraction: A Case Report

Abstract

Third molar extractions are commonly performed procedures; however, rare but serious complications may still occur. This case report presents a 46-year-old male patient who

developed vertigo and balance disturbances following the extraction of the lower left third molar. After experiencing localized pain and inflammation at an external clinic, the patient was diagnosed with alveolitis and treated with both topical and systemic medications. In the following days, vestibular-related symptoms, including dizziness and imbalance, emerged, prompting the patient to present to our faculty hospital. Intraoral examination revealed no signs of active infection at the extraction site, and healing was observed. A panoramic dental radiograph showed no pathological findings in the extraction area. A detailed medical history revealed that the patient had experienced a vertigo episode three years earlier and had remained asymptomatic since then. The patient was referred to an otolaryngologist for vestibular evaluation, and it was noted that the symptoms resolved spontaneously without the need for specific intervention. This case suggests that local surgical procedures such as third molar extractions may reactivate latent vestibular symptoms, particularly in individuals with a history of vestibular sensitivity. Clinicians should be aware that vestibular symptoms occurring after surgical procedures may warrant clinical attention, and a multidisciplinary evaluation should be considered.

Keywords: third molar, extraction, vestibular symptoms

Presentation ID / Sunum No= 5

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8902-5471

Ofis-Tipi Ağartma Ajanının Farklı Yapıdaki İki Rezin Kompozitin Yüzey Pürüzlülüğüne ve Mikro Sertliğine Etkisinin İn-Vitro Olarak Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Merve Nezir¹, Assoc. Prof. Dr. Hanife Altınışık¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, ağartma tedavi protokolünden sonra farklı yapıdaki iki rezin kompozitin yüzey pürüzlülüğünü ve mikro sertliğini in-vitro olarak değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışmada bir mikrohibrit rezin kompozit olan Filtek Z-250 (3M ESPE, St. Paul, MN, ABD), bir nanohibrit rezin kompozit olan Harmonize (Kerr Dental, Brea, CA, ABD) materyali değerlendirildi. Her bir rezin kompozit materyalden toplamda yirmi adet örnek (yüzey pürüzlülük ve mikro sertlik testi için ayrı ayrı onar adet örnek) olmak üzere toplam kırk adet rezin kompozit örneği hazırlandı (n=10). Başlangıç ölçümlerinden sonra, örnek yüzeylerine üç kere ofis-tipi ağartma ajanı uygulandı (Biowhiten, Biodent Ltd., İstanbul, Türkiye) ve her uygulama süresi 15 dakikaydı. Ağartma protokolünden sonra, ölçümler tekrarlandı ve değerler tek-yönlü ANOVA ve post hoc Bonferroni testleri kullanılarak istatistiksel olarak analiz edildi (p<0.05). **Bulgular:** Ağartma sonrasında materyallerin yüzey pürüzlülük değerlerinde istatistiksel olarak anlamlı bir fark gözlenmedi (p>0.05). Ofis-tipi ağartma ajanının hem Filtek Z-250 (-12.06±10.44 MPa) hem de Harmonize (-16.29±3.81 MPa) gruplarının mikro sertlik değerlerinde azalmaya neden olduğu gözlemlendi (p<0.05). **Sonuç:** Ofis-tipi ağartma ajanı materyallerin yüzey pürüzlülük değerlerini etkilememiştir ancak materyallerin mikro sertlik değerlerinde azalmaya neden olmuştur. Klinik uygulamalarda ofis-tipi ağartma ajanı kullanılması düşünülüyorsa, hastanın mevcut restorasyonlarında meydana gelebilecek olumsuz etkiler göz önünde bulundurularak planlama yapılması faydalı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Ağartma, Mikro Sertlik, Rezin Kompozit, Yüzey Pürüzlülüğü.

In-Vitro Evaluation of the Effect of Office-Type Bleaching Agent On Surface Roughness and Micro Hardness of Two Resin Composites With Different Structures

Abstract

Aim: The aim of this study was to evaluate the surface roughness and micro hardness of two resin composites with different structures in vitro after a bleaching treatment protocol. **Materials and Methods:** In this study, Filtek Z-250 (3M ESPE, St. Paul, MN, USA), a microhybrid resin composite, and Harmonize (Kerr Dental, Brea, CA, USA), a nanohybrid resin composite, were evaluated. A total of forty resin composite samples were prepared (n=10), twenty samples from each resin composite material (ten samples for surface roughness and micro hardness testing). After the initial measurements, office-type bleaching agent was applied to the sample surfaces three times (Biowhiten, Biodent Ltd., Istanbul, Türkiye) and each application time was 15 minutes. After the bleaching protocol, measurements were repeated and values were statistically analyzed using one-way ANOVA and post hoc Bonferroni tests ($p<0.05$). **Results:** No statistically significant difference was observed in the surface roughness values of the materials after bleaching ($p>0.05$). It was observed that the office-type bleaching agent caused a decrease in the micro hardness values of both Filtek Z-250 (-12.06 ± 10.44 MPa) and Harmonize (-16.29 ± 3.81 MPa) groups ($p<0.05$). **Conclusion:** The office-type bleaching agent did not affect the surface roughness values of the materials, but caused a decrease in the micro hardness values of the materials. If the use of office-type bleaching agent is considered in clinical applications, it may be useful to plan by considering the possible negative effects on the patient's existing restorations.

Keywords: Bleaching, Micro Hardness, Resin Composite, Surface Roughness.

Presentation ID / Sunum No= 24

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7855-1246

Ölçüden Simantasyona Dijital İş Akışı: 3 Vaka Raporu

Doktor Öğretim Üyesi Buket Karalar¹, Doktor Öğretim Üyesi Merve Pelin Dur¹

¹Sakarya Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Sert dokularda meydana gelen çürük, aşınma, kırık gibi koronal kayıpların amalgam ya da kompozit rezinler ile direkt restoratif tedavisi her zaman mümkün olmayabilir. Endodontik tedavi sonrası kron harabiyetinin arttığı dişlerin rehabilitasyonunda, direkt ve indirekt restorasyonlar dahil olmak üzere farklı konvansiyonel tedavi yöntemleri uygulanabilir. Bu gibi durumlarda inley, onley, overlay ya da endokron gibi indirekt tedavi yaklaşımları kaybedilen dokunun yerine konması ile birlikte kalan diş dokusunun korunmasında da başarılı bir yaklaşım olarak gösterilir. Son yıllardaki dijital bilgisayar teknolojilerindeki hızlı gelişmeler sayesinde diş hekimliğinde CAD/CAM sistemlerinin kullanımı belirgin derecede artmıştır. Günümüzde CAD/CAM sistemleri ofis içi (chairside) ve laboratuvar sistemleri olarak ikiye ayrılmaktadır. Ofis içi sistemler diş hekimlerinin kliniklerinde bağımsız olarak seramik restorasyonları tasarlayarak üretebilmesini ve aynı seansta hastaya takabilmesine imkan tanımıştır. Bu olgu sunumunda kliniğe başvuran genç yaştaki üç hastanın aşırı madde kayıplı dişlerinin CEREC sisteminde (CEREC SW 4.3, Sirona Dental, New York, ABD) tam seramik restorasyonlar ile tek seansta tedavisi sunulmuştur. Kliniğimizde yapılan restorasyonlar hastalarımızın estetik ve fonksiyonel beklentilerini pratik ve konservatif bir şekilde karşıladı.

Anahtar Kelimeler: CAD/CAM, Endokron, Seramik Restorasyon, Overlay

Digital Workflow From Impression to Cementation: 3 Case Reports

Abstract

Direct restorative treatment of coronal losses, including caries, abrasions, and fractures in hard tissues using amalgam or composite resins may not always be feasible. Various conventional treatment methods, such as direct and indirect restorations, can be utilized to rehabilitate teeth with significant crown damage following endodontic treatment. In these cases, indirect approaches like inlay, onlay, overlay, or endocrown effectively replace the lost tissue while

preserving the remaining tooth structure. Thanks to rapid advancements in digital computer technologies, the use of CAD/CAM systems in dentistry has risen significantly. Today, CAD/CAM systems are categorized into in-office (chairside) and laboratory systems. In-office systems enable dentists to design and fabricate ceramic restorations independently in their clinics and bond them to the patient during the same visit. In this case report, we present the treatment of excessively material-lost teeth for three young patients who visited our clinic for all-ceramic restorations using the CEREC system (CEREC SW 4.3, Sirona Dental, New York, USA) in a single session. The restorations completed in our clinic met our patients' aesthetic and functional expectations in a practical and conservative manner.

Keywords: CAD/CAM, Ceramic Restoration, Endokron, Overlay

Presentation ID / Sunum No= 72

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3857-9305

Primer Maksiller Ön Dişlerde Yaygın Çürük Varlığında Cad/cam Destekli Zirkonyum Kuron Uygulaması: Akran Zorbalığına Maruz Kalan Bir Olgunun Sunumu

Exp. Dr. Fatmanur Işık¹

¹Giresun Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi, Giresun, Türkiye

Özet

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, primer maksiller ön dişlerde yaygın çürük nedeniyle fonksiyonel, estetik ve psikososyal sorunlar yaşayan 5 yaşındaki sistemik olarak sağlıklı bir olguda, CAD/CAM destekli prefabrik zirkonyum kuronlar ile yürütülen tedavi yaklaşımını ve kısa dönem sonuçlarını tartışmaktır. Olgu Sunumu: Akran zorbalığına maruz kaldığı bildirilen kız hasta, üst solunum yolu enfeksiyonu öyküsü dışında sistemik hastalık taşımamaktadır. Klinik ve radyografik değerlendirmede 51,52,53,61,62 ve 63 numaralı dişlerin bukkal yüzeylerini kaplayan derin kavitasyonlar saptanmıştır. İlk seansta hastaya ve ebeveynine zirkonyum kuron uygulamasının biyouyumluluk, renk stabilitesi ve üstün estetik özellikleri anlatılmış; hasta-hekim uyumunu artırmak amacıyla davranış yönlendirme teknikleri (anlat-göster-uygula) kullanılmıştır. Bir hafta sonra ilgili dişlerde standart minimal invaziv kuron preparasyonu yapılmış ve intraoral dijital tarayıcı ile ölçü alınmıştır. Laboratuvarda hazırlanan CAD/CAM zirkonyum kuronlar 72 saat içinde kliniğe ulaştırılmış, üçüncü seansta kuronların marjinal uyumu, kontakt ve oklüzyonu kontrol edilmiştir. Uyumun ideal olduğu görüldükten sonra rezin modifiye cam iyonomer siman ile simantasyon gerçekleştirilmiştir. Seans sonunda hastaya yaşına uygun fırçalama tekniği, florlu diş macunu kullanımı ve şeker tüketiminin kısıtlanmasına yönelik kişiselleştirilmiş oral hijyen eğitimi verilmiş; üç aylık kontrol randevuları planlanmıştır. Sonuç: CAD/CAM kökenli zirkonyum kuronlar, erken çocukluk çağı çürüğü bulunan primer ön dişlerde estetik ve fonksiyonel rehabilitasyonu tek seanstan kısa sürede tamamlayabilmesi, yüksek biyomekanik dayanıklılığı ve hasta memnuniyetini artırıcı doğal görünümü ile etkili bir tedavi seçeneği sunmaktadır. Bu yaklaşım, çocuğun özgüvenini destekleyerek akran zorbalığının olumsuz psikolojik etkilerini azaltma potansiyeline de sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Zirkonyum Kuron, Cad/cam Teknolojisi, Erken Çocukluk Çağı Çürüğü, Akran Zorbalığı

Presentation ID / Sunum No= 9

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1571-8467

Rezin İçerikli Cam İyonomer Simanların Sitotoksisiteilerinin Hücre Kültürü Yöntemi ile İncelenmesi

**Researcher Şeyda Saçan¹, Assoc. Prof. Dr. Elif Pınar Bakır¹, Prof.Dr. Sevgi İrtegin
Kandemir¹, Researcher Deniz Evrim Kavak¹**

¹Dicle Üniversitesi

Özet

Çalışmamızın amacı çeşitli rezin içerikli güncel cam iyonomer simanların sitotoksik özelliklerinin, in vitro ortamda hücre kültürü ile incelenmesidir. Bu çalışmaya güncel olarak üretilen rezin içerikli cam iyonomer simanlar dahil edilmiştir. Çalışmamızda dördü rezin içerikli Ionosit Baseline (DMG, America), Nord Liner (Dr. Müller, Germany), Glass Line (GOeasy, Germany), Ionoseal (VOCO, Germany); biri geleneksel Espe Ketac Molar Easymix (3M, USA) olmak üzere toplam beş çeşit siman kullanılmıştır. Bu çalışmada tüm materyaller, 5mm çapında ve 2mm kalınlıkta olan teflon kalıplarda üretici firmanın önerileri doğrultusunda sertleştirilmiştir. Her bir restorasyon materyalinden 7'şer adet disk kullanılmıştır. Dulbecco's Modified Eagle Medium (DMEM) solüsyonu negatif kontrol grubu olarak kullanılmıştır. In vitro sitotoksikite testi fare fibroblast (L929) hücreleri kullanılarak gerçekleştirilmiştir. 24 ve 48 saat kuyucuklarda bekletilen materyallerin sitotoksikite ölçümü MTT (3-[4,5dimethylthiazol-2-yl]-2,5-diphenyltetrazolium bromide) testi kullanılarak yapılmış ve elde edilen canlılık verilerinin (%) istatistiksel değerlendirmesi için Graphpad Prism10 paket programı ile Student T testi, iki yönlü varyans analizi (ANOVA) ve Tukey testi kullanılmıştır. İstatistiksel anlamlılığı $p<0,05$ kabul edilmiştir. Bulgular: Sitotoksikite belirlenen materyallerden Glass Line cam iyonomer simanında ortalama canlılık yüzde değeri 56,83, Espe Ketac Molar Easymix materyalinde 69,24, Ionosit Baseline materyalinde 39,76 ile istatistiksel olarak anlamlı derecede sitotoksik bulunurken ($p<0,001$); Nord Liner materyalinde 91,43 ve Ionoseal materyalinde bu değer 92,35 olarak elde edilmiştir. Bu gruplarda sitotoksik etki istatistiksel olarak anlamlı değildir. Zamana bağlı hücre canlılığı ortalama değerleri üzerinde istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p<0,001$). Materyal, doz ve zaman etkileşimi hücre canlılığı ortalama değerleri üzerinde istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p<0,001$). Burada en yüksek hücre canlılık değeri 108,47 ile Espe Ketac Molar Easymix materyalinde, %25 dozda ve 24 saatte elde edilmiştir. En düşük canlılık değeri ise 7,14 ile Glass Line materyalinde %100 dozda ve 24 saatte elde edilmiştir.

Test edilen materyallerden Nord Liner ve Ionoseal materyallerinin benzer canlılık oranlarıyla anlamlı bir sitotoksik etki yaratmadığı; tüm materyallerin zamanla ve doz bağımlı sitotoksik etkiyi arttırdığı görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Sitotoksikite, Rezin Cam İyonomer, Hücre Kültürü, MTT, Biyouyumluluk

Examination of Cytotoxicity of Resin-Based Glass Ionomer Cements by Cell Culture Method

Abstract

The aim of our study is to investigate the cytotoxic properties of various contemporary resin-containing glass ionomer cements using cell culture in an in vitro culture. This study included resin-modified glass ionomer cements that are currently produced. In our study, a total of five types of cements were used: four resin-modified ones Ionosit Baseline (DMG, USA), Nord Liner (Dr. Müller, Germany), Glass Line (GOeasy, Germany), Ionoseal (VOCO, Germany) and one conventional cement Espe Ketac Molar Easymix (3M, USA). All materials in this study were cured in Teflon molds with a diameter of 5 mm and a thickness of 2 mm, in accordance with the manufacturers' instructions. Seven discs were used for each restorative material. Dulbecco's Modified Eagle Medium (DMEM) solution was used as the negative control group. The in vitro cytotoxicity test was conducted using mouse fibroblast (L929) cells. The cytotoxicity of the materials incubated in the wells for 24 and 48 hours was measured using the MTT assay. The viability obtained were statistically evaluated using Student's t-test, two-way analysis of variance (ANOVA), and Tukey's test. Statistical significance was considered at $p < 0.05$. Results: Among the materials whose cytotoxicity was determined, the Glass Line glass ionomer cement showed an average cell viability percentage of 56.83%, Espe Ketac Molar Easymix had 69.24%, and Ionosit Baseline showed 39.76% which were found to be statistically significantly cytotoxic. In contrast, Nord Liner showed a cell viability of 91.43% and Ionoseal showed 92.35%, and in these groups, the cytotoxic effect was not statistically significant. The interaction between material, dose, and time on average cell viability values was also found to be statistically significant. It was observed that among the tested materials, Nord Liner and Ionoseal did not induce a statistically significant cytotoxic effect, however, all materials demonstrated an increase in cytotoxicity in a time and dose dependent manner.

Keywords: Cytotoxicity, Resin Glass Ionomer, Cell Culture, MTT, Biocompatibility

Presentation ID / Sunum No= 90

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7512-7183

Tam Ağız İmplant Rehabilitasyonu Uygulanan 30 Hastanın Demografik, Sistemik ve Cerrahi Özelliklerinin Retrospektif İncelemesi

Dr. Tolga Bayar¹

¹Özel Klinik

*Corresponding author: Tolga Bayar

Özet

Giriş: Tam ağız rehabilitasyonu, hem estetik hem de fonksiyonel gereksinimleri bir arada karşılamak amacıyla edentul (dişsiz) maksilla ve mandibulada gerçekleştirilen kapsamlı bir tedavi protokolüdür. Son yıllarda implant destekli protetik yaklaşımlar sayesinde, hastaların çiğneme fonksiyonu, konuşma yetisi ve yüz-estetik propagasyonu hızla iyileşmektedir. Bu sunumda, kliniğimizde tam ağız rehabilitasyonu uygulanan 30 hastanın demografik, sistemik ve cerrahi özellikleri retrospektif olarak incelenmiştir. Materyal ve Metot: Ocak 2022 – Haziran 2024 tarihleri arasında Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniği’imizde tam ağız implant rehabilitasyonu yapılan 30 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların yaş, cinsiyet, sistemeik hastalık varlığı, sigara kullanımı, edentulizm süresi ve kemik kalitesi değerlendirmeleri kaydedildi. Tedavi öncesi üç boyutlu konik Işın BT (CBCT) kullanılarak kemik hacmi ve yoğunluğu (Lekholm & Zarb sınıflamasına göre Tip I–IV) belirlendi. Gerekğinde otolog veya allogreft materyaller kullanılarak kret augmentasyonu yapıldı. Cerrahi rehber yardımıyla implant yerleşimi gerçekleştirildi. İmplant yükleme protokolleri “anında yükleme” ve “geç yükleme” olarak iki grupta izlendi. Postoperatif takipler; 1., 3., 6. ve 12. aylarda klinik muayene ve radyografik inceleme (panoramik ve gerekirse CBCT) ile sürdürüldü. Bulgular: Hastaların ortalama yaşı $56,2 \pm 7,4$ (42–72) yıl olup; 18’i kadın (%60), 12’si erkek (%40) idi. 21 hasta (%70) hiç sigara kullanmıyordu, 4 hasta (%13) geçmişte, 5 hasta (%17) aktif olarak sigara içiyordu. 9 hastada hipertansiyon (%30), 6 hastada diabetes mellitus (%20), diğer sistemik hastalıklar (tiroid bozuklukları, KOAH vb.) %17 oranındaydı. Edentulizm süresi ortalama $4,8 \pm 2,1$ (1–10 yıl) idi. CBCT’ye göre 22 hastada (%73) Lekholm & Zarb Tip II–III, 8 hastada (%27) Tip I–II kemik kalitesi tespit edildi. 12 (%40) hastada otolog/allogreft ile augmentasyon yapıldı. 24 hasta (%80) cerrahi rehber desteğiyle implant yerleştirildi. Maksillada ortalama $6,2 \pm 1,1$; mandibulada $5,8 \pm 1,3$ implant kullanıldı. 15 hastaya (%50) anında, 15 hastaya (%50) 3–6 ay ara ile geç yükleme yapıldı. 2 hastada (%7) geçici sinir uyuşukluğu, 1 hastada (%3) yara iyileşme gecikmesi gözlemlendi; tüm olgular konservatif yaklaşımla başarılı şekilde yönetildi. Tartışma: Bu seride, cerrahi rehber desteği ve greft uygulaması ile tam ağız rehabilitasyonunun, özellikle Tip II–III kemik kalitesine sahip hastalarda yüksek başarı oranı sağladığı gözlemlendi. Anında yükleme seçeneği uygun vakalarda estetik ve fonksiyonel memnuniyeti hızlandırırken;

sistemik hastalık varlığı tedavi planlamasında dikkat edilmesi gereken bir faktördür. Minimal komplikasyon oranı, titiz cerrahi ve takip protokollerimizin etkinliğini desteklemektedir. Sonuç olarak, tam ağız implant rehabilitasyonu, doğru hasta seçimi, kapsamlı görüntüleme ve planlama, greft ve cerrahi rehber kullanımının bir arada uygulandığı multidisipliner bir yaklaşımla, uzun dönem başarı ve hasta memnuniyetini yüksek düzeyde sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Full-Mouth Rehabilitasyon, İmplant Destekli Protetik, Cerrahi Rehber ve Greft Teknikleri

Retrospective Analysis of Demographic, Systemic, and Surgical Characteristics in 30 Patients Undergoing Full-Mouth Implant Rehabilitation

Abstract

Introduction: Full-mouth rehabilitation is a comprehensive treatment protocol performed on edentulous maxillae and mandibles to address both aesthetic and functional requirements simultaneously. In recent years, implant-supported prosthetic approaches have rapidly improved patients' masticatory function, speech ability, and facial aesthetics. In this presentation, we retrospectively examine the demographic, systemic, and surgical characteristics of 30 patients who underwent full-mouth rehabilitation at our clinic. **Materials and Methods:** Between January 2022 and June 2024, 30 patients who received full-mouth implant rehabilitation in our Department of Oral and Maxillofacial Surgery were included. Patient age, sex, systemic disease status, smoking history, duration of edentulism, and bone quality were recorded. Preoperative cone-beam CT (CBCT) was used to assess alveolar bone volume and density according to the Lekholm & Zarb classification (Types I–IV). Autologous or allogeneic graft materials were used for ridge augmentation when indicated. Implant placement was performed using a surgical guide. Loading protocols were divided into “immediate loading” and “delayed loading.” Postoperative follow-up included clinical and radiographic (panoramic and, if needed, CBCT) examinations at 1, 3, 6, and 12 months. **Results:** The mean patient age was 56.2 ± 7.4 years (range 42–72); 60% were female (n=18) and 40% male (n=12). Seventy percent (n=21) were nonsmokers, 13% (n=4) former smokers, and 17% (n=5) current smokers. Systemic diseases included hypertension in 30% (n=9), diabetes mellitus in 20% (n=6), and other conditions (thyroid disorders, COPD, etc.) in 17% (n=5). The mean duration of edentulism was 4.8 ± 2.1 years (range 1–10). CBCT revealed Lekholm & Zarb Type II–III bone quality in 73% (n=22) and Type I–II in 27% (n=8). Ridge augmentation with autologous/allogeneic graft was performed in 40% (n=12). Surgical guides were used in 80% (n=24) of cases. The average number of implants placed was 6.2 ± 1.1 in the maxilla and 5.8 ± 1.3 in the mandible. Immediate loading was performed in 50% (n=15) and delayed loading (3–6 months) in 50% (n=15). Two patients (7%) experienced transient alveolar nerve paresthesia, and one patient (3%) had delayed wound healing; all complications were successfully managed conservatively.

Discussion: In this series, the use of surgical guides and grafting resulted in high success rates for full-mouth rehabilitation, particularly in patients with Type II–III bone quality. Immediate loading accelerated aesthetic and functional outcomes in suitable cases, while the presence of systemic diseases remains an important consideration in treatment planning. The low complication rate supports the effectiveness of our meticulous surgical and follow-up protocols.

Keywords: Full-Mouth Rehabilitation; Implant-Supported Prosthetics; Surgical Guide and Graft Techniques

Presentation ID / Sunum No= 38

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-0215-7016

Gıda Alerjilerinde Bağırsak Mikrobiyotası Değişiklikleri ve Probiyotiklerin Terapötik Potansiyeli

Ph.c. Canc. Fatma Gürler¹, Assoc. Prof. Dr. Artun Yıbar¹, Prof.Dr. Recep Çıbık¹

¹Bursa Uludağ Üniversitesi
*Corresponding author: Fatma Gürler

Özet

Yaşamı tehdit eden alerjik reaksiyonlara yol açabilen önemli bir halk sağlığı sorunu olan gıda alerjilerinin küresel prevalansı günümüzde hızla artış göstermektedir. Diyet, aile öyküsü, doğum şekli, çevresel maruziyet gibi genetik ve çevresel faktörler dâhil olmak üzere etiyojisinde birçok faktörün etkili olduğu gıda alerjilerinin gelişiminde bağırsak mikrobiyotasının etkin rol oynadığına dair kanıtlar hızla artmaktadır. Bağırsak mikrobiyotasının gıda alerjilerinin patogeneğinde ve seyrinde potansiyel bir rol oynadığı bilinmekte olup mekanizması tam olarak açıklığa kavuşturulamamıştır. Genel olarak bağırsak mikrobiyotasının alerjen alımının ve bağışıklık tepkilerinde yer alan sinyal moleküllerinin düzenlenmesi yollarıyla gıda alerjilerini modüle ettiği bilinmektedir. Bağırsak mikrobiyotası, özellikle bağırsak bağışıklık tepkisini ve doğal savunma sistemini oluşturarak bağışıklık sisteminin dinamik dengesini korumada önemli bir rol oynamaktadır. Bağırsak mikrobiyotasının bileşimindeki değişikliklerin gıda alerjisinin gelişiminde rol oynadığı ve gıda alerjisi varlığında mikrobiyota çeşitliliğinde azalma olduğu bilinmektedir. Gıda alerjisi varlığında *Bacteroidetes*, *Dorea* ve *Akkermansia* miktarının önemli ölçüde azaldığı; *Firmicutes* ve *Veronococcus* miktarının ise önemli ölçüde arttığı bilinmektedir. Gıda alerjisi patogeneğinde bağırsak mikrobiyotasının temel rolü göz önüne alındığında bağırsak mikrobiyotasını hedef alan müdahaleler umut vaat etmektedir. Bu amaçla probiyotikler; gıda alerjisinin önde gelen nedenlerinden biri olan disbiyozisin önlenmesinde bağırsak endotel hücrelerine bağlanarak, antimikrobiyal metabolitler üreterek, patojenik mikroorganizmalarla rekabet ederek, epitelyal bariyeri güçlendirerek, patojenik bakterilerin çoğalmasını önlemek için bağırsak ortamını asitleştirerek ve bağışıklık tepkilerini değiştirerek bağışıklık sistemine etki göstermektedir. Probiyotikler, antienflamatuar sitokinlerin üretimini artırıp proenflamatuar sitokinlerin salınımını azaltarak bağışıklık yanıtını düzenlemekte ve dengeli bir bağırsak bağışıklık yanıtını teşvik edebilmektedir.

Bağırsak mikrobiyotası ile gıda alerjileri arasındaki bağlantının anlaşılması, gıda alerjilerinin önlenmesi ve tedavisine yönelik atılacak adımlar açısından önemlidir. Bu çalışmada, bağırsak mikrobiyotasının gıda alerjilerindeki rolünün probiyotiklerin etkisi ışığında değerlendirilmesine yer verilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Gıda Alerjisi, Bağırsak Mikrobiyotası, Disbiyozis, Probiyotik

Presentation ID / Sunum No= 46

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-7347-4116

Liyofilize Kızılcık (Cornus mas L) Kullanılarak Fonksiyonel Dondurma Geliştirilmesi ve Duyusal Analizlerinin Yapılması

Ma. St. Oya Okur¹, Asst. Prof. Dr. Emre Batuhan Kenger¹

¹*İstanbul Bilgi Üniversitesi*

**Corresponding author: Emre Batuhan Kenger*

Özet

Fonksiyonel gıdalar, bireylerin sağlığını koruma ve yaşam kalitesini artırma potansiyelleri nedeniyle günümüzde büyük ilgi görmektedir. Antioksidanlar açısından zengin olan kıızılcık (Cornus mas L.), geleneksel tıpta uzun yıllardır çeşitli hastalıkların önlenmesi ve tedavisinde kullanılan önemli bir meyvedir. Bu çalışmada, yerel ve besin değeri yüksek bir ürün olan kıızılcığın liyofilize formu kullanılarak fonksiyonel bir dondurma geliştirilmesi ve tüketici tarafından duyusal açıdan değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Araştırmada 1 litre yarım yağlı süt, 6 g salep, 80 g stevia ve değişen oranlarda (100 g, 150 g, 200 g) liyofilize kıızılcık kullanılarak üç farklı dondurma formülasyonu hazırlanmıştır. Numunelere toplam flavonoid içeriği (TFC) ve toplam antioksidan kapasite (TAOC) analizleri uygulanmış; ayrıca 110 katılımcı ile duyusal analiz (9 özellik üzerinden) ve hedonik değerlendirme (tat, renk, aroma, genel beğeni) yöntemleriyle tüketici kabul düzeyi ölçülmüştür. Katılımcıların demografik verileri, fonksiyonel gıdalara dair bilgi düzeyleri ve sağlık yönelimli beslenme tutumları da anket yoluyla toplanmış ve veriler istatistiksel olarak analiz edilmiştir. Elde edilen bulgulara göre, 292 numaralı dondurma örneği; tat ($\bar{X}=5,65\pm 2,14$), aroma ($\bar{X}=5,71\pm 2,01$), genel beğeni ($\bar{X}=5,65\pm 1,99$) ve satın alma isteği ($\bar{X}=4,64\pm 2,29$) bakımından en yüksek puanları alarak katılımcılar tarafından en çok tercih edilen ürün olmuştur. Aynı ürün $303 \pm 3 \mu\text{g KE/g}$ toplam flavonoid içeriği ve $8.184 \pm 14 \mu\text{g AAE/g}$ antioksidan kapasitesi ile besleyici yönden de dikkat çekmiştir. 642 numaralı ürün renk-görünüş açısından ($\bar{X}=7,76\pm 1,33$) öne çıkarken, kıızılcık tüketen bireyler tarafından tat ve genel beğeni açısından daha düşük puanlanmıştır ($p<.05$). Ayrıca, tüm numunelerde duyusal ve hedonik özellikler arasında pozitif yönde anlamlı korelasyonlar tespit edilmiştir ($p<.05$). Sonuç olarak, kıızılcık katkısının dondurmanın fonksiyonel özelliklerini artırmasının yanı sıra, uygun formülasyonla tüketici beğenisini de olumlu etkileyebileceği belirlenmiştir. Bu tür inovatif ürünler, sağlıklı beslenme yaklaşımlarına katkı sunma ve fonksiyonel gıda alanında gelişimi destekleme potansiyeline sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Kıızılcık (Cornus mas L.), Fonksiyonel Gıda, Antioksidan Kapasite, Flavonoit, Duyusal Analiz

Presentation ID / Sunum No= 119

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4267-9619

Melaminin Sütten Kesme Döneminden İtibaren Maruziyetinin Kemik Dokusu Üzerine Etkilerinin Histopatolojik ve Mikro BT ile Araştırılması

Asst. Prof. Dr. Hasan Serdar Mutlu¹, Assoc. Prof. Dr. Züleyha Erişgin¹, Asst. Prof. Dr. İsmail Türkoğlu¹, Asst. Prof. Dr. Esmâ Çınar²

¹Giresun Üniversitesi Tıp Fakültesi Histoloji ve Embriyoloji AD

²Giresun Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji AD

Özet

Melamin sanayide çeşitli uygulamalarda kullanılan ve nitrojenden oldukça zengin bir endüstriyel kimyasal madde olup çeşitli gıdalarda protein içerikte yalancı yüksek pozitiflik sağlamaktadır. 2007 yılında Amerika'da hayvan yemleri nedeniyle ve 2008' de Çin'de gıda skandalı nedeniyle dikkatleri üzerine çekmiş ve incelenmeye başlanmıştır. Çin'de formül mamalardaki yasadışı melamin bulaşı, yüzbinlerce çocuğun akut böbrek yetmezliği nedeniyle hastaneye başvurmalarına neden olmuştur. Bu çalışmanın amacı, sütten kesme döneminden itibaren, endüstride ve ayrıca formül mamada yanlış yüksek protein pozitifliği sağlamak için yasadışı olarak kullanılan düşük doz melaminin kemik gelişimi üzerindeki etkilerini incelemektir. On sekiz sıçan rastgele 3 gruba ayrıldı. Birinci gruba 0,1 ml tuzlu su, ikinci gruba 50 mg/kg ve üçüncü gruba da 75 mg/kg dozlarda 21 gün boyunca oral gavajla 0,1 ml tuzlu suda içinde çözünmüş melamin verildi. Histopatolojik ve mikro BT analizine göre, hem 50 mg/kg hem de 75 mg/kg melamin gruplarında fizyol plakaların yapısı bozuldu, istatistiksel olarak anlamlı olmasa da fizyol plaka, kompakt kemik, diyafor kalınlığı, femur uzunluğu ve tibianın kemik mineral yoğunluğu (BMD) melamin dozunun artmasıyla azaldı. Sonuç olarak kemik gelişiminin önemli olduğu sütten kesme döneminden itibaren melamin maruziyeti, artan dozlarla birlikte fizyol plakanın yapısal bozulmasına ve kemik mineral yoğunluğunda azalmaya neden olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kemik Gelişimi, Femur, Melamin, Mikro BT, Tibia, Sütten Kesme Dönemi

Histopathological and Micro Ct Investigation of the Effects of Melamine Exposure On Bone Tissue From Weaning Period

Abstract

Melamine is an industrial chemical used in various applications in the industry and is very rich in nitrogen, and provides false positive protein content in various foods. It has attracted attention and has been investigated in the USA in 2007 due to animal feed and in China in 2008 due to food scandals. In China, illegal melamine contamination in formulas has caused hundreds of thousands of children to be hospitalized with acute kidney failure. This study aimed to examine the effects of exposure to low-dose melamine, which is used industry and also illegally to provide false high protein positivity in formula, from the weaning period on bone development. Eighteen rats were randomly divided into 3 groups. The first group received 0.1 ml saline, the second group and third group received 50 mg/kg and 75 mg/kg melamine in 0.1ml saline for 21 days with oral gavage, respectively. According to histopathological and and micro CT analysis, the structure of the physeal plates was disrupted in both 50 mg/kg and 75 mg/kg melamine groups, although not statistically significant, physial plate, compact bone, diaphysis thickness, femur length and bone mineral density (BMD) of tibia decreased with increasing dose of melamine. As a result, melamine exposure from the weaning period, when bone development is important, causes structural disruption of the physeal plate and decrease in bone mineral density with increasing doses.

Keywords: Bone Development, Femur, Melamine, Micro CT, Tibia, Weaning Period.

Presentation ID / Sunum No= 139

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8654-9245 / 0000-0001-8524-9048

Yetişkin Bireylerde Farkında Yeme Davranışarı ile Yeme Bozuklukları Arasındaki İlişkide Besin Minnettarlığının Aracı Rolü

Ümüş Özbey Yücel¹, Gizem Helvacı², Fatma Tayhan³

¹Department of Nutrition and Diet, Faculty of Health Sciences, Amasya University, Amasya, Türkiye.

²Department of Nutrition and Diet, Faculty of Health Sciences, Mehmet Akif Ersoy University, Burdur, Türkiye.

³Department of Nutrition and Diet, Faculty of Health Sciences, Çankırı Karatekin University, Çankırı, Türkiye;

Özet

Amaç: Beslenme ve beden ilişkisinin bozulması olarak bilenen yeme bozukluğunun tedavisinde farkında beslenme gibi bilinçli ve odaklı yaklaşımlar son yıllarda sıklıkla uygulanabilmektedir. Bu çalışmada farkında beslenme ile yeme bozukluğu ilişkisinde güncel bir araç olan besin minnettarlığı ve BKİ'nin aracı rolü incelenmiştir. Yöntem: araştırma verileri kartopu örnekleme yöntemi ile web-tabanlı olarak formu ile toplandı. Anket formu demografik bilgileri, farkında yeme ölçeği (FYA), yeme bozukluğu değerlendirme ölçeği (YBDÖ-13), yeme minnettarlığı ölçeği (YMÖ) sorularını içerdi. Analiz için SPSS ve AMOS programları kullanıldı. Sonuç: Araştırma 639 bireyle tamamlandı (%65.3 kadın %34.7 erkek). FYÖ skorunun YBDÖ üzerinde direk negatif etkisi vardı ($p<0.05$). Aracı faktörler eklendiğinde, BKİ'nin bu ilişkide kısmi aracı olduğu bulundu ($p<0.05$). Yalnız YMÖ veya BKİ*YMÖ farkında yeme ve yeme bozukluğu ilişkisinde herhangi bir aracı rol göstermedi ($p>0.05$). Sonuç: Farkında yeme ile yeme bozukluğu ilişkisinde BKİ kısmi derecede aracılık etmektedir. Gittikçe artan yeme bozukluğu prevalansı düşünüldüğünde BKİ'nin azaltılmasına yönelik obezite önleyici uygulamaların yaygınlaşması oldukça önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Farkında Yeme, Yeme Minnettarlığı, Yeme Bozuklukları.

Mediating Role Of Gratitude For Food in the Relationship Between Mindful Eating And Eating Disorders

Abstract

Objective: In the treatment of eating disorders, known as the disruption of the relationship between nutrition and the body, conscious and focused approaches such as mindful eating have been frequently applied in recent years. In this study, the mediating role of food gratitude, a current tool in the relationship between mindful eating and eating disorders, and BMI were

examined. Method: The research data were collected with a web-based form using the snowball sampling method. The questionnaire included demographic information, mindful eating questionnaire (MEQ), eating disorder examination questionnaire (EDE-Q), and gratitude for food scale (GFS-A). SPSS and AMOS programs were used for analysis. Result: The study was completed with 639 individuals (65.3% female, 34.7% male). MEQ score had a direct negative effect on EDE-Q ($p < 0.05$). When the mediating factors were added, BMI was found to be a partial mediator in this relationship ($p < 0.05$). However, GFS-A or BMI x GFS-A did not show any mediating role in the relationship between MEQ and EDE-Q ($p > 0.05$). Conclusion: BMI partially mediates the relationship between MEQ and EDE-Q scores. Considering the increasing prevalence of eating disorders, it is very important to disseminate obesity prevention practices aimed at reducing BMI.

Keywords: Mindful Eating, Food Gratitude, Eating Disorders.

Presentation ID / Sunum No= 144

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6248-5862

Beyaz Kod Çağrı Merkezinin İşleyişi

Inst. Dr. Eyüb Ekmen¹

¹*Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi*

Özet

Sağlık çalışanlarına yönelik şiddet vakaları çalışanların moral ve motivasyonunu düşürmekle birlikte sağlık hizmeti sunumunun kalitesini de olumsuz etkilemektedir. Sağlık Bakanlığı tarafından sağlık çalışanlarına yönelik işlenen şiddeti önlemek için Beyaz Kod uygulaması başlatılmıştır. Beyaz Kod'un en temel amacı sağlık çalışanlarının güvenliğini sağlamak, sağlık çalışanlarına yönelik şiddeti önlemek ve sağlık çalışanları şiddete maruz kaldıklarında olaya en hızlı şekilde müdahale edilmesini sağlamaktır. Beyaz Kod hastane içinde bulunan herhangi bir dahili hattan 1111'i arayarak, 113 Beyaz Kod Çağrı Merkezini arayarak, beyazkod.saglik.gov.tr adresindeki formu doldurarak, Çalışan Hakları ve Güvenliği Birimine veya bu amaçla kurulmuş birime veya görevlendirilen personele müracaat edilerek verilebilir. 113 Beyaz Kod Çağrı Merkezi 7 gün 24 saat esasına göre hizmet vermektedir. Telefon görüşmesinde sağlık çalışanının yaşamış olduğu sözel veya fiziksel şiddet başvurularının Beyaz Kod web sistemine kaydı gerçekleştirilir. Şiddete maruz kalan sağlık çalışanı tarafından olay tutanağı ve hukuki yardım talep formu doldurulur. Şiddete uğrayan sağlık çalışanının şikayetinin olup olmadığına bakılmaksızın yöneticileri tarafından doldurulup imzalanan ihbar dilekçesi, şiddete maruz kalan sağlık çalışanına imzalatılan kişisel veri paylaşım bilgilendirme formu ve olayı doğrulayan kanıtlar ile diğer bilgi ve belgelerin sisteme girilmesi sağlanır. Beyaz Kod kapsamında olan başvurulara ilişkin bilgi ve belgeler savcılığa intikal ettirilerek hukuki süreç başlatılır. Beyaz Kod uygulaması ile sağlık çalışanlarının daha güvenli bir ortamda çalışmaları, sağlık hizmeti sunucularının ve kullanıcılarının memnuniyet düzeylerinin artması hedeflenmiştir. Sağlık çalışanlarına şiddet uygulayan kişilerin caydırıcı cezalara tabi tutulması da bu hedeflerin gerçekleştirilmesini kolaylaştıracaktır.

Anahtar Kelimeler: Beyaz Kod, Çağrı Merkezi, Sağlıkta Şiddet

Presentation ID / Sunum No= 127

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0001 7541 7554

The Transformative Power of Football Within the Framework of Health-Oriented Training Approaches

Prof.Dr. Robert C. Schneider¹, Res. c. Mert Başoğlu², Prof.Dr. Thomas Niznikowski³, Dr. Redha Taiar⁴, Prof.Dr. Dusan Mitic⁵, Asst. Prof. Dr. Reza Behdari⁶, Assoc. Prof. Dr. Meriç Eraslan⁷

¹State University of New York, ABD

²Turkish Football Federation (TFF) Türkiye

³Józef Pilsudski University, Poland

⁴University of Reims, France

⁵Belgrade University, Serbia

⁶Health Industry Research Center, West Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

⁷Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

*Corresponding author: Meriç ERASLAN

Abstract

Although football has traditionally been regarded as a performance-oriented sport, it has increasingly become an essential component of health-based exercise approaches. This study explores how football training can be structured as an effective tool against health risks associated with physical inactivity. It emphasizes that planned and systematic football training enhances key physical fitness components such as aerobic capacity, muscular strength, balance, and coordination, while also supporting individuals' psychosocial well-being through its group-based structure. The research evaluates the theoretical and practical roles football training can play in individuals' participation in sport for health purposes. It underlines the importance of adapting training content based on individual characteristics such as age, fitness level, and health status. Furthermore, literature supports that regular football-based exercise serves as a preventive and supportive factor in the management of chronic diseases like obesity, diabetes, and hypertension. In conclusion, football training should be regarded not only as a means of acquiring athletic skills but also as a holistic health-promoting tool that enhances quality of life. Coaches, health professionals, and local authorities should collaborate with this perspective in mind.

Keywords: Football Training, Health-Based Exercise, Physical Fitness, Chronic Diseases, Active Lifestyle

Presentation ID / Sunum No= 32

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9440-0392

23 Yaşında Bir Hastada Ciddi Kloral Hidrat Toksisitesi: Olgu Raporu

Exp. Dr. Remzi Çetinkaya¹

¹SBÜ Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Kloral hidrat (CH), nadiren de olsa ciddi zehirlenmelere yol açabilen bir sedatif/hipnotiktir. Bu olgu sunumunda, intihar amacıyla yaklaşık 15 gram CH aldığı belirlenen 23 yaşındaki erkek hasta sunulmuştur. Başvuru anında Glasgow Koma Skalası (GKS) 6 olan hastada miyotik pupillalar, hipotansiyon, taşikardi ve hipoksi saptanmıştır. Elektrokardiyografide multifokal ventriküler ektopik atımlar izlenmiş, acil serviste entübe edilerek mekanik ventilatöre bağlanmıştır. Ardından mide lavajı ve aktif kömür uygulanmıştır. Takiben gelişen kardiyak arrest, 15 dakika süren kardiyopulmoner resüsitasyon (KPR) ile geri döndürülmüş (ROSC sağlanmıştır). Sonrasında gelişen ventriküler taşikardi, senkronize kardiyoversiyon ve intravenöz amiodaron ile kontrol altına alınmıştır. Laboratuvar incelemelerinde yalnızca respiratuvar asidoz tespit edilmiş, diğer parametreler normal sınırlarda bulunmuştur. Ulusal Zehir Danışma Merkezi'ne başvurulmuş, CH için spesifik bir antidot bulunmadığı, ancak ağır olgularda ekstrakorporeal toksin eliminasyonunun (örneğin hemodiyaliz) düşünülebileceği belirtilmiştir. Hastaya yoğun bakımda hemodiyaliz uygulanmış, izlemde komplikasyon gelişmemiştir. Hasta üçüncü günde ekstübe edilmiş, beşinci günde nörolojik sekelsiz taburcu edilmiştir. Bu olgu, CH toksisitesinde erken entübasyon, ileri yaşam desteği, ritim yönetimi ve gerektiğinde hemodiyalizin hayat kurtarıcı olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kloral Hidrat-Intihar-İlaç Entoksikasyonu

Severe Chloral Hydrate Toxicity in a 23-Year-Old Patient: A Case Report

Abstract

Chloral hydrate (CH) is a sedative/hypnotic agent that can rarely lead to severe intoxication. This case report presents a 23-year-old male patient who ingested approximately 15 grams of CH with suicidal intent. On admission, the patient had a Glasgow Coma Scale (GCS) score of

6, with miotic pupils, hypotension, tachycardia, and hypoxia. Electrocardiography revealed multifocal ventricular ectopic beats. The patient was intubated in the emergency department and placed on mechanical ventilation. Gastric lavage and activated charcoal were subsequently administered. A cardiac arrest occurred shortly thereafter, and return of spontaneous circulation (ROSC) was achieved following 15 minutes of cardiopulmonary resuscitation (CPR). The ensuing episode of ventricular tachycardia was controlled with synchronized cardioversion and intravenous amiodarone. Laboratory investigations revealed only respiratory acidosis; other parameters were within normal limits. The National Poison Control Center was consulted, and it was noted that there is no specific antidote for CH toxicity; however, extracorporeal toxin elimination methods (e.g., hemodialysis) may be considered in severe cases. The patient underwent hemodialysis in the intensive care unit without any complications during follow-up. He was extubated on day three and discharged without neurological sequelae on day five. This case demonstrates that early intubation, advanced life support, rhythm management, and, when necessary, hemodialysis can be life-saving in chloral hydrate toxicity.

Keywords: Chloral Hydrate-Suicide-Drug Intoxication

Presentation ID / Sunum No= 55

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-2906-7078

64 Yaşında Erkek Hastada İdyopatik Pnömoperitoneum: Bir Olgu Sunumu

Dr. Anılcan Kılıç¹, Exp. Dr. Burak Şahin², Exp. Dr. Ömer Jaradat²

¹Ahi Evran University, Faculty of Medicine, Department of Emergency Medicine

²Kırşehir Training and Research Hospital, Emergency Medicine Clinic

*Corresponding author: Anılcan KILIÇ

Özet

İdyopatik pnömoperitoneum (İP), tanısal zorluklar oluşturan, belirgin bir nedeni olmadan peritoneal boşlukta serbest hava varlığı ile karakterize nadir bir durumdur. Bu olgu sunumunda, hipertansiyon, ankilozan spondilit ve hepatit B öyküsü olan 64 yaşındaki bir erkek hasta, karın ağrısı ve distansiyon şikayetleri ile başvurdu. Görüntülemeye gastrointestinal perforasyon veya postoperatif komplikasyon bulgusu olmaksızın karın boşluğunda persistan serbest hava saptandı. Hasta konservatif olarak takip edildi ve semptomların birkaç gün içinde düzelmesi ile İP tanısı desteklendi. Bu rapor, pnömoperitoneum ayırıcı tanısında, asemptomatik veya stabil hastalarda bile İP'nin düşünülmesinin önemini vurgulamakta ve komplike olmayan olgularda konservatif yönetimin rolünü ortaya koymaktadır. Bu gizemli durumun altta yatan mekanizmalarının aydınlatılması için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: İdyopatik Pnömoperitoneum, Pnömoperitoneum, Olgu Sunumu, Konservatif Tedavi

Idiopathic Pneumoperitoneum in a 64-Year-Old Male Patient: A Case Report

Abstract

Idiopathic pneumoperitoneum (IP) is a rare condition characterized by free air in the peritoneal cavity without an identifiable cause, posing significant diagnostic challenges. This case report describes a 64-year-old male with a history of hypertension, ankylosing spondylitis, and hepatitis B, who presented with abdominal pain and distension. Imaging revealed persistent free air in the abdomen, with no evidence of gastrointestinal perforation or postoperative complications. The patient was managed conservatively, showing symptom resolution within days, supporting the diagnosis of IP. The report highlights the importance of considering IP in differential diagnoses for pneumoperitoneum, even in asymptomatic or stable patients, and

underscores the role of conservative management in uncomplicated cases. Further research is needed to elucidate the underlying mechanisms of this enigmatic condition.

Keywords: Idiopathic Pneumoperitoneum, Pneumoperitoneum, Case Report, Conservative Management

Presentation ID / Sunum No= 1

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9325-1292

Bilateral Periferik Fasiyal Paralizinin Eşlik Ettiği Hızla İlerleyen Akut Motor Aksonal Nöropati Olgusu: Öykü ve Nörolojik Muayenenin Önemi

Ra. Merve Özcan¹, Assoc. Prof. Dr. Muzaffer Güneş¹

¹Aksaray University Training and Research Hospital, Clinic of Neurology, Aksaray, Türkiye

*Corresponding author: Muzaffer Güneş

Özet

Guillain-Barré sendromu (GBS), akut/subakut başlangıçlı, alt ekstremitelerden başlayıp yukarı doğru yayılan simetrik güçsüzlük ve hiporefleksi/arrefleksi ile karakterize bir otoimmün polinöropatidir. Akut motor aksonal nöropati (AMAN), GBS'nin bir alt tipidir. Bu olgu sunumunda bilateral periferik fasiyal paralizi ile başvuran ve çok hızlı ilerleyen bir AMAN olgusunu sunuyoruz. 66 yaşında erkek hastada 1 haftadır grip benzeri üst solunum yolu enfeksiyonu mevcuttu. 2 gün önce her iki bacağında ve dün her iki kolunda başlayan ve hızla ilerleyen bir güçsüzlük şikayetiyle başvurdu. İnkontinansı yoktu. İdrar rengi normaldi. Nörolojik muayenede bilinç açık, koopere ve oryante idi ve sağda belirgin bilateral fasiyal paralizi vardı. Bilateral üst ekstremitelerde proksimal 2/5 ve distal 1/5, her iki alt ekstremitelerde proksimal 1/5 ve distal 0/5 kas gücü mevcuttu. Bilateral triseps refleksleri normaldi. Bilateral biceps refleksleri hipoaktifti. Bilateral stylo-radial, patella ve Aşil refleksleri yoktu. Seviye veren duyu kusuru saptanmadı. Yüzeysel ve derin duysal muayeneleri normaldi. Kan ve idrar testlerinde anormallik yoktu. Beyin ve spinal bilgisayarlı tomografi normaldi. Kalp pilinden dolayı manyetik rezonans görüntüleme ve elektronöromiyografi yapılamadı. Hastada işlem sırasında hipotansiyon geliştiği için lomber ponksiyon yapılamadı. Klinik muayene bulgularına dayanarak hastanın GBS'nin AMAN alt tipi olduğu düşünüldü ve hemen 0,4 mg/kg/gün dozunda intravenöz immünglobulin (IVIG) tedavisine başlandı. 5 gün süreyle IVIG verildi. Yatışının 17.'inci gününde fasiyal paralizi ve üst ekstremiteler kas gücü tamamen düzeldi, ancak hasta paraparetik (bağımsız mobilize) olarak taburcu edildi. Bu olgu, görüntüleme ve laboratuvar testlerinin her zaman mümkün olmayabileceğini göstermesi nedeniyle öykü ve nörolojik muayenenin önemini vurgulamak amacıyla sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Guillain-Barré Sendromu, Bilateral Periferik Fasiyal Paralizi, Akut Motor Aksonal Nöropati

A Case of Rapidly Progressive Acute Motor Axonal Neuropathy Accompanied by Bilateral Peripheral Facial Paralysis: Importance of History and Neurological Examination

Abstract

Guillain-Barré syndrome (GBS) is an autoimmune polyneuropathy characterized by acute/subacute onset, symmetrical weakness starting from the lower extremities and radiating upwards, and hyporeflexia/arreflexia. Acute motor axonal neuropathy (AMAN) is a subtype of GBS. In this case report, we present a case of AMAN with bilateral peripheral facial paralysis and very rapidly progressing. A 66-year-old male patient had a flu-like upper respiratory tract infection for 1 week. He applied with a complaint of weakness that started in both legs 2 days ago and in both arms yesterday and progressed rapidly. He has not been incontinent. His urine color is normal. On neurological examination, he was conscious, cooperative and oriented, and had bilateral facial paralysis evident on the right. Bilateral upper extremities had proximal 2/5 and distal 1/5, and both lower extremities had proximal 1/5 and distal 0/5 muscle strength. Bilateral triceps reflexes were normal. Bilateral biceps reflexes were hypoactive. Bilateral styloradial, patella and Achilles reflexes were absent. There is no sensory deficit indicating level. Superficial and deep sensory examinations were normal. There were no abnormalities in blood and urine tests. Brain and spinal computed tomography were normal. Magnetic resonance imaging and electroneuromyography could not be performed due to the pacemaker. Lumbar puncture could not be performed because the patient developed hypotension during the procedure. Based on the clinical examination findings, the patient was thought to have the AMAN subtype of GBS and was immediately started on intravenous immunoglobulin (IVIG) treatment at a dose of 0.4 mg/kg/day. IVIG was given for 5 days. On the 17th day of hospitalization, facial paralysis and upper extremity muscle strength recovered completely, but the patient was discharged paraparetic (independently mobilized). This case is presented to emphasize the importance of history and neurological examination, as it shows that imaging and laboratory tests may not always be possible.

Keywords: Guillain-barré Syndrome, Bilateral Peripheral Facial Paralysis, Acute Motor Axonal Neuropathy

Presentation ID / Sunum No= 40

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5054-8507

Çocukluk Çağında Tüberküloz Lenfadenit: Dokuz Hastalık Bir Olgu Serisi

Dr. Berfin Özgökçe Özmen¹

¹Mersin Şehir Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Berfin Özgökçe Özmen

Özet

Giriş: Tüberküloz lenfadenit, çocuklarda tüberkülozun en sık görülen ekstrapulmoner formudur. Klinik bulgularının non-spesifik olması tanıyı zorlaştırmaktadır. Bu çalışmada, kliniğimizde tanı ve tedavisi yapılmış 9 çocuk hasta değerlendirildi. Gereç ve Yöntem: Ocak 2022 – Mayıs 2025 tarihleri arasında servikal lenfadenopati nedeniyle başvuran ve biyopsi ile tüberküloz lenfadenit tanısı konan 9 çocuk hasta retrospektif olarak incelendi. Demografik veriler, PPD sonucu, BCG skarı varlığı, biyopsi bulguları, PCR sonuçları ve tedavi yanıtları değerlendirildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 10.4 yıl (3.5–17); 7’si kız, 2’si erkekti. Tüm olgularda servikal lenfadenopati mevcuttu. Biyopsi tüm hastalara eksizyonel olarak uygulandı ve histopatolojide kazeifiye granümatöz lenfadenit saptandı. Tüm olgulara PPD yapıldı; 7’sinde ≥ 15 mm pozitiflik izlendi, 2 hastada 0 mm idi. IGRA testi yapılmadı. Sekiz hastanın BCG skarı yoktu. PCR ile M. tuberculosis 5 hastada pozitif saptandı. Tüm hastalara 2HRZ(E)/4HR rejimi başlandı. Altı hasta tamamen iyileşti, üç hastada lenf nodunda rezidü skar gelişti. Bir hasta tedaviye başladıktan sonra ailesiyle Suriye’ye giderek takibe gelmedi. Sonuç: Tüberküloz lenfadenit, uygun tanı yöntemleri ve erken tedaviyle büyük oranda başarılı şekilde yönetilebilmektedir. Klinik şüphe durumunda biyopsi ve PCR gibi tanısal araçlara başvurulmalı, PPD negatifliğinin tanıyı dışlamadığı unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Tüberküloz Lenfadenit, Çocukluk Çağı, Servikal Lenfadenopati, Tanı, PCR, PPD, BCG

Pediatric Tuberculous Lymphadenitis: A Case Series of Nine Patients

Abstract

Introduction: Tuberculous lymphadenitis is the most common extrapulmonary form of tuberculosis in children. Due to its nonspecific presentation, diagnosis can be challenging. In

this study, we retrospectively evaluated nine pediatric patients diagnosed and treated in our clinic. Materials and Methods: Between January 2022 and May 2025, nine children diagnosed with tuberculous lymphadenitis via lymph node biopsy were reviewed. Demographics, PPD results, BCG scar status, histopathology, PCR positivity, and treatment outcomes were analyzed. Results: The mean age was 10.4 years (range: 3.5–17); seven were female, two were male. All patients had cervical lymphadenopathy. All underwent excisional biopsy, which revealed caseating granulomatous lymphadenitis. PPD was performed in all; 7 patients had ≥ 15 mm induration, while 2 had 0 mm. IGRA was not performed. BCG scars were absent in 8 patients. PCR for *M. tuberculosis* was positive in 5 patients. All patients received a 2HRZ(E)/4HR treatment regimen. Six patients achieved complete recovery, three had residual lymph node scarring, and one was lost to follow-up due to emigration to Syria. Conclusion: Pediatric tuberculous lymphadenitis can be effectively managed with accurate diagnosis and timely treatment. Diagnostic tools such as biopsy and PCR are essential, and negative PPD results should not exclude tuberculosis in clinical suspicion.

Keywords: Tuberculous Lymphadenitis, Childhood, Cervical Lymphadenopathy, Diagnosis, PCR, PPD, BCG

Presentation ID / Sunum No= 51

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6884-1832

Covid-19 Pandemisi ve Konuşma Gecikmesi Başvurularındaki Değişim: Retrospektif Bir İnceleme

Assoc. Prof. Dr. Mehmet Akif Büyükcavcı¹

¹*Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

GİRİŞ: Dünya Sağlık Örgütü tarafından Covid-19'un pandemi olarak 11 Mart 2020'de ilan edilmesinden sonra Türkiye'de 21 Mart 2020'den itibaren tam kapanma dönemi başlamıştır. Bu çalışma Gelişimsel Pediatri polikliniğine yapılan başvuruların pandemiden nasıl etkilendiğini ve özellikle konuşma gecikmesi başvurularında anlamlı bir değişimin gerçekleşip gerçekleşmediğini incelemeyi amaçlamaktadır. **YÖNTEM:** Araştırma; kapanmanın başladığı tarihten 18 ay öncesi ve 15 ay sonrasına kadar olan yaklaşık 3 yıllık dönemde Malatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi Gelişimsel Pediatri polikliniğine başvuran hastalarla yapılmıştır. Veriler hastanenin elektronik kayıt sistemi ve hasta dosyaları üzerinden retrospektif olarak incelenmiştir. Hasta sayıları, cinsiyetlere göre dağılım, doğum haftaları ve başvuran hastaların yaş dağılımı analiz edilmiş ve tanıları belirlemek için ICD-10 tanı kodları kullanılmıştır. Tekrarlayan başvurularda, her hasta bir kez değerlendirmeye dahil edilmiştir. **BULGULAR:** Pandemi öncesi 1481, pandemi sürecinde 437 hastanın polikliniğe başvurduğu tespit edildi. Pandemi öncesinde başvuran hastaların %42.8'i kız, %52.7'si erkek; pandemi sürecinde ise %32.2'si kız, %67.8'i erkekti. Yaş ortalamaları her iki dönemde yaklaşık 28 ay idi. Konuşma gecikmesi (%19.3 / %35.9) ve artikülasyon sorunu (%1.2 / %4.1) şikayetleri ile başvuran hastaların pandemi öncesine kıyasla toplam hastalar içindeki oranlarının artışı istatistiksel olarak anlamlı bulundu ($p<0.001$). Her iki dönemde de konuşma gecikmesi ile başvuran hastalarda erkek cinsiyetin istatistiksel açıdan anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu belirlendi (%80 E / %20 K, $p<0.001$). **TARTIŞMA:** Dönemler karşılaştırıldığında pandemi sürecinde konuşma gecikmesi ve artikülasyon bozukluğu oranlarındaki belirgin artış dikkat çekiciydi. Pandemiye bağlı olarak evde kalınan dönemin uzamış olması, azalan sosyal etkileşim, artan stres ve anksiyete düzeyi, ekran maruziyetindeki artış ve uyaran eksikliğinin sorunları artıran ana etmenler olduğu düşünülmektedir. Çalışmamız ile başta çocuk doktorları olmak üzere alanda hizmet veren tüm sağlık profesyonellerinin, erken çocukluk dönemindeki gelişimsel izlemin önemi ve erken müdahale konusunda farkındalıklarının artırılması hedeflenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Gelişimsel Pediatri, Konuşma Gecikmesi, Pandemi.

The Covid-19 Pandemic and the Change in Speech Delay Admissions: A Retrospective Review

Abstract

Following the World Health Organization's declaration of the COVID-19 pandemic on March 11, 2020, a nationwide lockdown was initiated in Turkey on March 21, 2020. This study aimed to evaluate the impact of the pandemic on referrals to the Developmental Pediatrics outpatient clinic, with a particular focus on speech delay-related presentations. The study was conducted retrospectively using electronic records and patient files from Malatya Training and Research Hospital. It covered a 3-year period, including 18 months prior to and 15 months following the onset of lockdown. Data on patient numbers, age, gender distribution, gestational age at birth, and ICD-10 diagnostic codes were analyzed. Repeated visits by the same patient were counted once. A total of 1,481 patients were evaluated pre-pandemic and 437 during the pandemic. Before the pandemic, 42.8% of patients were female and 57.2% male; during the pandemic, this changed to 32.2% female and 67.8% male. The mean age of patients remained approximately 28 months in both periods. There was a statistically significant increase in the proportion of cases diagnosed with speech delay (19.3% vs. 35.9%) and articulation disorders (1.2% vs. 4.1%) during the pandemic ($p < 0.001$). Male predominance was significant among children with speech delay in both periods (80% male, $p < 0.001$). These findings suggest that the pandemic led to a rise in language development concerns, likely due to prolonged home confinement, reduced social interaction, increased screen time, heightened stress, and diminished environmental stimulation. The study underscores the importance of developmental surveillance and early intervention, aiming to raise awareness among healthcare professionals, particularly pediatricians, about the potential long-term impacts of such global disruptions on early childhood development.

Keywords: Child, Developmental Pediatrics, Speech Delay, Pandemic

Presentation ID / Sunum No= 98

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-9931-2452

D Vitamini Düzeyleri Hiperemesis Gravidarum Şiddeti ile İlişkili Mi?

Dr. Esra Akın Akbulut¹, Dr. Berin Özyamacı¹, Dr. Süleyman Aydemir¹, Dr. Büşra Küçükyıldız¹, Dr. Ruba Alsamiri¹, Dr. Hüseyin Erdem Güntepe¹, Prof. Dr. Burcu Dinçgez¹

¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Hiperemesis gravidarum (HEG), erken gebelikte görülen inatçı bulantı-kusmadır. D vitamini eksikliğinin inflamasyon, bağışıklık sistemi ve gastrointestinal fonksiyonlar üzerindeki etkileri nedeniyle HEG ile ilişkili olabileceği düşünülmektedir. Çalışmamızda D vitamini ile HEG varlığı ve şiddeti arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve yöntem: Çalışmaya Ocak 2021 ve Haziran 2024 tarihleri arasında günde ≥ 3 defa kusma şikayeti olan ve ketonürisi tespit edilen 105 hasta ile 100 sağlıklı gebe dahil edildi. Kronik hastalığı veya akut enfeksiyonu olanlar, çoğul gebelikler ve ilaç kullananlar çalışma dışı bırakıldı. HEG grubu, PUQE skoru ≤ 6 ise hafif (n=35), 7-12 arasında ise orta (n=35), ≥ 13 ise şiddetli (n=35) olarak gruplandı. Olguların demografik özellikleri, PUQE skorları ve laboratuvar sonuçları kaydedilerek gruplar arasında karşılaştırıldı. Bulgular: HEG ve kontrol grupları arasında yaş, parite, vücut kitle indeksi, gebelik haftası, AST, ALT, sodyum ve potasyum seviyeleri bakımından anlamlı fark saptanmadı. D vitamini düzeylerinin (10(4-20) ve 12(4-33), p=0,011) HEG grubunda istatistiksel anlamlı olarak düşük olduğu bulundu. Hafif, orta, ağır HEG gruplarının demografik ve laboratuvar özellikleri değerlendirildiğinde yaş, parite, vücut kitle indeksi, gebelik haftası, AST, ALT, sodyum, potasyum ve klor açısından anlamlı fark saptanmazken, ketonürinin ve D vitamininin en az bir grupta istatistiksel anlamlı fark gösterdiği saptandı. Subgrup karşılaştırmasında, hafif ve orta şiddetli gruplar arasında ketonüri açısından anlamlı fark saptanırken (p=0,014), D vitamini açısından anlamlı fark saptanmadı (p=1,000). Hafif ile ağır ve orta ile ağır gruplar karşılaştırıldığında ağır HEG grubunda ketonürinin diğer gruplara kıyasla daha yüksek (p<0,001 ve p<0,001), D vitaminin ise daha düşük olduğu bulundu (p<0,001 ve p=0,002). Ayrıca HEG olgularında, D vitamin ile hem PUQE skoru (r=-0,434, p<0,001) hem de keton düzeyi (r=-0,244, p<0,001) arasında ters yönlü, zayıf korelasyon saptandı. Sonuç: Serum D vitamininin HEG ve şiddeti ile ilişkisi göz önüne alındığında, gebelik öncesinde veya gebelik sırasında D vitamini eksikliği saptanan kadınlarda D vitamini replasmanının HEG ve komplikasyonlarını önleyebileceği kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: D Vitamini, Hiperemesis Gravidarum, PUQE Skoru

Is There a Relationship Between Vitamin D Levels and the Severity of Hyperemesis Gravidarum?

Abstract

Objective: Hyperemesis gravidarum (HEG) is characterized by persistent nausea and vomiting during early pregnancy. Vitamin-D deficiency is linked to HEG due to its influence on inflammation, immune and gastrointestinal functions. We aimed to investigate the relationship between vitamin-D and both the presence and severity of HEG. **Materials and Methods:** The study enrolled 105 HEG patients with vomiting ≥ 3 times/day and confirmed ketonuria, and 100 healthy pregnant women between January 2021 and June 2024. Participants with chronic illnesses, acute infections, multiple pregnancies, or taking medications were excluded. The HEG group was stratified by severity using PUQE scoring system: mild (PUQE ≤ 6 , $n=35$), moderate (PUQE 7–12, $n=35$), and severe (PUQE ≥ 13 , $n=35$). PUQE scores, demographic and laboratory findings were recorded and compared. **Results:** No significant differences were present between HEG and control groups according to age, parity, body mass index, gestational age, transaminases, sodium, or potassium. Vitamin-D levels were lower in HEG group as compared to controls (10[4–20] vs. 12[4–33], $p=0.011$). Among mild, moderate, and severe HEG subgroups, no significant differences were observed in age, parity, body mass index, gestational age, transaminases and electrolyte levels. Ketonuria and vitamin-D levels differed at least one subgroup. In pairwise comparisons, ketonuria was higher in moderate group as compared to mild group ($p=0.014$), whereas no significant difference in vitamin-D levels was found between two groups ($p=1.000$). Comparisons between mild and severe, and moderate and severe groups revealed higher ketonuria ($p<0.001$ for both) and lower vitamin-D ($p<0.001$ and $p=0.002$, respectively) in severe HEG group. Among HEG patients, a weak inverse correlation was observed between vitamin-D and PUQE scores ($r=-0.434$, $p<0.001$) as well as between vitamin-D and ketone levels ($r=-0.244$, $p<0.001$). **Conclusion:** Considering the relationship between vitamin-D and both the presence and severity of HEG, we suggest that vitamin-D supplementation in women with identified deficiency may help prevent HEG and its complications.

Keywords: Vitamin D, Hyperemesis Gravidarum, PUQE Score

Presentation ID / Sunum No= 7

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7289-4355

DEHB’NİN Duyusal Boyutu: Algısal Profillemeye ve Günlük İşlevsellik ile İlişkileri

Dr. Begüm Yuluğ Taş¹, Assoc. Prof. Dr. Gonca Özyurt², Dr. Öykü Yavuz Kan³, Asst. Prof. Dr. Gözde Ulaş²

¹İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk ve Ergen Psikiyatri

²İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Çocuk ve Ergen Psikiyatri

³İzmir Bayraklı Şehir Hastanesi Çocuk ve Ergen Psikiyatri

*Corresponding author: Begum YULUG TAS

Özet

Amaç: DEHB tanılı çocuklarda duyu profilini, hastalığın belirtilerine etkisini ve bunun yaşam kalitesine etkisini incelemek amaçlanmıştır. Metot: Çalışmaya DEHB tanısı ile izlenen 8-10 yaş arasındaki 46 birey ve ebeveynleri olgu grubu olarak, DEHB tanısı ve eşlik eden diğer nörogelişimsel bozukluk tanısı olmayan aynı yaş grubundaki 38 olgu kontrol grubu olarak dahil edilmiştir. Tüm olgulara K-SADS-PL uygulanmıştır. KGİ ile psikiyatrik semptomların belirti düzeyi klinisyen tarafından değerlendirilmiştir. Olguların ebeveynlerinden çocuklarının duyu profillerini değerlendirmek üzere Duyu Profili Bakım Veren Anketi, eşlik eden semptomları değerlendirmek için Conners Ebeveyn Derecelendirme Ölçeği ve YKÖ’nün doldurulması istenmiştir. Bulgular: Olgu grubunun CGI skoru kontrollere göre anlamlı derecede yüksek çıkmıştır ($p<0,001$). YKÖ’ne göre olgu grubunda tüm alt alanlarda kontrol grubuna göre anlamlı farklılıklar görülmüştür (hepsi $p<0,001$). Conners Ölçeği’ne göre total puan ve psikosomatik hariç tüm alt alanlar anlamlı çıkmıştır (hepsi $p<0,001$). Duyusal işleme puanları tüm alt alanlarında anlamlı farklılıklar saptanmıştır (hepsi $p<0,001$). Duyusal profil kadranlarının hepsinde gruplar arasında anlamlı farklılıklar saptanmıştır (hepsi $p<0,001$). CGI skoru yüksekliği ile tüm duyu profil skorları korele çıkmıştır (hepsi $p<0,01$). Conners total skoru, duyu işleme alanlarından işitme ($r:-,198$; $p:0,07$) dışında tüm alt alanlarda ve kadranlarla korele bulunmuştur (hepsi $p<0,01$). YKÖ fiziksel işlevsellik açısından duyu arayış ($r:-,238$; $p<0,05$), duyu hassasiyet ($r:-,233$; $p<0,05$), işitme ($r:-,235$; $p<0,05$), vestibüler ($r:-,225$; $p<0,05$), dokunma ($r:-,223$; $p<0,05$) ve çoklu duyu ($r:-,256$; $p<0,05$) alanları korele bulunmuştur. Okul işlevselliği açısından ise tüm kadranlar ve duyu işleme alanları korele bulunmuştur (hepsi $p<0,01$). Sonuçlar: Bireye özgü duyu temelli müdahale yaklaşımlarının DEHB’ye eşlik eden işlevsellik sorunlarının azaltılmasında önemli katkılar sağlayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Duyu Profili; Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite; Yaşam Kalitesi

The Sensory Side of Adhd: Profiling Perception and Its Links to Everyday Functioning'

Abstract

Objective: This study explores the sensory profile of children with ADHD, its relationship with symptom severity, and its impact on quality of life. **Materials and Methods:** The study involved 46 children aged 8–10 diagnosed with ADHD and 38 age-matched controls without ADHD or other neurodevelopmental disorders. The K-SADS-PL was used for diagnosis. Symptom severity was assessed using the CGI. Parents completed the Sensory Profile (SP), Conners Parent Rating Scale for accompanying symptoms, and the Pediatric Quality of Life Inventory (PedsQL) to assess quality of life. **Results:** The CGI scores of the ADHD group were significantly higher than the controls ($p < 0.001$). Significant differences were found in all PedsQL subdomains (all $p < 0.001$). Based on the Conners, total scores and all subscales—except the psychosomatic domain—showed significant differences (all $p < 0.001$). Sensory processing subdomains also showed significant group differences (all $p < 0.001$). Sensory profile quadrants exhibited significant differences as well (all $p < 0.001$). Elevated CGI scores were correlated with sensory profile scores (all $p < 0.01$). The Conners' total score was significantly correlated with most sensory processing subdomains (all $p < 0.01$), except auditory processing ($r = -0.198$, $p = 0.07$). Negative correlations with physical functioning on the PedsQL were found for sensory seeking, sensitivity, auditory, vestibular, tactile, and multisensory processing (all $p < 0.05$). School functioning was significantly correlated with all sensory processing subdomains and quadrants (all $p < 0.01$). **Conclusion:** Sensory-based interventions tailored to individuals may effectively reduce functional impairments in children with ADHD.

Keywords: Sensory Profile; Attention Deficit Hyperactivity Disorder; Quality of Life

Presentation ID / Sunum No= 142

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-6626-0936

Deprem Yaşayan Bireylerde Ağrı Sıklığı ve Ağrı Psikolojik Durum ile İlişkisinin İncelenmesi: Maraş Merkezli İkiz Deprem Örneği

Researcher Nevruz Yapıcı¹, Researcher Güllü Dağaduran¹, Researcher Mesude Havan¹,
Ph.d. Cand. Betül Bahar¹

¹Gümüşhane Üniversitesi

*Corresponding author: Betül Bahar

Özet

Giriş: Ağrı, duyuşsal ve duygusal bileşenleri olan çok boyutlu bir deneyimdir. Kronik ağrı; fiziksel, psikolojik ve sosyal açıdan bireyleri olumsuz etkileyerek yaşam kalitesini düşürmektedir. Deprem gibi doğal afetler, hayatta kalan bireylerde uzun vadeli fiziksel ve ruhsal sağlık sorunlarına yol açabilir. Afetlerden sonra artan ağrının psikolojik stres ile ilişkili olduğunu gösteren araştırmalar mevcuttur. Bu çalışmanın amacı deprem yaşayan kişilerdeki kas iskelet sistemi ağrı sıklığını ve ağrı ile psikolojik durum arasındaki ilişkinin değerlendirilmesidir. Yöntem: Bu araştırmaya 6 Şubat 2023 tarihinde merkez üssü Kahramanmaraş olan depremi yaşayan 425'i kadın (%65.2), 227'i erkek (%34.8) birey dahil edilmiştir. Katılımcılara iki anket uygulanmıştır. İlk olarak sosyodemografik özelliklerin ve ağrı varlığı, ağrı varsa ağrı şiddeti gibi ağrıya ait özelliklerin sorgulandığı Yapılandırılmış Kişi Değerlendirme Formu'nu doldurmaları istendi. Sonra psikolojik durum değerlendirmesi için Beck Depresyon Ölçeği doldurmaları istendi. İstatistiksel analizler "IBM SPSS Statistics Programı 30.0.0.0 sürümü", "R Programlama 4.4.2 sürümü" ve "G-Power 3.1.9.6 sürümü" kullanılarak tamamlanmıştır. Bulgular: Deprem deneyimlemiş bireylerde kas-iskelet sistemi ağrısı sıklığı frekans analizi ile değerlendirilmiştir. Bulgulara göre 153 katılımcı (%36), son üç aydan uzun süren ve tekrarlayan kas-iskelet sistemi ağrısı bildirmiştir. Cinsiyete göre incelendiğinde, kadın katılımcıların %26,3'ü (112/425), erkek katılımcıların ise %18,1'i (41/227) ağrı bildirmiştir. Cinsiyet ile uzun süreli kas-iskelet sistemi ağrısı arasında anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($p=0.017$). Ağrı yaşayan ve yaşamayan bireyler arasında Beck Depresyon Ölçeği puanları açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmıştır ($p<0.001$). Ağrı bildiren bireylerin depresyon puanları, ağrı yaşamayanlara göre belirgin biçimde daha yüksek bulunmuştur. Sonuç: Deprem sonrası kadınların erkeklere göre daha fazla kas-iskelet sistemi ağrısı yaşadığı ve bu ağrının depresyon düzeyleriyle güçlü biçimde ilişkili olduğu saptanmıştır.

Bulgular, fiziksel ağrının yalnızca bedensel bir sorun değil, ruhsal iyilik halinin de göstergesi olabileceğini ortaya koymakta; afet sonrası müdahalelerde hem fiziksel hem de psikolojik sağlığın birlikte değerlendirilmesinin önemini vurgulamaktadır. *Bu araştırma 1919B012321620 proje numarası ile TÜBİTAK tarafından desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Deprem, Kronik Ağrı, Depresyon

Presentation ID / Sunum No= 116

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6238-2727

Elektroakupunktur ve Konnektif Doku Masajı Fibromiyalji Semptomlarını Azaltmada Etkilidir: Randomize Tek Kör Klinik Araştırma

Ph.D. Ahmet Güneş¹, Prof.Dr. İbrahim Tekeoğlu²

¹Karabük Üniversitesi

²Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Özet

Giriş: Araştırma, elektroakupunktur (EA) ve konnektif doku masajı'nın (KDM) fibromiyalji hastalarındaki etkileri önceki çalışmalarda karşılaştırılmadığından dolayı tasarlanmıştır. Çalışmanın amacı, Fibromiyaljili hastalarda EA ve KDM'nin ağrı, hassas noktalar, sabah sertliği, yorgunluk, depresyon, anksiyete, uyku bozukluğu semptomlarına etkilerini araştırmaktır. Yöntem: Altmış fibromiyalji hastası rastgele 2 gruba ayrıldı. 1. gruba (EAG) (22 bayan, 8 erkek, yaş ortalaması 32.6±8.3 yıl) haftada 3 gün, 20 dakika, 20 seans EA, 2. gruba (KMG) (25 bayan, 5 erkek, yaş ortalaması 32.6±8.3 yıl) aynı sıklık ve seansta KDM uygulandı. Girişim öncesi ve son girişim sonrası ağrı eşiği (AE), hassas nokta sayısı (HNS), ağrı şiddeti (AŞ), omuz eklemine aktif fleksiyon ve abduksiyon açıları, sabah tutukluğu süresi, depresyon, anksiyete ve uyku kalitesi (UK) ölçüldü. Sonuçlar: Ağrı eşiği, HNS, AŞ, depresyon, UK bulguları her iki grupta da anlamlı oranda ($p<0.05$) iyileşme gösterdi. Ağrı eşiği, AŞ, sol omuz eklemi fleksiyon açısındaki iyileşme EAG lehine ($p<0.05$), depresyondaki iyileşme ise KMG lehine daha fazlaydı ($p<0.05$). Diğer bulgularda grup içi ve gruplar arasında anlamlı bir etkileşim oluşmadı ($p>0.05$). Tartışma: Özellikle AE, AŞ ve aktif eklem hareket açısında limitasyonu olan fibromiyaljili hastalarda EA, depresyonu azaltmaya yönelik girişimlerde ise KDM'nin tercih edilmesini şiddetle vurguluyoruz. Ek olarak HNS ve UK semptomlarının tedavisinde her iki yöntemden birisi tercih edilebilir. Bu tür girişimlerin 6 ve 12 ay sonraki uzun süreli etkilerinin de araştırılmasını tavsiye ediyoruz.

Anahtar Kelimeler: Ağrı Eşiği, Hassas Nokta Sayısı, Sabah Tutukluğu Süresi, Depresyon, Uyku Kalitesi.

Electroacupuncture and Connective Tissue Massage Effective in Reducing Fibromyalgia Symptoms: A Randomized Single-Blind Clinical Trial

Abstract

Objective: The point of this study was to look into how electroacupuncture (EA) and connective tissue massage (CTM) affect people with fibromyalgia syndrome (FMS), since not much is known about their effects. The study's objective is to compare the effects of EA and CTM in FMS symptoms. **Method:** The study population comprised 60 patients diagnosed with fibromyalgia, who were randomly assigned to either the electroacupuncture (EAG) or connective tissue massage (CMG) groups. EA was administered for a duration of 20 minutes, three times per week, to the EAG group. CTM was similarly administered for a duration of 20 minutes, three times per week, to the CMG. The primary and secondary outcomes were measured before and after the last intervention. **Results:** These outcomes included pain threshold (PT), tender point count (TPC), pain intensity (PI), joint motion angles, morning stiffness duration, depression, anxiety, and sleep quality (SQ). The results showed significant improvements ($p < 0.05$) in both groups for PT, TPC, PI, depression, and SQ findings. The enhancement in PT, PI, and left shoulder joint flexion angle was more pronounced in the EAG ($p < 0.05$), while the improvement in depression was more evident in the CMG ($p < 0.05$). For other outcomes, we observed no significant interaction within or between groups ($p > 0.05$). **Conclusion:** Consequently, EA was identified as a superior method for enhancing pain threshold and severity, while CTM was found to be more effective in reducing depressive symptoms. One of these methods may be preferable for reducing TPC and increasing SQ.

Keywords: Pain Threshold, Tender Point Count, Morning Stiffness Duration, Depression, Sleep Quality.

Presentation ID / Sunum No= 80

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1188-0918

Erken Çocukluk Döneminde Nadir Görülen Bir Olgu: Soğuk Ürtikeri

Dr. Ercan Yılmaz¹, Prof.Dr. Erdem Topal¹

¹*İnönü Üniversitesi*

Özet

Uyarılabilir ürtiker sıcak, soğuk, basınç, su, güneş ışığı ve vibrasyon gibi uyaranlar ile gelişebilmektedir. Soğuk ürtikeri, uyarılabilir ürtiker tipleri arasında semptomatik dermografizmden sonra en sık görülen ikinci türdür. Bu olgu sunumunda Soğuk havaya maruz kalındığında ellerinde, yüzünde ve ayaklarında kızarıklık, kabarıklık, kaşıntı ile morarma yakınmaları olan 26 aylık kız hasta değerlendirilmiştir. Hastanın fizik muayene ve laboratuvar testlerinde patolojik bulguya saptanmadı. Hastaya buz küpü testi uygulandı. Hastanın ön kol yüzeyine 5 dakika süre ile buz küpü uygulandı. Buz kaldırıldıktan 5 dakika sonra buz küpü testi uygulanan bölgede şişlik, kızarıklık ve kaşıntı olduğu görüldü. Olguya hastanın anamnezi ve buz küpü testi sonucu doğrultusunda primer edinsel soğuk ürtikeri tanısı konuldu. Hastaya korunma önerilerinde bulunuldu ve oral antihistamin tedavisi verildi. Hastanın izleminde yakınmalarında azalma olduğu görüldü. Bu olgu sunumu, soğuk ürtikerinin yaşamın ilk yılları da dahil olmak üzere pediatrik popülasyonda görülebildiğini ve hastalığın erken çocukluk döneminde ürtiker ayırıcı tanısında göz önünde bulundurulması gerektiğini, ayrıca soğuk ürtikeri ile ilgili önleyici stratejilerin önemini ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Soğuk Ürtikeri, Pediatrik Olgu, Alerjik Deri Reaksiyonları

Primary Acquired Cold Urticaria in a 26-Month-Old Girl: A Rare Case From Early Childhood

Abstract

Inducible urticaria can develop in response to various stimuli, including heat, cold, pressure, water, sunlight, and vibration. Cold urticaria is the second most common type of inducible urticaria, following symptomatic dermographism. In this case report, a 26-month-old girl who had complaints of redness, swelling, itching and bruising on her hands, face and feet when exposed to cold weather was evaluated. No pathological findings were detected in the patient's

physical examination and laboratory tests. The patient underwent an ice cube test. An ice cube was applied to the patient's forearm surface for 5 minutes. Swelling, redness, and itching were observed in the area where the ice cube test was applied 5 minutes after the ice was removed. The patient was diagnosed with primary acquired cold urticaria based on the patient's anamnesis and ice cube test results. The patient was given protective recommendations and given oral antihistamine treatment. The patient's complaints were observed to have decreased during follow-up. This case report aims to demonstrate that cold urticaria can be seen in the pediatric population, including the first years of life, and that the disease should be considered in the differential diagnosis of urticaria in early childhood, as well as to highlight the importance of preventive strategies for cold urticaria.

Keywords: Cold Urticaria, Pediatric Case, Allergic Skin Reactions

Presentation ID / Sunum No= 92

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7301-4038

Eski İlaçlar, Yeni Savaşlar: Kansere Mücadelede İlaç Yeniden Kullanımı

Asst. Prof. Dr. Mustafa Selim Doğru¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi

*Corresponding author: Mustafa Selim Doğru

Özet

Arka Plan: Geleneksel ilaç geliştirme, genellikle yeni bir kanser tedavisini pazara sunmak için on yıldan fazla ve milyarlarca dolar gerektiren pahalı ve zaman alıcı bir süreçtir. Bu çabalara rağmen, onkolojideki başarı oranı düşük kalmaya devam etmekte ve klinik denemeler sırasında büyük kayıplar yaşanmaktadır. İlaç yeniden kullanımı ya da konumlandırma, mevcut ve onaylı ilaçlar için yeni terapötik kullanımlar belirleyen, kanser tedavisi keşfini hızlandırmak için umut verici ve etkili bir alternatif yol sunan dikkat çekici bir stratejidir. Amaç: Bu sunum, onkolojideki ilaç yeniden kullanımı stratejilerinin gerekçesini, mevcut metodolojilerini ve klinik potansiyelini vurgulamayı ve bu yaklaşımın kanser tedavisinin terapötik manzarasını nasıl yeniden şekillendirebileceğine odaklanmayı amaçlamaktadır. Yöntem: Bu çalışmada, fenotipik tarama, in silico modelleme ve moleküler hedef tabanlı yaklaşımlar dahil olmak üzere ilaç yeniden kullanımı için hesaplamalı, deneysel ve klinik stratejilerin güncel bir genel bakışı sunulmuştur. Bu stratejinin klinik uyarlanabilirlik değerini göstermek için gerçek dünya örnekleri tartışılmıştır. Sonuç: Metformin ve talidomid gibi birkaç onkoloji dışı ilaç, orijinal endikasyonlarıyla ilgisi olmayan mekanizmalar aracılığıyla önemli antikanser etkiler göstermiştir. Bu yeniden konumlandırılmış ajanlar klinik çalışmalara ilerlemiş ve bazı durumlarda standart kanser tedavi protokollerine dahil edilmiştir. Dahası, veri tabanlarını (örneğin, DrugBank, LINCS, SIDER) kullanan veri odaklı yaklaşımlar, yeni ilaç-kanser etkileşimlerinin tanımlanmasını sağlayarak yeniden konumlandırma çabalarının öngörücü gücünü artırmıştır. İlaç yeniden kullanımı, kansere mücadelede düşük maliyetli ve zamandan tasarruf sağlayan bir strateji olarak muazzam bir potansiyel taşımaktadır. Mevcut farmakolojik bilgidен yararlanarak, bu yaklaşım özellikle hassas tıp ve biyoinformatik ile entegre edildiğinde yeni onkolojik tedavilerin keşfini hızlandırabilir. Yasal düzenlemelerden kaynaklanan zorluklar ve finansal engellerin üstesinden gelmek, bu yaklaşımın potansiyelini tam olarak ortaya çıkarmak için elzem olacaktır.

Anahtar Kelimeler: İlaç Yeniden Kullanımı, İlaç Yeniden Konumlandırma, Kanser Tedavisi, Biyoinformatik

Old Drugs, New Battles: Drug Repurposing in Cancer Warfare

Abstract

Background: Traditional drug development is an expensive and time-consuming process, often requiring over a decade and billions of dollars to bring a new cancer therapy to market. Despite these efforts, the success rate in oncology remains low, with high attrition during clinical trials. Drug repurposing or repositioning is a remarkable strategy that is identifying new therapeutic uses for existing, approved drugs, and offers a promising and efficient alternative pathway for accelerating cancer treatment discovery. **Objective:** This presentation aims to highlight the rationale, current methodologies, and clinical potential of drug repurposing strategies in oncology, focusing on how this approach can reshape the therapeutic landscape of cancer care. **Method:** In this study, a current overview of computational, experimental, and clinical strategies for drug repurposing including phenotypic screening, in silico modeling, and molecular target-based approaches was presented. Real-world examples were discussed to illustrate the translational value of this strategy. **Conclusion:** Several non-oncology drugs, such as metformin and thalidomide have demonstrated significant anticancer effects through mechanisms unrelated to their original indications. These repurposed agents have progressed into clinical trials and, in some cases, have been incorporated into standard cancer treatment protocols. Moreover, data-driven approaches using public databases (e.g., DrugBank, LINCS, SIDER) have enabled the identification of novel drug-cancer interactions, enhancing the predictive power of repurposing efforts. Drug repurposing has tremendous potential as a cost-effective and time-saving strategy in the fight against cancer. By leveraging existing pharmacological knowledge, this approach can fast-track the discovery of new oncologic therapies, particularly when integrated with precision medicine and bioinformatics. Overcoming regulatory and financial barriers will be essential to fully unlock its potential.

Keywords: Drug Repurposing, Drug Repositioning, Cancer Therapy, Bioinformatics

Presentation ID / Sunum No= 50

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0977-0015>

Geriatrik OSA Hastalarında Tedaviye Uyum: Retrospektif Kesitsel Analiz

Asst. Prof. Dr. Sinem Berik Safçı¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi, Göğüs Hastalıkları Ana Bilim Dalı

*Corresponding author: Sinem Berik Safçı

Özet

Amaç: Bu çalışmada, geriatrik obstrüktif uyku apne (OSA) hastalarında pozitif havayolu basıncı (PAP) tedavisine uyumu etkileyen faktörlerin belirlenmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bu retrospektif gözlemsel çalışmaya, Ocak–Mart 2022 tarihleri arasında uyku laboratuvarımızda polisomnografi ile OSA tanısı konulan ve PAP tedavisi önerilen, ≥ 65 yaşındaki 52 hasta dahil edilmiştir. Demografik, klinik ve laboratuvar verileri hasta dosyalarından elde edilmiştir. Tedaviye uyum; cihaz kullanım süresi, kontrol vizitlerine katılım ve hekim notlarına göre değerlendirilmiştir. Uyumlu ve uyumsuz gruplar karşılaştırılarak ilişkili faktörler analiz edilmiştir. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 69, ortalama BMI değeri 32,1 kg/m² idi. Ortalama AHI 34,5/h, ODI 33,5 /h olarak saptandı. Cihaz uyumu %44,2 olarak belirlendi. Cihazı kullanmama nedenleri arasında tedavinin faydasına inanmama (%24,1), maskeye bağlı yan etkiler (%20,7), basınca bağlı intolerans (%17,2) ve cihaz temin edememe (%17,2) yer aldı. Sonuç: Yaşlı OSA hastalarında PAP tedavisine uyum halen yetersizdir. Uyumsuzluğun temel nedenleri arasında tedaviye dair inanç eksikliği ve cihazla ilişkili sorunlar yer almaktadır. Uyumu artırmak amacıyla hasta eğitimi ve bireyselleştirilmiş destek yaklaşımları gereklidir

Anahtar Kelimeler: OSA, Geriatri, PAP Uyumu

Adherence to Positive Airway Pressure Therapy in Geriatric Obstructive Sleep Apnea Patients: A Retrospective Cross-Sectional Analysis

Abstract

Objective: This study aimed to identify the factors affecting adherence to positive airway pressure (PAP) therapy in geriatric patients with obstructive sleep apnea (OSA). Methods: In this retrospective observational study, 52 patients aged ≥ 65 years who were diagnosed with OSA via polysomnography and prescribed PAP therapy between January and March 2022 were

included. Demographic, clinical, and laboratory data were collected from hospital records. Adherence was evaluated based on device usage duration, participation in follow-up visits, and physician notes. Factors associated with adherence were analyzed by comparing adherent and non-adherent groups. Results: The mean age of the patients was 69 years, with a mean BMI of 32.1 kg/m². The mean AHI was 34.5/h and ODI was 33.5/h. The overall adherence rate was 44.2%. The main reasons for non-adherence included disbelief in the treatment benefits (24.1%), mask-related side effects (20.7%), pressure intolerance (17.2%), and inability to obtain the device (17.2%). Conclusion: Adherence to PAP therapy remains suboptimal in elderly OSA patients. The main barriers include lack of belief in treatment efficacy and device-related discomforts. Patient education and individualized support strategies are essential to improve adherence in this population.

Keywords: OSA, Geriatric, PAP Adherence

Presentation ID / Sunum No= 22

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1605-7231

Hemodiyaliz Hastalarında Çeşitli Değişkenlerin Depresyona Etkisi

Dr. Gamze Ergün¹

¹*Bartın Devlet Hastanesi*

Özet

Hemodiyaliz, kronik böbrek hastalığında en sık kullanılan renal replasman tedavisidir. Çeşitli çalışmalar depresyonun hemodiyaliz hastalarında oldukça sık görüldüğünü ortaya koymuştur. Çalışmamızın amacı, bu hastalarda yaş, cinsiyet, medeni durum ve gelir düzeyi gibi çeşitli değişkenlerin depresyona etkisine bakmaktır. Çalışmamıza Bartın Devlet Hastanesi ve Bartın Diyaliz’de hemodiyalize girmekte olan yaş ortalaması 61.3±14.46 olan, %42’si (n=41) kadın, %59.8’i (n=61) erkek toplam 102 hasta alınmıştır. Araştırmaya katılan hastaların cinsiyeti, yaşı, medeni hali ve aylık gelir durumları not edilmiştir. Bu hastalara Beck Depresyon Ölçeği (BDÖ) uygulanmıştır. Verilerin çözümlenmesinde ve değişkenlere göre karşılaştırılmasında, Student T testi, Kruskal Wallis testi, Mann Whitney testi kullanılmıştır. BDÖ’ye göre depresyon derecesi 4’e ayrılmıştır: puan 0-9 arası minimal depresyon, 10-16 arası hafif düzeyde depresyon, 17-29 arası orta düzeyde depresyon, 30-63 arası şiddetli depresyon olarak sınıflandırılmıştır. Hastaların %22.5’inde (n=23) mini-mal depresyon, %30.4’ünde (n=31) hafif düzeyde depresyon, % 40.2’sinde (n=41) orta düzeyde depresyon ve %6.9’unda (n=7) şiddetli düzeyde depresyon saptanmıştır. BDÖ puanını değişkenlere göre karşılaştırdığımızda; kadınlarda Beck depresyon puanı erkeklere göre anlamlı derecede yüksek bulunmuştur (p=0.045), aylık geliri düşük olanların Beck depresyon puanı anlamlı derecede yüksektir (p=0.050), medeni hal ve yaşa bakıldığında anlamlı farklılık görülmemiştir. Sonuç olarak depresyon, hemodiyaliz hastalarında sık görülen bir psikolojik hastalıktır; ek olarak kadın hastalarda ve gelir düzeyi düşük olanlarda Beck depresyon puanı daha yüksektir.

Anahtar Kelimeler: Hemodiyaliz, Depresyon, Beck Depresyon Ölçeği

Effects of Various Factors On Depression in Hemodialysis Patients

Abstract

Hemodialysis is the most commonly used renal replacement therapy for chronic kidney disease. Numerous studies have demonstrated that depression is quite prevalent among hemodialysis patients. This study aims to investigate the effects of various factors, such as age,

gender, marital status, and income level, on depression in these patients. A total of 102 patients—42% (n=41) female and 58% (n=61) male—were included in our study, all of whom were receiving hemodialysis at Bartın State Hospital and Bartın Dialysis Center. We recorded the gender, age, marital status, and monthly income of the participants. The Beck Depression Inventory (BDI) was administered to assess their depression levels. For data analysis and comparison based on these variables, we employed the Student's t-test, Kruskal-Wallis test, and Mann-Whitney U test. According to the BDI, depression severity is classified into four categories: minimal depression (scores of 0-9), mild depression (10-16), moderate depression (17-29), and severe depression (30-63). The results indicated minimal depression in 22.5% (n=23) of the patients, mild depression in 30.4% (n=31), moderate depression in 40.2% (n=41), and severe depression in 6.9% (n=7). When comparing BDI scores across different variables, the data revealed that the Beck Depression score was significantly higher in women than in men ($p=0.045$) and among those with low monthly income ($p=0.050$). However, no significant differences were found concerning marital status or age. In conclusion, depression is a common psychological disorder in hemodialysis patients. Additionally, the Beck Depression score is notably higher among female patients and those with lower income levels

Keywords: Hemodialysis, Depression, Beck Depression Inventory

Presentation ID / Sunum No= 93

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-3156-4456

İşitme Kayıplı Bireyler İçin Fisher İşitme Sorunları Kontrol Listesi: Türkçe Uyarlama, Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması

Researcher Aleyna Pastırmacı¹, Researcher Rukiye Tanışır Dişçi¹

¹*İstanbul Aydın Üniversitesi*

Özet

Amerikan Konuşma-Dil-İşitme Derneği (ASHA), santral işitsel işleme bozukluğunu (SİİB), santral işitsel sinir sisteminin (SİSS) işlevlerinden kaynaklanan bir bozukluk olarak tanımlamış; bu bozukluğun dil, bilişsel süreçler veya diğer üst düzey işlevlerden bağımsız olduğunu belirtmiştir. ASHA'ya (2005) göre SİİB, bireyin işitsel becerilerinden en az birinde, işitsel bilginin nöral düzeyde işlenmesindeki yetersizliklerden kaynaklanan performans düşüklüğü ile karakterizedir. Santral İşitsel İşleme Bozukluğu (SİİB), çocuklarda yaklaşık %2-3, yetişkinlerde ise %10-20 oranında görülmektedir. Bu bozukluğa sahip bireylerin sayısının ilerleyen dönemlerde artış göstereceği öngörülmektedir. SİİB açısından risk taşıyan bireylerin erken dönemde belirlenebilmesi için geçerliliği ve güvenirliliği sağlanmış değerlendirme araçlarına olan ihtiyaç büyüktür. Bu bağlamda Fisher tarafından 1976 yılında bir tarama aracı olarak geliştirilen "Fisher's Auditory Problems Checklist", santral işitsel işleme bozukluklarının (SİİB) belirlenmesine yönelik önemli bir değerlendirme aracıdır. Bu çalışmanın amacı, söz konusu ölçeğin işitme kayıplı bireyler için Türkçeye uyarlanmış versiyonunun geçerlik ve güvenirliliğini değerlendirerek, Türkçe diline yeni bir SİİB tarama aracı kazandırmaktır. Türkçeye uyarlanan "Fisher İşitme Sorunları Kontrol Listesi", SİİB ile ilişkili altı alt boyutta gruplanan toplam 25 maddeden oluşmaktadır. Ölçek, ebeveynin çocukla ilgili yanıtlamadığı madde sayısının dört ile çarpılmasıyla puanlanmaktadır. Ölçekten elde edilebilecek toplam puan aralığı 0 ile 100 arasında değişmekte olup, 72 puanın altında alınan sonuçlar yüksek düzeyde SİİB riski olduğunu göstermekte ve işitsel yetenekler eğitime başlanmadan önce kapsamlı bir değerlendirme yapılması gerektiğine işaret etmektedir. Araştırma kapsamında ölçek, 5-11 yaşları arasında işitme kaybı olan çocuklara sahip 210 ebeveyne uygulanmıştır (ebeveyn yaş ortalaması: $37,3 \pm 7,5$ yıl). Ölçeğin iç tutarlılığı, madde-toplam korelasyonlarıyla doğrulanmış ve yüksek düzeyde iç tutarlılık gösterdiği belirlenmiştir (Cronbach's $\alpha = 0,83$). Yapılan istatistiksel analizler, ölçeğin Türkçe versiyonunun özellikle 5-11 yaş arası bireylerde SİİB semptomlarını değerlendirmek amacıyla kullanılan güvenilir ve geçerli bir tarama aracı olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Santral İşitsel İşleme Bozukluğu, Fisher İşitme Sorunları Kontrol Listesi, Ölçek Uyarlaması, Geçerlik, Güvenirlik

Fisher's Auditory Problems Checklist for Individuals With Hearing Loss: A Study of Turkish Adaptation, Validity, and Reliability

Abstract

The American Speech-Language-Hearing Association (ASHA) defines Central Auditory Processing Disorder (CAPD) as a deficit in the functions of the central auditory nervous system (CANS), independent of language, cognition, or other higher-level processes. According to ASHA (2005), CAPD is characterized by impaired neural processing of auditory information in one or more auditory skills, resulting in reduced performance. CAPD affects approximately 2–3% of children and 10–20% of adults, and the number of suspected cases is expected to rise. Therefore, valid and reliable tools are essential for the early identification of individuals at risk. The “Fisher’s Auditory Problems Checklist,” developed by Fisher in 1976, is a widely used screening tool for detecting CAPD. This study aims to evaluate the validity and reliability of the Turkish-adapted version of the checklist for individuals with hearing loss and to introduce a new CAPD screening tool in Turkish. The Turkish version includes 25 items under six CAPD-related subdomains. Scoring involves multiplying the number of unanswered items by four, yielding a total score between 0 and 100. Scores below 72 suggest a high risk of CAPD and indicate the need for comprehensive auditory evaluation prior to training. The scale was administered to 210 parents of children aged 5 to 11 with hearing loss (mean parent age: 37.3 ± 7.5 years). Internal consistency was confirmed through item-total correlations, showing high reliability (Cronbach’s $\alpha = 0.83$). Statistical analyses demonstrated that the Turkish version is a valid and reliable tool for screening CAPD symptoms in children within this age range.

Keywords: Central Auditory Processing Disorder, Fisher’s Auditory Problems Checklist, Scale Adaptation, Validity, Reliability

Presentation ID / Sunum No= 118

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6238-2727

Koah Hastalarında Bir Seans Sürekli Kan Akışı Kısıtlı Aerobik Egzersize Sistemik Tepkiler: Çift Kör, Rastgele Bir Güvenlik Çalışması

Ph.c. Ahmet Güneş¹, Prof.Dr. Fatma Mutluay², Assoc. Prof. Dr. Murat Acat³, Asst. Prof. Dr. Oğuzhan Koca¹

¹Karabük Üniversitesi

²Yalova Üniversitesi

³Çağsu Hastanesi

*Corresponding author: ahmet.gunes

Özet

Giriş: Önceki araştırmalar, kan akışı kısıtlaması (BFR) ile aerobik egzersiz (AE) eğitimine (AEBFR) KOAH hastalarını dahil etmemiştir, bu nedenle biyokimyasal ve hemodinamik faktörlerin bu hasta grubunda nasıl etkileşime girdiği hala net değildir. Bu belirsizliği gidermek için, KOAH hastalarında AEBFR'nin sistemik etkileşimlerini analiz ettik. Hastalar: Onyedili KOAH hastasına AEBFR uygulandı. Müdahalenin biyokimyasal ve hemodinamik etkileşimlerinin sonuçları, sayı, yaş, cinsiyet ve vücut kitle indeksi açısından aynı olan sağlıklı bir kontrol grubunun sonuçlarıyla karşılaştırıldı. Müdahaleler: Bisiklete binme, her biri 30 dakika süren BFR ve AE yoğunluğunun %60'ında (maksimum kalp atış hızının %40-60'ı) gerçekleştirildi. Sonuçlar: Kreatin kinaz (CK), laktat dehidrogenaz (LDH), ürik asit (UA), C-reaktif protein (CRP) ve nötrofillerin miktarları egzersiz seansından önce ve sonra venöz kandan alınan numunelerde ölçüldü. Sonuçlar: Deney grubunda LDH ($p = .03$), MAP ($p < .001$) ve nötrofil ($p = .03$) seviyelerinde yükselme gözlemlendi. Deney grubunda MAP'ta sağlıklı gruba göre daha önemli bir artış vardı ($p = .02$). Sonuç: AEBFR eğitimi KOAH hastalarında kan basıncını önemli ölçüde yükseltir ve olası olumsuz etkiler nedeniyle yüksek kan basıncı olan hastalarda bu tedavileri güvenli bir şekilde kullanmak için özel değişiklikler gerektirir. Çalışma ayrıca klinik olarak kabul edilebilir eşikler dahilinde olsa da inflamasyon belirteçlerinde ve hemodinamik endekslerde yükselmeler gösterdi. Gelecekteki araştırmalar, genişletilmiş müdahale sürelerini araştırmalı ve daha iyi genelleştirilebilirlik için kadın katılımcıları ve çeşitli egzersiz biçimlerini dahil etmelidir.

Anahtar Kelimeler: Enflamasyon, Kan Basıncı, Oksidatif Stres.

Systemic Responses to a Continuous Blood Flow-Restricted Aerobic Exercise Session in Copd Patients: A Double Blind, Randomised Safety Trial

Abstract

Introduction: Previous research didn't include COPD patients in aerobic exercise (AE) training (AEBFR) with blood flow restriction (BFR), so it's still not clear how the biochemical and hemodynamic factors interact in this patient group. To address this uncertainty, we analyzed the systemic interactions of AEBFR in COPD patients. **Patient Concerns:** AEBFR was given to seventeen COPD patients, and the results of their biochemical and hemodynamic interactions were compared with those of a healthy control group that was the same in terms of number, age, sex, and body mass index. **Interventions:** Cycling was conducted at 60% of BFR and AE intensity (40-60% of maximal heart rate) for a duration of 30 minutes each. **Outcomes:** The amounts of creatine kinase (CK), lactate dehydrogenase (LDH), uric acid (UA), C-reactive protein (CRP), and neutrophils were measured in blood taken from a vein before and after the exercise session. **Results:** Elevated levels of LDH ($p = .03$), MAP ($p < .001$), and neutrophils ($p = .03$) were observed in the experimental group. The experimental group had a more significant increase in MAP than the healthy group ($p = .02$). **Conclusion:** AEBFR training significantly raises blood pressure in COPD patients, requiring special changes to safely use these treatments in patients with high blood pressure because of possible negative effects. The study also showed elevations in inflammatory markers and hemodynamic indices, albeit within clinically acceptable thresholds. Future research should investigate extended intervention durations and incorporate female participants and various exercise modalities for enhanced generalizability.

Keywords: Inflammation, Blood Pressure, Oxidative Stress.

Presentation ID / Sunum No= 108

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2032-8877

Kronik Lenfositik Lösemi ve Polisitemi Vera Birlikteliği

Uzm. Dr. Özlem Beyler¹

¹Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Hematoloji Kliniği

Özet

Kronik lenfositik lösemi (KLL) tanısı almış ve tedavi görmüş bir hastada nadir görülen KLL ile polisitemi vera (PV) birlikteliğini sunmaktayız. Altmış bir yaşındaki erkek hasta, yorgunluk ve gece terlemeleri şikayetleri ile başvurdu. Laboratuvar testlerinde hemoglobin, hematokrit, lökosit sayısı yüksek saptandı ve splenomegali mevcuttu. Periferik yaymada, basket hücreleri ile birlikte olgun lenfositöz görüldü ve akım sitometrisi ile KLL tanısı doğrulandı. FISH analizinde del13q, del11q, trizomi 12, del17p ve del6q negatifti. B semptomları nedeniyle kemoterapi başlandı. Takiplerde devam eden splenomegali ve yüksek hematokrit değerleri üzerine ileri inceleme yapıldı; JAK2 V617F mutasyonunun pozitif ve eritropoietin düzeyinin <1 mIU/mL olması ile yapılan kemik iliği biyopsisi ile PV tanısı konuldu. KLL için remisyon sağlandı; ancak PV tedavisi için hidroksiüre ve asetilsalisilik asit başlandı. KLL ve PV birlikteliği oldukça nadir olup, altta yatan mekanizmalar tam olarak bilinmemektedir. Ortak bir klonal hematopoietik kök hücre kökeni ya da germline mutasyonlar olası açıklamalar arasında yer almaktadır. Her ne kadar bazı kemoterapötik ajanların PV'yi tetikleyebileceği bilinse de, KLL tanısı anında saptanan yüksek HCT değeri bu iki hastalık arasında önceden var olan bir ilişkiyi düşündürmektedir. Bu nedenle, KLL tanısı alan hastalarda yüksek HCT düzeyi varlığında PV olasılığı da göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Kronik Lenfositik Lösemi, Polisitemi Vera, JAK2 V617F Mutasyonu, Germline Mutasyonlar

Coexistence of Chronic Lymphocytic Leukaemia and Polycythemia Vera

Abstract

We report a rare case of coexistence of chronic lymphocytic leukaemia (CLL) and polycythemia vera (PV) in a patient initially diagnosed and treated for CLL. A 61-year-old man presented with fatigue and night sweats, with laboratory tests showing elevated haemoglobin,

hematocrit (HCT), leukocyte count and splenomegaly. Peripheral blood smear revealed lymphocytosis with basket cells, and flow cytometry confirmed CLL (RAI stage II). FISH analysis was negative for del13q, del11q, trisomy 12, del 17p and del6q. Chemotherapy was started because of B symptoms. Persistent splenomegaly and elevated HCT at follow-up prompted further evaluation, which revealed a JAK2 V617F mutation and an erythropoietin (EPO) level <1 mIU/mL, confirming PV. The patient achieved remission for CLL, but required hydroxyurea and acetylsalicylic acid for PV. The coexistence of CLL and PV is rare and the underlying mechanisms are not well understood, although a common clonal haematopoietic stem cell origin or germline mutations are possible explanations. Although chemotherapeutic agents are known to induce PV, the elevated HCT at the time of CLL diagnosis suggests a pre-existing relationship between the two diseases. Therefore, elevated HCT in CLL patients should prompt consideration of PV.

Keywords: Chronic Lymphocytic Leukaemia, Polycythemia Vera, JAK2 V617F Mutation, Germline Mutations

Presentation ID / Sunum No= 103

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-6074-002X

Miyokard İnfarktüsünde İskemik Ard Koşullanma ile Asprosin İlişkisi

Researcher Zeynep Özdemir¹, Dr. Hatice Yıldırım¹, Ph.D. Gülnur Aslan², Prof.Dr. Engin Şahna¹

¹Firat University

²Elazig Fethi Sekin City Hospital

Özet

Miyokard infarktüsü (MI), uzun süreli iskemi nedeniyle oluşan miyokard hücresi ölümü olarak tanımlanmaktadır. Akut MI hastalarında iskemik hücre ölümünün engellenmesi için kan akışının yeniden sağlanması gerekli olmakla beraber bu süreçte tek başına iskeminin neden olduğu hasardan daha ciddi olan miyokardiyal iskemi/reperfüzyon (IR) hasarı oluşmaktadır. Miyokardiyal IR hasarına oksidatif stres, miyokardiyal inflamasyon, hücre ölüm yolları gibi biyolojik süreçler eşlik etmektedir. Kalbi miyokardiyal IR'nin zararlı etkilerine karşı korumak için bazı koruyucu yaklaşımlar, kalbi miyokardiyal IR hasarına karşı daha dirençli hale getirebilmektedir. İskemik ard koşullanma (PostC), miyokardiyal IR'de reperfüzyonun başladığı anda kısa IR periyotlarının uygulanması olup birçok hayvan modelinde ve MI hastalarında ölümcül reperfüzyon hasarını hafiflettiği gösterilmiş koruyucu bir yaklaşımdır. PostC iskemi sonrası vasküler endoteli koruyarak nötrofil aracılı inflamatuvar yanıtı inhibe eder. Asprosin, kardiyovasküler hastalıklarda koruyucu rol oynayabileceği gösterilmiş yeni bir adipokin olup vasküler endotel inflamasyonu ve oksidatif stresi hafifletmektedir. Bu çalışmanın amacı inflamasyonu azalttığı bilinen PostC'nin miyokardiyal IR hasarındaki etkisine asprosinin eşlik edip etmeyeceğinin belirlenmesidir. Çalışmada 300-320 gram ağırlığında 21 adet (n=7) kontrol (sham), IR ve IR+PostC olmak üzere 3 deney grubu oluşturulan Sprague Dawley cinsi erkek sıçan kullanıldı. Miyokardiyal IR 30 dk iskemi, 120 dk reperfüzyon şeklinde; PostC ise reperfüzyon başlangıcında üç siklus 10 saniye iskemi, 10 saniye reperfüzyon şeklinde uygulandı. Asprosin düzeyi Enzime bağlı immünosorban yöntem ile ölçüldü. Elde edilen veriler istatistiksel olarak analiz edildi. Asprosin düzeyi kontrole (25,44±2,68) kıyasla IR grubunda anlamlı azaldı (13,09±1,69). Ancak IR+PostC grubunda (15,33±1,22) IR grubuna göre anlamlı farklılık gözlenmedi. Miyokardiyal IR hasarında Asprosin düzeyinin düşüklüğü patofizyolojik mekanizmada rol oynayabilir. Ancak PostC ile Asprosin düzeyi arasında anlamlı bir ilişki bulunmamıştır.

Anahtar Kelimeler: Miyokardiyal İskemi Reperfüzyon, Ard Koşullanma, Asprosin

Relationship Between Asprosin and Ischemic Postponing in Myocardial Infarction

Abstract

Myocardial infarction (MI) is the death of myocardial cells caused by prolonged ischemia. In patients with acute MI, blood flow must be restored to prevent ischemic cell death, but during this process, myocardial ischemia/reperfusion (IR) damage occurs, which is more serious than the damage caused by ischemia alone. Myocardial IR damage is accompanied by biological processes such as oxidative stress, myocardial inflammation, and cell death pathways. There are some protective approaches to protect the heart against the harmful effects of myocardial IR. Ischemic postconditioning (PostC) is the application of short IR periods at the beginning of reperfusion in myocardial IR and is a protective approach that has been shown to attenuate lethal reperfusion injury in many animal models and in MI patients. PostC protects the vascular endothelium after ischemia and inhibits the neutrophil-mediated inflammatory response. Asprosin is an adipokine that has been shown to play a protective role in cardiovascular diseases and alleviates vascular endothelial inflammation and oxidative stress. The aim of this study was to determine whether asprosin would accompany the effect of PostC, which is known to reduce inflammation, on myocardial IR damage. In the study, 21 male Sprague Dawley rats weighing 300-320 grams (n=7) were used, which were divided into 3 experimental groups as control (sham), IR and IR+PostC. Myocardial IR was applied as 30 min ischemia, 120 min reperfusion; PostC was applied as 3 cycles of 10 seconds ischemia, 10 seconds reperfusion at the beginning of reperfusion. Asprosin level was measured by ELISA. Asprosin level showed a significant decrease in the IR group (13.09 ± 1.69) compared to the control (25.44 ± 2.68). However, no significant difference was observed in the IR+PostC group (15.33 ± 1.22) compared to the IR group. Low levels of Asprosin in myocardial IR injury may play a role in the pathophysiological mechanism. However, no significant relationship was found between PostC and Asprosin levels.

Keywords: Myocardial Ischemia Reperfusion, Postconditioning, Asprosin

Presentation ID / Sunum No= 132

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1188-0918

Nadir Bir Pulmoner LHH Olgusu: Dört Aylık Bir İnfantta Tanıdan Taburculuğa Klinik İzlem

Dr. Ercan Yılmaz¹

¹Inönü Üniversitesi

Özet

Langerhans hücreli histiyositoz (LHH), dendritik hücrelerden köken alan, heterojen klinik seyirli nadir bir hastalıktır. LHH, esas olarak cilt, kemik ve lenf nodları gibi dokuları tutmakla birlikte, solunum sistemi dahil birçok organda çeşitli derecelerde tutulum gösterebilir. Bu çalışmada, dört aylık bir erkek bebekte tanısı doğrulanmış multisistemik LHH olgusu sunulmaktadır. Hasta, iki aylıkken baş ve gövdede başlayan, daha sonra intertriginöz bölgelere yayılan papüloveziküler döküntüler nedeniyle birçok kez hastaneye başvurmuş; ancak seboreik dermatit, el-ayak-ağız hastalığı, böcek ısırığı ve skabiyez gibi yanlışı ön tanımlarla tedavi edilmiştir. Klinik yanıt alınamaması üzerine yapılan cilt biyopsisi ile LHH tanısı konulmuştur. Sistemik tutulum açısından yapılan değerlendirmelerde akciğerlerde çok sayıda kist ve nodüler lezyonlar tespit edilmiş, pulmoner LHH tanısı desteklenmiştir. Hastaya vinblastin ve metilprednizolon tedavisi başlanmış, takipte CMV enfeksiyonu gelişmiştir. Otuz üçüncü günde pnömotoraks gelişmiş, torakostomi uygulanmıştır. Son görüntülemesinde pnömotoraks hattında gerileme ve kistik lezyonlarda regresyon izlenmiştir. Bu olgu sunumu ile infant dönemde pulmoner tutulumlu LHH'nin nadir görülmesi açısından literatüre katkı sunulması amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Langerhans Hücreli Histiyositoz, Pulmoner Tutulum, Pediatrik Olgu Sunumu

A Rare Case of Pulmonary Langerhans Cell Histiocytosis: Clinical Course From Diagnosis to Discharge in a Four-Month-Old Male Infant

Abstract

Langerhans cell histiocytosis (LCH) is a rare disease originating from dendritic cells, characterized by a heterogeneous clinical course. Although LCH primarily affects tissues such

as skin, bones, and lymph nodes, it can involve various organs, including the respiratory system, with varying degrees of severity. In this study, we present a confirmed case of multisystem LCH in a four-month-old male infant. The patient presented multiple times to the hospital due to papulovesicular eruptions, initially appearing on the head and trunk at two months of age, later spreading to intertriginous areas. These eruptions were initially misdiagnosed as seborrheic dermatitis, hand-foot-mouth disease, insect bites, and scabies. After no clinical improvement was observed, a skin biopsy confirmed the diagnosis of LCH. Systemic evaluation revealed numerous cystic and nodular lesions in the lungs, supporting a diagnosis of pulmonary LCH. Treatment with vinblastine and methylprednisolone was initiated, and during follow-up, a CMV infection developed. On the thirty-third day, the patient developed pneumothorax, necessitating thoracostomy. Follow-up imaging demonstrated regression of the pneumothorax line and cystic lesions. Through this case, we aim to contribute to the literature regarding the rarity of pulmonary involvement in LCH during infancy.

Keywords: Langerhans Cell Histiocytosis, Pulmonary Involvement, Pediatric Case Report

Presentation ID / Sunum No= 23

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7519-5197

Non-Dipper Kan Basıncı Paterni ve Plazma Aterojenik İndeksi Arasındaki İlişki

Exp. Dr. Ramazan Astan¹

¹BATMAN EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ

*Corresponding author: Ramazan Astan

Özet

Özet Arka plan-Amaç: Sağlıklı bireylerde, kan basıncının genellikle gece saatlerinde %10-20 oranında düşmesi beklenir. Geceleri kan basıncının gündüze kıyasla yeterince düşmediği bir durum olan non-dipper patern, kardiyovasküler hastalık, felç ve organ hasarı riskini arttıran ciddi bir durum olarak kabul edilir. Birçok rapor, plazma aterojenik indeksinin (PAİ) tüm nedenlere bağlı ölüm, kardiyovasküler morbidite ve koroner arter hastalığının şiddeti ile ilişkili olduğunu belirtmiştir. Ancak PAİ ile sirkadiyen kan basıncı değişimleri arasındaki potansiyel ilişki henüz netlik kazanmamıştır. Bu çalışmanın amacı non-dipper sirkadiyen patern ile PAİ arasındaki ilişkiyi değerlendirmektedir. Yöntemler: Toplam 271 hasta (ortalama yaş: 52,0 ± 11,7), 24 saatlik ambulator kan basıncı monitorizasyonundan (AKBM) alınan sirkadiyen kan basıncı (KB) paternine göre dipper ve non-dipper gruplara ayrıldı. Trigliserid ile yüksek yoğunluklu lipoprotein kolesterol oranının logaritmik dönüşümü kullanılarak PAİ değeri hesaplandı. Bulgular: Hastalar kan basıncı durumlarına bakılmaksızın dipper (n=129) ve non-dipper (n=142) olarak iki gruba ayrıldığında; gruplar arasında yaş, cinsiyet dağılımı, BKİ, GFR, ALT, hematolojik bulgular ve lipid profili açısından fark yoktu. Beklendiği gibi, gündüz ve gece sistolik kan basıncı (sırasıyla p=0,005 ve p<0,001) ve gündüz ve gece diyastolik kan basıncı (sırasıyla p=0,001 ve p<0,001) açısından iki grup arasında fark vardı. PAİ seviyeleri, dipper hastalara kıyasla non-dipping paterni olan hastalarda anlamlı olarak daha yüksektir. (ortanca [IQR] sonuçları sırayla, 0,55 [0,42-0,69] ve 0,41 [0,27-0,65], p=0,001) Sonuç: PAİ seviyeleri, dipper hastalara kıyasla non-dipping paterni olan hastalarda daha yüksektir.

Anahtar Kelimeler: Non Dipper, kan Basıncı, plazma Aterojenik İndeksi, dipper

Relationship Between the Non-Dipper Blood Pressure Pattern and Atherogenic Index of Plasma

Abstract

Abstract Background-Objective: In healthy individuals, blood pressure is often anticipated to fall by 10–20% during nocturnal hours. Non-dipper pattern in which blood pressure does not drop sufficiently at night compared to daytime, is considered a serious condition that increases the risk of cardiovascular disease, stroke, and organ damage. Many reports have pointed out that the atherogenic index of plasma (AIP) is correlated with all-cause mortality, cardiovascular morbidity and severity of coronary artery disease. However, the potential association between AIP and circadian blood pressure variations remains unclear. The purpose of this study was to evaluate the relationship between the non-dipping circadian pattern and AIP. **Methods:** A total of 271 patients (mean age: 52.0 ± 11.7) separated into dipper and non-dipper groups based on the circadian blood pressure (BP) pattern taken from subsequent to 24-h ambulatory blood pressure monitoring (ABPM). We calculated the level of AIP using the log transformation of the ratio of triglyceride to high-density lipoprotein cholesterol. **Results:** When the patients were divided into two groups as dipper (n:129) and non-dipper (n:142) regardless of blood pressure status, there was no difference between the groups in terms of age, gender distribution, BMI, GFR, ALT, hematological findings and lipid profile. As expected, there was a difference between the two groups in terms of day-time and night-time systolic blood pressure ($p=0.005$ and $p<0.001$, respectively), day-time and night-time diastolic blood pressure ($p=0.001$ and $p<0.001$, respectively). The AIP levels are significantly higher in patients with non-dipping pattern compared to dipper patients. (results of median [IQR] respectively, $0.55 [0.42-0.69]$ and $0.41 [0.27-0.65]$, $p=0.001$). **Conclusion:** AIP levels are higher in patients with nondipping pattern compared to dipper patients.

Keywords: Non-Dipper, Blood Pressure, atherogenic Index of Plasma, dipper

Presentation ID / Sunum No= 110

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5284-2256

Obezite Rehabilitasyonunda Nogier Kulak Akupunkturunun Etkisi

Assoc. Prof. Dr. Ahmet Karadağ¹

¹*Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı obez hastalarda nogier kulak akupunkturunun aerobik egzersiz sürecinde kilo verme üzerine etkisini değerlendirmektir. **Gereç-Yöntem:** Çalışmaya 20-60 yaş arası, vücut kitle indeksi (VKİ) değeri ≥ 30 kg/m² olan 42 hasta dahil edildi. Tüm katılımcılara ergospirometri test cihazı ile kardiyopulmoner egzersiz testi uygulandı. Maksimum oksijen tüketimi (VO₂max) ve metabolik eşdeğer (MET) değerleri hesaplandı. Maksimum kalp hızının % 70-75'i şiddetinde olmak üzere hastaların yaş ve cinsiyeti de gözönüne alınarak egzersiz programları düzenlendi. Müdahale grubu olan 20 hastaya akupunktur+diyet+ 30 seans aerobik egzersiz tedavisi, kontrol grubu olan 22 hastaya ise diyet+30 seans aerobik egzersiz uygulandı. Akupunktur grubuna Nogier kulak noktalarına rehabilitasyon süresi olan 8 hafta boyunca haftada 2 kez akupunktur uygulaması yapıldı. Nogier noktaları olarak Omega ekseni, sıfır noktası ve Valium noktası tercih edildi. Araştırmaya katılan bütün katılımcıların araştırma başlangıç ve bitiminde biyoempedans cihazı ile vücut analizleri yapıldı (VKİ, vücut yağ yüzdesi (VYY %) ve vücut yağ oranı (VYO), bel ve kalça ölçümleri standart mezura ile ölçüldü. **Bulgular:** Tedavi öncesi gruplar arasında sosyodemografik özellikler, VKİ, VYY, VYO ve bel ve kalça ölçümleri arasında istatistiksel olarak anlamlı fark yoktu ($p>0.05$). Her iki grupta tedavi öncesi ve sonrasına göre grup içi karşılaştırmada VKİ, VYY, VYO, bel ve kalça ölçümleri arasında fark istatistiksel olarak anlamlı bulundu ($p<0.05$). Grupların ilk ve son ölçüm değerlerinin grup içi farklarının gruplar arası karşılaştırılmasında gruplar arası tedavi öncesi ve sonrasındaki VKİ, VYO ve bel çevresi arasındaki fark akupunktur grubunda kontrol grubuna oranla daha fazlaydı ve bu istatistiksel olarak anlamlı bulundu ($p<0.05$) fakat gruplar arası VYY ve kalça ölçümleri arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı (Tablo 1)($p>0.05$). **Sonuç:** Aerobik egzersiz obez hastalarda kilo verme üzerine etkilidir. Bununla birlikte aerobik egzersiz yapan obez hastalarda Nogier kulak akupunkturunun tedavie eklenmesinin kilo verme üzerine olumlu yönde etkisi vardır.

Anahtar Kelimeler: Akupunktur, Nogier, Obezite

Presentation ID / Sunum No= 67

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1188-0918

Olağandışı Lokasyonlarda Saptanan ve Birçok Organı Etkileyen Pediatrik Kist Hidatik Olgusu

Dr. Ercan Yılmaz¹, Prof. Dr Erdem Topal¹

¹Inönü Üniversitesi

Özet

Kist hidatik, *Echinococcus granulosus*'un neden olduğu, hayvansal yol ile bulaşan ve daha sıklıkla karaciğer ve akciğer gibi bazı organların tutulumu ile giden paraziter bir hastalıktır. Endemik bölgelerde yaşayan çocuklarda daha sık görülmekle birlikte, çoklu organ tutulumu pediatrik yaş grubunda nadirdir. Bu olgu sunumunda, karaciğer, akciğer, periton ve kalbinde kist hidatik saptanan 17 yaşındaki bir erkek hastanın tanı ve tedavi süreci sunulmuştur. Hastaya yapılan görüntülemelerde akciğer, karaciğer ve batin içinde multipl ve farklı boyutlarda kist hidatik lezyonlar saptanmış, sol ventrikül apeksinde intrakardiyak kist gözlenmiştir. Albendazol tedavisi başlanan hastaya kardiyak kistin komplikasyon riskleri nedeniyle cerrahi eksizyon uygulanmıştır. Bu olgu, çocukluk çağında diseminasyon seyreden ve kardiyak tutulumu olan kist hidatik enfeksiyonlarının nadir görülmesi açısından literatüre katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kist Hidatik, Çoklu Organ Tutulumu, Albendazol Tedavisi

A Case of Pediatric Hydatid Cyst Detected in Unusual Locations and Affecting Multiple Organs

Abstract

Hydatid cyst is a parasitic disease caused by *Echinococcus granulosus*, transmitted by animal means, and more frequently involves certain organs such as the liver and lungs. Although it is more common in children living in endemic regions, multiple organ involvement is rare in the pediatric age group. In this case report, the diagnosis and treatment process of a 17-year-old male patient with hydatid cysts detected in the liver, lungs, peritoneum, and heart is presented. Multiple and different-sized hydatid cyst lesions were detected in the lungs, liver, and abdomen on imaging performed on the patient, and an intracardiac cyst was observed in the left ventricular apex. Albendazole treatment was started and surgical excision was performed due

to the risk of complications of the cardiac cyst. This case contributes to the literature in terms of the rarity of hydatid cyst infections with disseminated course and cardiac involvement in childhood.

Keywords: Hydatid Cyst, Multi-Organ Involvement, Albendazole Therapy

Presentation ID / Sunum No= 54

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5982-6494

Pediatric Akut İskemik İnmede Endovasküler Tedavi Yaklaşımı: Mekanik Trombektomi Uygulanan İki Olgunun Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Reşit Yılmaz¹

¹*Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Pediatric akut iskemik inme (Aİİ), nadir görülmesine karşın ciddi nörolojik sekellere yol açabilen acil bir durumdur. Son yıllarda erişkinlerde standart hale gelen mekanik trombektomi, seçilmiş çocuk olgularda da giderek daha fazla uygulanmaktadır. Bu çalışmada, büyük damar oklüzyonuna bağlı Aİİ nedeniyle mekanik trombektomi uygulanan iki pediatrik olgu sunulmuştur. İlk olgu, restriktif kardiyomiyopati ve Ebstein anomalisi öyküsü olan, varfarin kullanan 9 yaşındaki erkek hastadır. Ani gelişen bilinç bulanıklığı, sağ hemiparezi ve konuşma bozukluğu ile başvuran hastanın görüntülemesinde sol M1 segment oklüzyonu ve ASPECT skoru 7 olarak saptanmıştır. NIHSS skoru 14 olan hasta, semptom başlangıcından yaklaşık 6 saat sonra endovasküler girişime alınmış, tek pass ile uygulanan primer aspirasyon trombektomisi sonrası TICI 3 düzeyinde tam reperfüzyon sağlanmıştır. Takipte 3. ayda hastanın modifiye Rankin Skoru (mRS) 1 olarak kaydedilmiştir. İkinci olgu, Down sendromu ve geçirilmiş atriyoventriküler septal defekt cerrahisi öyküsü olan 2 yaşında erkek hastadır. Bilinç değişikliği ve sol hemiparezi ile başvuran hastada, BT anjiyografide sağ internal karotis arter tepe oklüzyonu ve ASPECT skoru 10 saptanmıştır. NIHSS skoru 16 olan hasta, yaklaşık 2,5 saat içinde girişime alınmış ve 3 pass uygulanan primer aspirasyon trombektomisi sonrası TICI 3 düzeyinde tam damar açıklığı sağlanmıştır. Ancak 24. saat görüntülemesinde sağ MCA sulama alanında yaygın infarkt geliştiği görülmüş ve dekompresif kraniyektomi uygulanmıştır. 3. ayda hastanın mRS skoru 4 olarak belirlenmiştir. Bu iki olgu, seçilmiş pediatrik hastalarda mekanik trombektominin etkili bir reperfüzyon aracı olabileceğini göstermekle birlikte, prognozun yalnızca rekanalizasyon başarısı ile değil, altta yatan hastalık, tedaviye ulaşma süresi ve bireysel faktörlerle ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır. Bu yaş grubunda endovasküler tedaviye yönelik daha geniş serilere ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Pediatric İnme, Akut İskemik İnme, Mekanik Trombektomi, Büyük Damar Oklüzyonu

Endovascular Treatment Approach in Pediatric Acute Ischemic Stroke: Evaluation of Two Cases Treated With Mechanical Thrombectomy

Abstract

Pediatric acute ischemic stroke (AIS), although rare, is a neurological emergency that can lead to severe long-term deficits. In recent years, mechanical thrombectomy has become a standard treatment in adults and is increasingly being applied in selected pediatric cases. This report presents two pediatric cases of AIS due to large vessel occlusion treated with mechanical thrombectomy. The first case is a 9-year-old male patient with a history of restrictive cardiomyopathy and Ebstein anomaly, on warfarin therapy. He presented with sudden-onset altered consciousness, right hemiparesis, and aphasia. Imaging revealed a left M1 occlusion with an ASPECT score of 7. With an NIHSS score of 14, he underwent endovascular intervention approximately six hours after symptom onset. A single-pass aspiration thrombectomy achieved complete reperfusion (TICI 3). At 3-month follow-up, the modified Rankin Scale (mRS) score was 1. The second case is a 2-year-old male patient with Down syndrome and a history of atrioventricular septal defect repair. He presented with lethargy and left-sided weakness. CT angiography showed a right ICA terminus occlusion with an ASPECT score of 10. With an NIHSS score of 16, he underwent thrombectomy about 2.5 hours after symptom onset. A three-pass aspiration thrombectomy resulted in complete reperfusion (TICI 3). However, at 24-hour imaging, a large infarct was observed in the right MCA territory, and decompressive surgery was performed. At 3-month follow-up, the mRS score was 4. These two cases suggest that mechanical thrombectomy can be an effective reperfusion strategy in selected pediatric patients. However, prognosis is influenced not only by recanalization success but also by underlying pathology, time to treatment, and individual factors. Larger case series are needed to better define outcomes in this population.

Keywords: Pediatric Stroke, Acute Ischemic Stroke, Mechanical Thrombectomy, Large Vessel Occlusion

Presentation ID / Sunum No= 84

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8322-7475

Pediatric Yaşta Multipl Odaklı IDH-Mutant Grade 4 Astrositom: Nadir Bir Olgu Sunumu

Exp. Dr. Sadullah Şimşek¹, Exp. Dr. Tarık Sağlam¹

¹Gazi Yaşargil EAH

Özet

Glial tümörler çocukluk çağında en sık görülen santral sinir sistemi tümörlerindendir. IDH1/2 mutasyonu erişkin düşük dereceli gliomlarda sık izlenirken, pediatrik olgularda oldukça nadirdir. Bu mutasyonun çocukluk çağındaki prognostik ve terapötik etkileri henüz tam olarak aydınlatılamamıştır. Bu yazıda, 11 yaşında erkek hastada baş ağrısı, bulantı ve kusma şikâyetleriyle başvuran ve yapılan görüntülemelerde frontal lob yerleşimli, kontrast tutmayan lezyonlar saptanan bir olgu sunulmaktadır. Başlangıçta ensefalit düşünülen hasta, tedaviye yanıtızsızlık ve lezyon progresyonu sonrası opere edilmiş; histopatolojik ve moleküler analizler sonucunda "diffüz astrositom, IDH-mutant, WHO Grade 4" tanısı almıştır. İmmünohistokimyasal incelemede IDH-1 pozitifliği, p53 ekspresyonu ve yüksek Ki-67 proliferasyon indeksi (hot spot %60) saptanmıştır. Hasta postoperatif dönemde radyoterapi ve temozolomid kemoterapisi almış, mevcut lezyonlar stabil seyretmiş ve klinik olarak şikâyetsiz izlenmiştir. IDH-mutant astrositomların pediatrik yaş grubunda görülmesi nadir olup, bu tümörlerin biyolojik davranışı erişkinlerden farklılık gösterebilir. Moleküler alt tip tanımlaması, tedavi planlaması ve prognoz açısından önem taşımaktadır. Bu olguda multipl IDH mutant astrositom odakları bulunması literatürde ilk defa tanımlanmaktadır. Bu tür olgu bildirimleri, çocukluk çağı gliomlarının moleküler temelli sınıflandırılması ve yönetimine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Astrositom, IDH-Mutant, Beyin, Multipl

Pediatric Multifocal Idh-Mutant Grade 4 Astrocytoma: A Rare Case Report

Abstract

IDH1/2 mutations are frequently observed in adult low-grade gliomas, they are exceedingly rare in pediatric cases. The prognostic and therapeutic implications of these mutations in the

pediatric population remain unclear. We present the case of an 11-year-old boy who was admitted with complaints of headache, nausea, and vomiting. MRI revealed non-enhancing lesions in the frontal lobes. Initially considered to be encephalitis, the patient showed no response to treatment and progressive lesion growth prompted surgical intervention. Histopathological and molecular analyses confirmed the diagnosis of "diffuse astrocytoma, IDH-mutant, WHO Grade 4." Immunohistochemical studies showed IDH-1 positivity, strong p53 nuclear expression, and a high Ki-67 proliferation index (hot spot 60%). The patient received postoperative radiotherapy and temozolomide chemotherapy. Follow-up imaging showed no recurrence at the resection site and stability of other lesions, with the patient remaining asymptomatic. IDH-mutant astrocytomas are rare in the pediatric population, particularly at Grade 4. Their biological behavior may differ from adult counterparts. Molecular subtyping is crucial for therapeutic decision-making and prognostication. The presence of multiple IDH-mutant astrocytoma foci in this case is being described for the first time in the literature. Case reports such as this contribute valuable insights into the classification and management of pediatric gliomas.

Keywords: Astrocytoma, IDH-Mutant, Brain, Multipl

Presentation ID / Sunum No= 131

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5328-6554

Pembrolizumab Tedavisi ile Nefrotik Sendrom Olgusu: Renal Amiloidozis

Uzm. Dr. Seda Kahraman¹, Uzm. Dr. Aysel Çolak², Prof. Dr. Mehmet Ali Nahit Şendur²

¹SBÜ. Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

İmmün kontrol noktası inhibitörleri (ICI) ile immün kontrol noktası inhibisyonu birçok kanser türünde klinik yanıtları önemli ölçüde iyileştirmiştir. Bununla birlikte, bir grup immün toksisiteye bu immün temelli tedavilerin artan kullanımı eşlik etmiştir. ICI ile ilişkili böbrek toksisitesinin düşük olduğu düşünülmektedir. Literatürde bildirilen ICI ile tedavi edilen hastalara ait bir dizi böbrek biyopsisi vakası, akut tübülointerstisyel nefrit, akut tübüler hasar ve eşlik eden glomerüler hastalıklar dahil olmak üzere değişken patolojik özellikler göstermiştir. Akut interstisyel nefrit en yaygın böbrek patolojisidir ve daha yakın tarihli çok merkezli bir kohortta %90'ını oluşturmaktadır. Literatürde, anti-PD-1 temelli tedavi sırasında oluşan bir amiloidoz vakası tanımlanmıştır. Burada, pembrolizumab artı kemoterapi dublesi tedavisi gören metastatik akciğer kanserli bir hastada şiddetli Akut Böbrek Hasarı ve nefrotik sendrom ile araştırılan vakamızı sunuyoruz. Hastanın renal biyopsisi, pembrolizumab artı kemoterapi tedavisi sırasındaki takibinde AA amiloidoz tanısını doğruladı. Bizim vakamızda, amiloidoz geliştirme riski altında olan bir bireyin, akciğer kanseri nedeniyle ve immünoterapinin de etkisiyle hızlandırılmış inflamatuvar süreç sonucu belirgin amiloidoz ile ortaya çıkabileceği varsayılabilir. ICI altında renal toksisitenin etiopatogenezi ve ICI tedavisiyle ilişkili glomerüler hastalığın genel insidansı henüz tam olarak açıklığa kavuşturulmamıştır. ICI'lerle tedavi edilen hastalarda herhangi bir renal yan etkinin yayınlanması, altta yatan mekanizmaların açıklığa kavuşturulması ve bu popülasyonun nasıl tedavi edileceğinin belirlenmesi açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Akciğer Kanseri, İmmünoterapi, Pembrolizumab, Renal Toksisite, Amiloidoz

Nephrotic Syndrome With Pembrolizumab Treatment: A Case of Renal Amyloidosis.

Abstract

Immun checkpoint inhibition with immune check point inhibitors (ICI) have dramatically improved clinical responses in many types of cancer. However, group of immune-related toxicities has been accompanied by increasing use of these immune-based therapies. ICI-associated renal toxicity is considered to be low. A series of kidney biopsy cases belong to the patients treated with ICI reported in the literature showed variable pathological features including acute tubulointerstitial nephritis (ATIN), acute tubular injury (ATI) and accompanying glomerular diseases. AIN is the most common kidney pathology and accounts for 90% of in a more recent multicenter cohort. In the literature, one case of amyloidosis which occurred during anti-PD-1 based treatment has been described. Herein, we present a case of nephrotic syndrome with severe AKI (Acute Kidney Injury) in a patient with metastatic lung cancer under treatment of pembrolizumab plus chemotherapy doublet. Renal biopsy of the patient confirmed diagnosis of AA amyloidosis in his follow-up during pembrolizumab plus chemotherapy treatment. In our case it may be hypothesized that an individual who is at risk of development of amyloidosis could present with overt amyloidosis as a result of accelerated inflammatory process due to lung cancer under immunotherapy. The etiopathogenesis of the renal toxicity under ICI and the overall incidence of glomerular disease associated with ICI therapy are not yet fully clarified. Publication of any kind of renal side effects in patients treated with ICI is important in terms of elucidating underlying mechanisms and determining how to treat this population.

Keywords: Lung Cancer, Immunotherapy, Pembrolizumab, Renal Toxicity, Amyloidosis

Presentation ID / Sunum No= 34

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7766-8613

Persistan Hipoglossal Arter: Nadir Bir Embriyolojik Kalıntının Bt Anjiyografi ile Değerlendirilmesi

Dr. Volkan Taşçı¹

¹*Sakarya Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

**Corresponding author: VOLKAN TAŞÇI*

Özet

Persistan hipoglossal arter (PHA), embriyolojik gelişimin dördüncü ve yedinci haftaları arasında karotid ve vertebrobaziler sistemleri birbirine bağlayan geçici hipoglossal anastomozun persiste kalması sonucu ortaya çıkan nadir bir vasküler varyasyondur. Varyasyon sıklığı otopsi ve anjiyografi serilerinde %0,02-0,09 arasında bildirilmiştir. Genellikle tesadüfi olarak saptanmakla birlikte, posterior sirkülasyonun büyük bir kısmını besleyebileceği durumlarda beyin cerrahisi, karotid endarterektomi veya endovasküler girişimlere bağlı ciddi iskemi riskini de beraberinde getirir. Bu olgu sunumunda, abdominal aort anevrizması nedeniyle 6 ay önce endovasküler tedavi uygulanan ve yeni başlangıçlı baş ağrısı şikâyeti nedeniyle başvuran 55 yaşında erkek hastada, beyin BT anjiyografisi ile tesadüfen saptanan PHA ayrıntılı olarak tanımlanmıştır. PHA'nın embriyolojisi, görüntüleme bulguları ve klinik önemini özetlemekte; literatürdeki en güncel vakalarla karşılaştırmalı bir tartışma sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Persistan Hipoglossal Arter, Karotid-baziler Anastomoz, Embriyoloji, BT Anjiyografi, Endovasküler Girişim

Persistent Hypoglossal Artery: Evaluation of a Rare Embryologic Remnant With CT Angiography

Abstract

Persistent hypoglossal artery (PHA) is a rare vascular variant arising from the failure of regression of the transient hypoglossal anastomosis that connects the carotid and vertebrobasilar systems between the fourth and seventh weeks of embryologic development. Its prevalence in angiographic and autopsy series ranges from 0.02 % to 0.09 %. Although usually detected incidentally, a PHA can represent the dominant supply to the posterior circulation, posing a risk

of ischaemia during neurosurgical, carotid endarterectomy or endovascular procedures. We report the incidental discovery of a PHA in a 55-year-old male who had undergone endovascular repair for an abdominal aortic aneurysm 6 months earlier and presented with new-onset headache. Comprehensive text summarises the embryology, imaging characteristics and clinical significance of PHA, and contextualises our case within the most recent literature.

Keywords: Persistent Hypoglossal Artery, Carotid–basilar Anastomosis, Embryology, CT Angiography, Endovascular Procedure

Presentation ID / Sunum No= 63

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9387-0029

Prematüre Retinopatisi ile Demografik ve Klinik Faktörlerin İlişkisi

Uzm. Dr. Aybüke Yazıcı¹, Prof.Dr. Hayriye Gözde Kanmaz Kutman²

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Neonatoloji Kliniği

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Neonatoloji Kliniği

Özet

AMAÇ: Prematüre retinopatisi (ROP), preterm bebeklerde anormal vasküler proliferasyona yol açan iskemik vasküler bir retina hastalığıdır. ROP'un gelişiminde etkili birçok risk faktörü yer almaktadır. Bu çalışmanın amacı, ROP gelişiminde etkili olabilecek demografik, klinik bulguların ve laboratuvar parametrelerinin değerlendirilerek; ileri evre ROP gelişimini öngörebilecek belirteçlerin saptanmasıdır. **YÖNTEM:** Bu retrospektif çalışmaya gestasyon haftası 32 hafta altında, üçüncü basamak yenidoğan yoğun bakım ünitesinde takip edilmiş olan prematüre bebekler dahil edildi. Hastalar; ROP olmayan ya da evre 1-2 ROP tanısı almış (grup 1) hastalar ile ileri evre ROP tanısı almış, tedavi uygulanmış olan hastalar (grup 2) olarak iki gruba ayrıldı. Gruplar arasında demografik, klinik bulgular ve bazı laboratuvar parametreleri karşılaştırıldı. İleri evre ROP ve tedavi ihtiyacını öngörmeye interlökin-6 (IL-6), delta nötrofil indeksi (DNI), trombosit hacmi (MPV), trombosit sayısı ve trombosit kitle indeksinin (PMI) prediktif değerleri ROC analizi ile değerlendirildi. **BULGULAR:** 301 bebeğin verisi analiz edildi. Grup 1'de 253 bebek, grup 2'de ise 48 bebek yer almaktaydı. Grupların gestasyon haftası ve doğum ağırlığı sırasıyla 29 (28-30), 26 (25-28) hafta ($p<0.001$); 1280 (1040-1500), 775 (670-910) gram ($p<0.001$) idi. Grup 2'de APGAR 1. ve 5. dakika daha düşüktü ($p<0.001$). Respiratuvar distres sendromu, bronkopulmoner displazi, patent duktus arteriosus, intraventriküler kanama ve nekrotizan enterokolit grup 2'de daha sık görüldü ($p<0.01$). Laboratuvar verilerinde MPV grup 2' de diğer gruba göre daha yüksek ($9.64\pm1.28/ 9.20\pm1.02$, $p=0.011$), trombosit sayısı ise daha düşüktü ($p=0.049$). ROC analizine göre MPV (>10 fl), ileri evre ROP için anlamlı bir belirteç olarak saptandı (AUC:0.61, $p=0.024$). Hastaların ROP tedavi gününün postnatal 36(35-38.5) hafta olduğu görüldü. **SONUÇ:** MPV düzeyi, ileri evre ROP tanısını koymada ve tedavi ihtiyacını öngörmeye bir biyobelirteç olarak kullanılabilir. Bu bulgu, ROP gelişimi açısından yüksek riskli bebeklerin erken dönemde tanımlanmasına ve yakından izlenmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Prematüre Retinopatisi, Risk Faktörleri, Trombosit Hacmi, Trombosit Kitle İndeksi

The Relationship Between Premature Retinopathy and Demographic and Clinical Factors

Abstract

OBJECTIVE: Retinopathy of prematurity (ROP) is an ischemic vascular retinal disease that causes abnormal vascular proliferation in preterm infants. There are many risk factors involved in the development of ROP. The aim of this study is to evaluate demographic, clinical findings, and laboratory parameters that may be effective in the development of ROP and to identify markers that can predict the development of advanced ROP. **METHOD:** This retrospective study included premature infants with a gestational age of less than 32 weeks who were followed up in a tertiary neonatal intensive care unit. Patients were divided into two groups: those without ROP or with stage 1-2 ROP (group 1) and those with advanced stage ROP who received treatment (group 2). Demographic, clinical findings, and certain laboratory parameters were compared between the groups. The predictive values of interleukin-6 (IL-6), delta neutrophil index (DNI), platelet volume (MPV), platelet count, and platelet mass index (PMI) in predicting advanced-stage ROP and the need for treatment were evaluated using ROC analysis. **RESULTS:** Data from 301 infants were analysed. Group 1 consisted of 253 infants, while group 2 consisted of 48 infants. The gestational age and birth weight of the groups were 29 (28-30) and 26 (25-28) weeks ($p<0.001$), and 1280 (1040-1500) and 775 (670-910) grams ($p<0.001$), respectively. APGAR scores at 1 and 5 minutes were lower in Group 2 ($p<0.001$). Respiratory distress syndrome, bronchopulmonary dysplasia, patent ductus arteriosus, intraventricular haemorrhage, and necrotising enterocolitis were more common in Group 2 ($p<0.01$). Laboratory data showed that MPV was higher in Group 2 than in the other group ($9.64\pm1.28/9.20\pm1.02$, $p=0.011$), while platelet count was lower ($p=0.049$). According to ROC analysis, MPV (>10 fl) was found to be a significant marker for advanced-stage ROP (AUC: 0.61, $p=0.024$). The ROP treatment day for patients was found to be postnatal 36 (35-38.5) weeks. **CONCLUSION:** MPV level can be used as a biomarker in diagnosing advanced ROP and predicting the need for treatment. This finding may contribute to the early identification and close monitoring of infants at high risk for ROP development.

Keywords: Premature retinopathy, risk factors, platelet volume, platelet mass index

Presentation ID / Sunum No= 60

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5727-4702

Radyoligand Tedavisi Öncesi ve Sonrası Metastatik Kastrasyona Dirençli Prostat Kanseri Hastalarında Vücut Kompozisyon Parametrelerinin Genel Sağkalım Üzerindeki Etkisi

Exp. Dr. İhsan Kaplan¹

¹ Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Radyoligand Tedavisi (RLT) öncesi ve sonrası metastatik kastrasyona dirençli prostat kanseri (mCRPC) hastaların bilgisayarlı tomografi (BT)'den türetilen sarkopeni ve diğer vücut kompozisyon parametrelerinin genel sağ kalım (OS) üzerindeki rolünü araştırmak. Gereç ve Yöntemler: Çalışmamıza Ocak 2016-Ocak 2022 tarihleri arasında mCRPC'lı, [177Lu]Lu-PSMA-617 tedavisi öncesi ve sonrası 68Ga-PSMA pozitron emisyon tomografisi/BT (PET/BT) görüntülemeleri yapılan ve 6-8 haftalık aralıklar ile 4-6 kür 7.4 GBq 177 Lu-PSMA tedavisi almış olan hastalar retrospektif olarak tarandı. Bulgular: Çalışmaya dahil ettiğimiz 42 hastanın median yaşı 73 (56-85) ve gleason skoru median değeri 8 (6-10) olarak bulundu. Lu-177 tedavisi öncesi hastaların 28'i Dosetaksel, 23'ü Enzalutamid, 19'u Abiraterone tedavileri almıştı. Tedavi öncesi (TÖ) SMI median 38.9 (20.2-62.8) cm²/m², tedavi sonrası (TS) median 37.4 (15.6-53.9) cm²/m² ve ΔSMI median -4.4 (-57.3-95.0) cm²/m² olarak bulundu. TÖ SMI cut-off değeri > 41.28 alındığında sağ kalımı tespit etmede % 78 sensitivite ve % 77 spesifiteye sahipti. Çalışma süresince hastaların 32'si (% 76.2) öldü. TÖ SMI değeri için cut-off < 41.2 median OS 14.2 ay iken TÖ SMI değeri için cut-off > 41.2 median OS 22.4 ay olup istatistiki olarak anlamlı bulundu (p = 0.042). Univariate cox regresyon analizinde; TÖ SMI ve ΔSATI değerleri OS üzerine prognostik faktörler olarak bulundu (sırasıyla p = 0.049 ve p = 0.045). Ayrıca multivariate cox regresyon analizinde de TÖ SMI ve ΔSATI değerleri OS üzerine bağımsız prognostik faktör olduğu tespit edildi (sırasıyla p = 0.041 ve p = 0.043). Sonuç: Lu-177 tedavisi alan hastalarda TÖ SMI ve ΔSATI değerleri mortalite için bağımsız prognostik faktör olduğunu gösterdik. TÖ SMI cut-off değeri > 41.28 alındığında daha uzun sağ kalıma sahip olduklarını da tespit ettik.

Anahtar Kelimeler: Lutesyum-177, Sarkopeni, Prostat Kanseri, 68GA-PSMA, PET/BT

Effect of Body Composition Parameters On Overall Survival in Metastatic Castration-Resistant Prostate Cancer Patients Before and After Radioligand Therapy

Abstract

Objective: To investigate the role of computed tomography (CT)-derived sarcopenia and other body composition parameters on overall survival (OS) of metastatic castration-resistant prostate cancer (mCRPC) patients before and after radioligand therapy (RLT). **Material and Method:** Patients with mCRPC who underwent 68Ga-PSMA positron emission tomography/CT (PET/CT) imaging before and after [177Lu]Lu-PSMA-617 treatment and who received 4-6 cycles of 7.4 GBq 177 Lu-PSMA treatment at 6-8 week intervals between January 2016 and January 2022 were retrospectively screened for our study. **Results:** The median age of the 42 patients included in the study was 73 (56-85) and the median Gleason score was 8 (6-10). Before Lu-177 treatment, 28 of the patients received Docetaxel, 23 received Enzalutamide, and 19 received Abiraterone. Pre-treatment (BT) median SMI was 38.9 (20.2-62.8) cm²/m², post-treatment (AT) median was 37.4 (15.6-53.9) cm²/m², and Δ SMI median was -4.4 (-57.3-95.0) cm²/m². When the cut-off value of BT SMI was taken as > 41.28, it had a sensitivity of 78% and a specificity of 77% in determining survival. During the study period, 32 patients (76.2%) died. While the cut-off value for BT SMI was < 41.2, the median OS was 14.2 months, the cut-off value for BT SMI was > 41.2, the median OS was 22.4 months, which was found to be statistically significant ($p = 0.042$). In univariant cox regression analysis; BT SMI and Δ SATI values were found to be prognostic factors on OS ($p = 0.049$ and $p = 0.045$, respectively). In addition, in multivariant cox regression analysis, BT SMI and Δ SATI values were found to be independent prognostic factors on OS ($p = 0.041$ and $p = 0.043$, respectively). **Conclusion:** We showed that BT SMI and Δ SATI values were independent prognostic factors for mortality in patients receiving Lu-177 treatment. We also found that they had longer survival when BT SMI cut-off value was taken > 41.28.

Keywords: Lutetium-177, Sarcopenia, Prostate Cancer, 68GA-PSMA, PET/CT

Presentation ID / Sunum No= 64

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-3432-5555

Reçete Edilen İlacın Nasıl Kullanılacağı Konusunda Bilgilendirmenin Önemi: Obezite Polikliniğine Gelen Bir Vaka

Exp. Dr. Havva Yavuz Karaosman¹

¹*Isparta Merkez Toplum Sağlığı Merkezi*

Özet

Hastaların klinik gereksinimleri doğrultusunda verilen tedavilerinin optimal şekilde olması için tedavinin doğru endikasyonla, uygun dozda, uygun süre, doğru talimatlarla ve maliyet etkin bir şekilde başlanması gerekmektedir. Bunlardan herhangi birinde aksama olması durumunda ilacın sağlayacağı yarar değişmekte ve hastaların tedavileri başarısızlıkla sonuçlanabilmektedir. Bilinen hipotiroidi, gastro özofajial reflü tanıları olan 49 yaş kadın hasta, son 3 ayda 10 kilo alma, diyet yapmasına rağmen kilo verememe şikayetiyle sağlıklı hayat merkezi obezite polikliniğine başvurdu. Lavotiroksin ve rabeprazol kullanan hastanın BKİ:34 idi. Hastanın kan sonuçlarına bakıldığında son 3 aydır TSH değerinin sırasıyla 7.4, 8.3, 11(N:0,4-4) olduğu görüldü. Hastanın kan sonuçlarında başka anormallik saptanmadı. Hasta, kullandığı levotiroksin ilacının dozunun takipli olduğu doktor kontrollerinde sürekli arttırıldığını fakat TSH değerinin buna rağmen normal sınırlara gelemediğini söyledi. Hastaya levotiroksin ilacını nasıl kullandığı sorgulandığında sabah aç karna, mide koruyucu ile beraber kullandığı öğrenildi. Hastaya bu şekilde kullanmanın ilacın emilimini azalttığı, ilacı tek başına aç iken kullanması gerektiği ayrıntılı olarak anlatıldı. Ayrıca hastaya gerekli diyet programı ve yürüyüş, egzersiz planlaması yapıldı, 1 ay sonra kontrol önerildi. 1 ay sonra kan sonucu ile gelen hastanın TSH değeri 4.2 (Normal) olarak görüldü. Ayrıca hasta 4 kilo vermişti. Hastaya diyet ve egzersiz önerileri tekrarlandı, obezitesi için kontrollere gelmeye devam etmesi önerildi. Kliniklerde hekimlerin doğru tanı koyup doğru ilacı uygun dozda reçete etmesi kadar ilaçları nasıl kullanacağını hastaya anlatması da çok önemlidir. Yoğun polikliniklerde bazen gözden kaçabilen bu durum, hastaların tedavisinin başarısız olmasına neden olabilmektedir. Ayrıca hekimler kadar eczacılara da bu konuda görev düşmektedir. Hekim-eczacı iş birliği ile hastalara ilaçların kullanımı, ilaç-ilaç etkileşimi, ilaç-besin etkileşimi gibi konularda bilgi verilmeli, bu sayede gereksiz hastane başvuruları, gereksiz fazla ilaç kullanımının önüne geçilmelidir.

Anahtar Kelimeler: İlaç-İlaç Etkileşimi, Hipotiroidi, Obezite

The Importance of Informing on How to Use the Prescribed Medication: A Case Presented to the Obesity Clinic

Abstract

In order for the treatment of patients to be given optimally in line with their clinical needs, the treatment must be started with the right indication, appropriate dose, appropriate duration, correct instructions and in a cost-effective manner. If any of these are disrupted, the benefit of the drug changes and the treatment of patients may fail. A 49-year-old female patient with known hypothyroidism and gastroesophageal reflux diagnoses applied to the obesity clinic of the healthy life center with the complaint of gaining 10 kilos in the last 3 months and not losing weight despite dieting. The patient, who used lavothyroxine and rabeprazole, had a BMI of 34. When the patient's blood results were examined, it was seen that the TSH values for the last 3 months were 7.4, 8.3, 11 (N: 0,4-4), respectively. No other abnormalities were detected in the patient's blood results. The patient stated that the dose of the levothyroxine medication he was using was constantly increased during his doctor's follow-up visits, but his TSH level still could not reach normal limits. When the patient was questioned about how he was using the levothyroxine medication, it was learned that he was using it in the morning on an empty stomach, together with a stomach protector. The patient was told in detail that using it this way would reduce the absorption of the medication and that he should use the medication alone when he was hungry. In addition, the patient was given the necessary diet program and a plan for walking and exercise, and a check-up was recommended after 1 month. The patient's TSH value was 4.2 (Normal) when the blood result came back 1 month later. The patient had also lost 4 kilos. Diet and exercise recommendations were repeated for the patient, and it was recommended that he continue to come for check-ups for his obesity. In clinics, it is very important for doctors to make the correct diagnosis and prescribe the right medication at the appropriate dose, as well as to explain to the patient how to use the medication. This situation, which can sometimes be overlooked in busy polyclinics, can cause patients' treatment to fail. In addition, pharmacists have a role in this regard as much as physicians. In cooperation with physicians and pharmacists, patients should be informed about the use of medications, drug-drug interactions, and drug-food interactions, thus preventing unnecessary hospital visits and unnecessary overuse of medications.

Keywords: Drug-Drug Interaction, Hypothyroidism, Obesity

Presentation ID / Sunum No= 45

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3280-9640

Tip 2 Diabetes Mellituslu Hastalarda Ürik Asit Hdl Oranının Mikroalbuminüri ile İlişkisi

Exp. Dr. Esra Deniz Kahvecioğlu¹

¹Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

Özet

Tip 2 Diabetes Mellituslu hastalarda ürik asit HDL oranının mikroalbuminüri ile ilişkisi Özet
Amaç: Tip 2 diyabet (T2DM) görülme sıklığı tüm dünyada hızla artarmaktadır. Diyabetli hastalarda komplikasyonların gelişmesi morbidite ve mortalitenin önde gelen nedenidir. Diyabetik nefropati (DN), T2DM'nin ciddi bir mikrovasküler komplikasyonudur. Biyokimyasal belirteçler, sık gelişen bir komplikasyon olan diyabetik nefropatinin erken tanısı ve tedavisi için önemlidir. Ürik asit/HDL oranının (UHR) inflamatuvar ve metabolik hastalıklarla ilişkili olduğu bildirilmiştir. Bu çalışmanın amacı, T2DM hastalarında diyabetik nefropatinin gelişiminde kronik ve düşük dereceli inflamasyonun bir belirteci olan UHR'nin DN için tanısal rolünü göstermeyi amaçladık. Material ve Metod: Bu çalışmaya, Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi Dahiliye polikliniğine başvuran toplam 235 hasta dahil edildi. Albumin/kreatinin oranına (UACR) göre mikroalbuminürisi (<30 mg/g) olmayan 134 sağlıklı kontrol ve mikroalbuminürisi (30–300 mg/g) olan ve T2DM tanısı almış 101 hastadan oluşuyordu. Hasta ve kontrol gruplarının biyokimyasal verileri retrospektif olarak HBYS'den elde edilerek karşılaştırıldı. Bulgular: Çalışmamızda DN'si olan T2DM hastalarında UACR, UHR, glukoz, HbA1c, kolesterol, trigliserit, ürik asit, kreatinin düzeylerini DN'si olmayan T2DM grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı derecede artmış olarak tespit ettik ($p < 0.05$). UHR ile kreatinin, ürik asit ve UACR arasında anlamlı pozitif korelasyon bulunurken ($r = 0.456$, $p = 0.000$; $r = 0.797$, $p = 0.000$, $r = 0.175$, $p = 0.000$) HDL ile arasında anlamlı negatif korelasyon mevcuttu ($r = -0.621$, $p = 0.000$). Tartışma ve Sonuç: Çalışmamızın sonuçları, UHR'nin DN'li T2DM'li hastalarda anlamlı şekilde arttığını ve bu artışın UACR seviyeleriyle ilişkili olduğunu göstermiştir. Bu çalışma, diyabetik hastalarda artmış UHR seviyelerinin mikroalbuminüri varlığı ve şiddeti için önemli bir belirteç olduğunu ve bu nedenle T2DM'de böbrek disfonksiyonunun erken tespitinde önemli olabileceğini göstermiştir. Mikroalbuminürinin erken evrelerinde bile diyabetik hastaların takibinde basit ve önemli bir tanı belirteci olarak kullanılabileceğini düşünüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Tip 2 Dm, Mikroalbuminüri, Diyabetik Nefropati, Ürik Asit/HDL Oranı

Presentation ID / Sunum No= 15

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6199-5417

Tip 2 Diyabetes Mellitus'ta Eritrosit Sedimentasyon Hızının Serum Proteinleri, Glikozile Hemogloblin ve Fibrinojen ile İlişkisi

Dr. Kemal Mağden¹

¹Sağlık Bakanlığı Gebze Fatih Devlet Hastanesi

*Corresponding author: KEMAL MAĞDEN

Özet

Amaç: Diyabetes mellitus (DM) hastalarında eritrosit sedimentasyon hızı (ESR), sağlıklı bireylere kıyasla daha yüksek bulunmuştur. Bu artışın sorumlu faktörleri arasında serum globulin düzeylerindeki artış, albümin/globulin (Alb/Glob) oranındaki azalma, proteinlerin glikolizasyonu ve fibrinojen düzeylerinde artış sayılabilir. Gereç ve Yöntemler: Diyabet polikliniğine başvuran, yaşları 34-81 yıl (ortalama $56,3 \pm 14,32$ yıl) arasında değişen 50 tip 2 diyabetes mellitus hastası (35 kadın, 15 erkek) ile kontrol grubu olarak yaşları 25-40 (ortalama $28,1 \pm 4,33$ yıl) arasında değişen 15 sağlıklı birey (7 kadın, 8 erkek) çalışmaya dahil edildi. Katılımcıların glikoz, fibrinojen, albümin, globulin, hemogram, ESR ve HbA1c değerleri ölçüldü. Aşkar enfeksiyonu olanlar, anemisi veya karaciğer hastalığı olanlar çalışma dışı bırakıldı. Çalışma ve kontrol gruplarının ESR, albümin/globulin oranları, fibrinojen ve HbA1c düzeyleri karşılaştırıldı. İstatistiksel analiz için Student-t testi ve SPSS-22.0 programı kullanıldı. Bulgular: Çalışma grubunda ESR değeri ($30,46 \pm 17,87$ mm/saat), kontrol grubuna ($4,44 \pm 1,12$ mm/saat) göre istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek bulundu ($p < 0,001$). Alb/Glob oranı DM grubunda anlamlı şekilde düşük bulundu (DM grup $1,67 \pm 0,43$; kontrol: $2,30 \pm 0,45$) ($p < 0,002$). HbA1c düzeyleri de diyabet grubunda belirgin şekilde yüksekti (DM grup $7,70 \pm 2,71$ mmol/mol; kontrol: $4,44 \pm 0,29$ mmol/mol) ($p < 0,002$). Fibrinojen düzeyleri DM grubunda anlamlı derecede daha yüksekti (DM grup $372,52 \pm 100,7$ mg/dL; kontrol: $269,40 \pm 57,4$ mg/dL) ($p < 0,003$). Ancak HbA1c düzeyi yüksek olan hastalar ile normal olanlar arasında ESR ve fibrinojen düzeyleri açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmadı. Tartışma: Tip 2 DM hastalarında ESH, serum proteinlerindeki değişiklikler ve hiperfibrinojenemi ile anlamlı ilişki göstermektedir. ESH, diyabetin inflamatuvar etkilerinin bir göstergesi olarak dikkate alınmalıdır. Diyabetik hastalardaki ESR yüksekliği sadece hiperfibrinojenemiye bağlı olmayıp, birçok farklı etkenle ilişkili olabilir.

Anahtar Kelimeler: Diyabetes Mellitus, Eritrosit Sedimentasyon Hızı, Hiperfibrinojenemi, HbA1c

Association of Erythrocyte Sedimentation Rate With Serum Proteins, Glycated Hemoglobin, and Fibrinogen in Type 2 Diabetes Mellitus

Abstract

Objective: Erythrocyte sedimentation rate (ESR) is often elevated in patients with type 2 diabetes mellitus (T2DM) compared to healthy individuals. This elevation may be related to increased serum globulin levels, decreased albumin/globulin (Alb/Glob) ratio, glycation of proteins, and elevated fibrinogen levels. **Materials and Methods:** This study involved 50 patients with T2DM (35 females, 15 males; mean age 56.3 ± 14.32 years) and 15 healthy controls (7 females, 8 males; mean age 28.1 ± 4.33 years). Serum glucose, albumin, globulin, fibrinogen, HbA1c, and ESR were measured. Participants with infection, anemia, or liver disease were excluded. Statistical analysis was conducted using the Student's t-test with SPSS 22.0. **Results:** ESR was significantly higher in the diabetic group (30.46 ± 17.87 mm/hr) compared to controls (4.44 ± 1.12 mm/hr; $p < 0.001$). The Alb/Glob ratio was significantly lower in the diabetic group (1.67 ± 0.43 vs. 2.30 ± 0.45 ; $p < 0.002$). HbA1c levels were higher in diabetic patients ($7.70 \pm 2.71\%$ vs. $4.44 \pm 0.29\%$; $p < 0.002$). Fibrinogen levels were also significantly increased in diabetics (372.52 ± 100.7 mg/dL vs. 269.40 ± 57.4 mg/dL; $p < 0.003$). No significant differences in ESR or fibrinogen were observed between diabetic patients with high versus normal HbA1c. **Conclusion:** In T2DM, elevated ESR is associated with alterations in serum proteins and fibrinogen levels. ESR may reflect an underlying inflammatory state and is not solely due to hyperfibrinogenemia, indicating the involvement of multiple pathophysiological mechanisms. **Keywords:** Type 2 diabetes mellitus, erythrocyte sedimentation rate, fibrinogen, HbA1c

Keywords: Type 2 Diabetes Mellitus, Erythrocyte Sedimentation Rate, Fibrinogen, HbA1c

Presentation ID / Sunum No= 28

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID:0000-0002-7372-2907, ORCID:0009-0004-6187-3486, ORCID:0000-0001-5311-013X

Trigeminal Nevraljide Karbamazepin Gabapentin ve Periferik Sinir Blokajı Tedavilerinin Karşılaştırılması

Dr. Selin Betaş Akın¹, Dr. Dilara Çulhaoğlu Gökçek², Dr. Murat Akın³

¹Afyonkarahisar Devlet Hastanesi, Nöroloji Kliniği, 03030 Afyonkarahisar, Türkiye

²Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Nöroloji Anabilim Dalı, 03030 Afyonkarahisar, Türkiye

³Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Kulak Burun Boğaz Anabilim Dalı 03030 Afyonkarahisar, Türkiye

Özet

Amaç: Trigeminal nevralji, yüze şiddetli uyarılarla uyarılan, kısa süreli, bıçak gibi saplanan ağrı ataklarıyla karakterize çok ağrılı bir nörolojik durumdur. TN'nin yönetimi tıbbi ve cerrahi tedavilerden oluşur. Farmakolojik tedavide Karbamazepin ve okskarbazepin ilk tercih edilen ilaçlar olup lamotrijin, gabapentin, pregabalin, botulinum toksin tip A ve baklofen tek başlarına veya ek tedavi olarak kullanılabilir. TN'de tedavi etkinliğinin karşılaştırıldığı çalışmalar sınırlıdır. Bildiğimiz kadarıyla karbamazepin, gabapentin ve periferik sinir blokajı tedavi yanıtlarının değerlendirildiği çalışma literatürde yoktur. Bu çalışmanın amacı bu üç tedavinin TN tedavisinde etkinliğinin ve klinik uygulamaya yansımının değerlendirilmesidir. Yöntem: ICHD-3 kriterlerine göre TN tanısı konulan elli sekiz hasta dahil edildi. Bunlardan 21'i (%36,2) karbamazepin, 20'si (%34,5) gabapentin ve 17'si (%29,3) periferik sinir bloğu tedavisi aldı. Gruplar yaş ve cinsiyete göre eşleştirildi. Tedavi etkinliği, tedavi öncesi ve sonrası Görsel Analog Skala (VAS) puanları kullanılarak değerlendirildi. Veriler uygun istatistiksel testlerle SPSS 26.0 kullanılarak analiz edildi. Sonuçlar: Çalışmaya toplamda 58 TN tanılı kişi dahil edilmiştir; hastalardan 21(%36.2) karbamazepin tedavisi, 20(%34.5) gabapentin tedavisi, 17 (%29.3) periferik sinir blokajı uygulaması tedavisi almaktadır. Karbamazepin tedavisi alan hastaların yaş ortalaması 54.4±14.6, gabapentin tedavisi alan hastaların yaş ortalaması 52.6±13.7, periferik sinir blokajı tedavisi alan hastaların yaş ortalaması 51.6±14.2'dir. Karbamazepin grubundaki hastaların 15(%71.4) kadın, gabapentin grubundaki hastaların 13 (%65) kadın iken, periferik sinir blokajı grubundakilerin 11(%64.7)'i kadındır. Karbamazepin kullanan hastaların tedavi yanıtları VAS skorlaması ve düzelme durumuna göre değerlendirildiğinde gabapentin ve periferik sinir blokajı tedavi yanıtlarından istatistiksel olarak anlamlı saptanmamıştır. (p=0.876, p=0.516). Sonuç: Çalışmamız TN hastalarında karbamazepin, gabapentin ve periferik sinir blokajı tedavilerinin etkinliğini değerlendirmeyi amaçlamış olup gabapentin ve periferik sinir blokajı tedavileri karbamazepin tedavisine etkinlik açısından benzer bulunmuştur. Bu tedaviler karbamazepine yan etki geliştiren hastalarda

seçenek olarak kullanılabilir.İleri çalışmalar, bu bulguların klinik uygulamalara yansımaları değerlendirmek için gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Trigeminal Nevralji, Tedavi, Karbamazepin

Comparison of Carbamazepine, Gabapentin and Peripheral Nerve Block Therapies in Trigeminal Neuralgia

Abstract

Objective: Trigeminal neuralgia (TN) is a highly painful neurological condition characterized by severe, short-lasting, stabbing pain attacks in the face, often triggered by external stimuli. Management of TN includes both medical and surgical treatments. Among pharmacological options, carbamazepine and oxcarbazepine are the first-line treatments, while lamotrigine, gabapentin, pregabalin, botulinum toxin type A and baclofen can be used alone or as adjunctive therapies. Studies comparing treatment efficacy in TN are limited. To our knowledge, no study in the literature has evaluated the treatment responses of carbamazepine, gabapentin and peripheral nerve block together. The aim of this study is to assess the efficacy of these three treatments in TN and their reflections on clinical practice. **Methods:** Fifty-eight patients diagnosed with TN based on ICHD-3 criteria were included. Of these, 21 (36.2%) received carbamazepine, 20 (34.5%) gabapentin, and 17 (29.3%) peripheral nerve block therapy. The groups were matched by age and gender. Treatment effectiveness was assessed using Visual Analog Scale (VAS) scores before and after treatment. Data were analyzed using SPSS 26.0 with appropriate statistical tests. **Results:** A total of 58 individuals with TN were included in the study: 21 (36.2%) received carbamazepine, 20 (34.5%) gabapentin and 17 (29.3%) peripheral nerve block therapy. The mean age was 54.4 ± 14.6 in the carbamazepine group, 52.6 ± 13.7 in the gabapentin group and 51.6 ± 14.2 in the nerve block group. Women made up 71.4% of the carbamazepine group, 65% of the gabapentin group, and 64.7% of the peripheral nerve block group. When evaluating treatment responses based on VAS scores and improvement, there was no statistically significant difference between carbamazepine and the other two treatments ($p=0.876$, $p=0.516$). **Conclusion:** This study aimed to evaluate the efficacy of carbamazepine, gabapentin, and peripheral nerve block therapies in patients with TN. Gabapentin and peripheral nerve block treatments were found to be similar in efficacy to carbamazepine. These options may be considered as alternatives in patients who develop side effects from carbamazepine. Further studies are necessary to assess how these findings can be reflected in clinical practice.

Keywords: Trigeminal Neuralgia, Treatment, Carbamazepine

Presentation ID / Sunum No= 87

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4247-4098

Türkiye’de İnsanlarda Batı Nil Virüse Maruziyetin Serolojik Göstergeleri

Uzm. Dr. Pınar Kıran¹

¹Halk Sağlığı Hizmetleri Başkanlığı, İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü

Özet

Giriş: Batı Nil virüs (BNV) artropodlarla bulaşan; başta atlar olmak üzere memeli hayvanlar, insanlar, kuşlarda sıklıkla asemptomatik, nadiren nöroinvaziv hastalıklara neden olan Flaviviridae ailesine ait RNA virüsüdür. Bu meta-analiz çalışması; vektörlerle bulaşan enfeksiyon hastalıklarından biri olan BNV enfeksiyonunun Türkiye’de insanlarda, farklı bölge ve gruplarda seroprevalansını belirlemek için yapılmıştır. Yöntem: ULAKBİM TR Dizin, MEDLINE (PubMed) veritabanları sistematik olarak anahtar kelimelerle tarandı. İnsanlarda BNV seroprevalansı raporlayan, çalışma grubu tanımlanmış, Türkiye’de yapılan, enzim immünoassay/IFA/PCR/plak redüksiyon nötralizasyon testi sonuçlarından en az biri bulunan çalışmalar analize dahil edildi. Sadece hemagglütinasyon test sonucu olup doğrulama yapılmayan çalışmalar dahil edilmemiştir. Heterojenite; Tau², I², ki-kare testleriyle hesaplanmıştır. Çalışmalar arası istatistiksel heterojenite saptanmadığında ($I^2 < 40$ ve $p > 0.1$) fixed effect model ile meta-analiz yapıldı. İstatistiksel heterojenite varlığında random effect model (DerSimonian and Laird method) kullanıldı. Publication bias; funnel plot ile değerlendirilirken; “Duval and Tweedie’s trim and fill method” ile gözlenen ve beklenen etkiler araştırıldı. Subgrup analizleri; tanı testlerine ve çalışmaların bildirildiği bölgelere göre gerçekleştirildi. Comprehensive Meta-Analysis Software Version 4 programı kullanıldı. Bulgular: Sistematik olarak veritabanlarından yapılan aramalarda 384 çalışma bulunmuş; bu çalışmalardan 17’si meta-analize dahil edilmiştir. Toplam 12341 kişinin serolojik sonuçları random effect model ile değerlendirildiğinde Türkiye’de insanlarda BNV seroprevalansı %3.1 (%95 GA: %1.8-%5.4; $I^2 = 95.8$) saptanmıştır. Funnel plotta görsel olarak publication bias görülmüş; Egger’s test $p = 0.07$ bulunmuştur. Duval and Tweedie’s trim and fill method ile gözlenen ve beklenen etkiler arasında fark görülmemiştir. Türkiye’nin batısında bildirilen çalışmalarda seroprevalans %3.6 (%95 GA: %2.9-%4.5; $I^2 = 31.78$)’dır. Güney bölgede (Antalya, Mersin) ise %8.4 (%95 GA: %4.1-%16.4; $I^2 = 91.88$) saptanmıştır. Orta Anadoludan bildirilen çalışmalarda BNV seroprevalansı ise %1.7 (%95 GA: %0.5-%5.7; $I^2 = 96$)’dir. PRNT ile doğrulama yapılan 10 çalışma meta-analize dahil edildiğinde prevalans %4.1 (%95 GA: %1.9-%8.7; $I^2 = 96$) bulunmuştur. Sonuç: Bu çalışma, Türkiye’de insanlarda bölgesel olarak BNV maruziyetinin sıklığını ortaya çıkarmaktadır. Özellikle güney ve batı illerinde

seroprevalansın yüksek olarak saptanması; bu bölgelerde vektör kontrolünün ve halk sağlığı önlemlerinin önceliklendirmesi açısından önem arz etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Batı Nil Virüs, Seroprevalans, Epidemiyoloji

Presentation ID / Sunum No= 49

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6444-4423>

Work-Related Asthma Triggered by Mixed Occupational Exposures in Composite Manufacturing: A Case Report

Dr. Yağmur Kınacı Gümüşçubuk¹

¹Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Yağmur Kınacı Gümüşçubuk

Abstract

Asthma is a chronic respiratory disease that affects people of all ages. Various factors may increase the risk of developing asthma; however, identifying a definitive cause is often difficult. Occupation is a significant consideration in the evaluation of patients with asthma. Work-related asthma (WRA) is a common and under-recognised preventable occupational lung disease. WRA occurs as a result of exposure to agents present in the workplace. It is known that composite materials, which are widely used in sectors such as construction, automotive, aviation, marine and biomedical, often contain harmful substances that pose significant risks to respiratory health. However, in the literature, occupational asthma cases related to composites are likely underestimated. This case report discusses WRA in a worker exposed to mixed substances during composite manufacturing in the defense industry. A 33-year-old male patient with no any chronic illness history has had complaints of cough and shortness of breath for 1 year. The patient stated that these symptoms increased as the duration of his employment increased. He was working as a technician in composite production. PEF meter monitoring was performed to evaluate the patient for occupational asthma. The patient's occupational history and clinical findings were evaluated together and a diagnosis of work-related asthma was made. PEF variability exceeding 20% between work and rest days supported the diagnosis of work-related asthma. Work-related asthma is a preventable occupational disease. Therefore, in patients diagnosed with asthma, it is crucial to evaluate environmental exposures in the workplace. A detailed occupational history, a comprehensive workplace assessment and proof of an association between an asthma attack and the presence of a risk factor in the workplace are essential factors for diagnosis. Effective management is important for individual health, workforce productivity, and reducing economic costs. Key words: work related asthma, composite, pef meter

Keywords: Work Related Asthma, Composite, Pef Meter

Presentation ID / Sunum No= 35

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3036-9089

Yoğun Bakım Ünitelerinde Tedavi Edilen Erişkin Akut Zehirlenme Vakalarının Analizi

Exp. Dr. Yavuz Saygılı¹

¹Şanlıurfa Balıklıgöl Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Yavuz Saygılı

Özet

Amaç: Şanlıurfa Balıklıgöl Devlet Hastanesi Yoğun Bakım Ünitesi'nde akut zehirlenme tanısıyla tedavi edilen erişkin hastaların demografik özelliklerini, zehirlenme nedenlerini, klinik sonuçlarını ve ilişkili parametreleri geriye dönük olarak incelemek. Gereç ve Yöntemler: Bu retrospektif çalışma, Şanlıurfa Balıklıgöl Devlet Hastanesi Yoğun Bakım Ünitesi'nde 01.01.2023-01.03.2025 tarihleri arasında akut zehirlenme tanısıyla tedavi edilen 119 erişkin hastayı kapsamaktadır. Çalışmaya alınan 119 hastanın verileri hastane kayıtlarından elde edilmiştir. Yaş, cinsiyet, zehirlenme nedeni, yatış süresi, morbidite ve mortalite oranları değerlendirilmiştir; hastalar dört yaş grubuna(18-25, 26-35, 36-55, >55) ayrılmıştır. İstatistiksel analizde SPSS 25.0 kullanılarak Ki-kare, Mann-Whitney U ve Kruskal-Wallis testleri uygulanmış, $p<0,05$ anlamlı kabul edilmiştir. Bulgular: Hastaların %66,4'ü kadın, yaş ortalaması $29,3\pm 10,9$ yıl idi. Hastaların %48,7'si 18-25 yaş grubunda idi. En sık zehirlenme nedeni %81,5 ile ilaç alımı olup, antidepresanlar (%28,0) ve kombine ilaçlar (%32,8) öne çıktı. Kombine ilaç ile zehirlenmelerde en sık görülen ilaç grupları NSAID ve antibiyotikler olarak görüldü. Yılan (%2,5), akrep sokmaları (%1,7) ve tarım ilacı (%0,8) ile zehirlenme düşük oranlarda görülmesine rağmen bu vakalar yüksek morbidite ile ilişkilidir ($p<0,05$). Ortalama yatış süresi $3,13\pm 4,5$ gün, morbidite oranı %41,2, mortalite oranı %0,8 olarak saptandı. Morbidite gelişen hastalarda yatış süresi anlamlı şekilde uzundu ($p=0,001$). Sonuç: Şanlıurfa'da akut zehirlenmeler genç kadınlarda ve intihar amaçlı ilaç alımıyla sık görülmektedir. Yılan/akrep sokmaları ve tarım ilacı zehirlenmeleri, bölgenin kırsal yapısına rağmen düşük hastane başvuru oranına sahiptir. Düşük mortalite oranı, erken müdahale ve uygun tedaviye bağlıdır. Bölgesel zehirlenme profiline dair veriler, önleyici sağlık politikalarına katkı sağlayabilir. Anahtar Kelimeler: Akut zehirlenme, yoğun bakım, demografik özellikler, morbidite, mortalite, antidepresanlar

Anahtar Kelimeler: Akut Zehirlenme, Yoğun Bakım, Demografik Özellikler, Morbidite, Mortalite, Antidepresanlar

Presentation ID / Sunum No= 53

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8514-5767

Yükselen Trigliserit-HDL Kolesterol Oranı, Karotis Arter Stent Takılmasından Sonra Erken Restenoz Riskini Öngörüyor: Tek Merkezli Retrospektif Bir Çalışma

Exp. Dr. Fırat Karaaslan¹

¹*Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Karotis arter darlığına bağlı serebrovasküler olayların önlenmesinde karotis arter stentleme (CAS), invaziv olmayan etkili bir tedavi yöntemidir; ancak prosedür sonrası gelişebilen in-stent restenoz (ISR), uzun dönem başarısını olumsuz yönde etkileyen önemli bir klinik sorundur. Bu çalışma, CAS uygulanan hastalarda trigliserid/HDL kolesterol (TG/HDL-K) oranının ISR gelişimini öngörmedeki değerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Mart 2023 ile Ekim 2024 tarihleri arasında merkezimizde CAS uygulanan hastalar retrospektif olarak incelendi. Takip sürecinde yapılan kontrol görüntülemelerine göre restenoz gelişen ve gelişmeyen hastalar karşılaştırıldı. TG/HDL-K oranı başta olmak üzere, hastaların demografik özellikleri, işlem bilgileri, laboratuvar verileri ve lipid profili parametreleri gruplar arasında analiz edildi. İstatistiksel analizlerde çok değişkenli lojistik regresyon yöntemi kullanılarak ISR ile ilişkili bağımsız risk faktörleri belirlendi. Çalışmaya toplam 184 hasta dahil edildi; bunların 22'sinde (%11,9) ISR gelişti. ISR gelişen hastalarda TG/HDL-K oranı anlamlı olarak daha yüksek bulundu. TG/HDL-K oranı, ISR için bağımsız bir risk faktörü olarak saptandı (OR=3.42, %95 GA: 1.52–7.69). Ayrıca diyabet, sigara kullanımı ve stenoz derecesi değişkenleri de ISR ile ilişkili bağımsız faktörler arasında yer aldı. Elde edilen bulgular, TG/HDL-K oranının karotis arter stentleme sonrası restenoz riskinin öngörülmesinde klinik uygulamalarda kullanılabilecek pratik bir parametre olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: TG/HDL-K Oranı, İn-Stent Restenoz, Karotis Arter Stentleme, Dislipidemi, Prognostik Faktörler

Elevated Triglyceride-To-HDL Cholesterol Ratio Predicts Early Restenosis Risk After Carotid Artery Stenting: A Single-Center Retrospective Study

Abstract

Carotid artery stenting (CAS) is an effective and minimally invasive treatment method to prevent cerebrovascular events caused by carotid artery stenosis; however, the development of in-stent restenosis (ISR) after the procedure remains a major clinical concern that limits long-term success. This study aimed to evaluate the predictive value of the triglyceride/high-density lipoprotein cholesterol (TG/HDL-C) ratio for ISR in patients undergoing CAS. Patients who underwent CAS at our center between March 2023 and October 2024 were retrospectively analyzed. Based on follow-up imaging, patients were divided into ISR and non-ISR groups. TG/HDL-C ratio, along with demographic characteristics, procedural details, laboratory parameters, and lipid profiles, were compared between groups. Multivariable logistic regression analysis was used to determine independent predictors of ISR. A total of 184 patients were included in the study, and ISR developed in 22 of them (11.9%). The TG/HDL-C ratio was significantly higher in the ISR group. The TG/HDL-C ratio was identified as an independent predictor of ISR (OR=3.42, 95% CI: 1.52–7.69). Additionally, diabetes, smoking, and degree of stenosis were also independently associated with ISR. These findings suggest that the TG/HDL-C ratio may serve as a practical parameter in clinical practice to predict the risk of restenosis after carotid artery stenting.

Keywords: TG/HDL-C Ratio, In-Stent Restenosis, Carotid Artery Stenting, Dyslipidemia, Prognostic Factors

Presentation ID / Sunum No= 44

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2134-3729>

Biyokimya Laboratuvarında Ölçülen Endojen Kreatinin Klirensi Değerleri ile CKD-EPI Formülü ile Hesaplanan Glomerül Filtrasyon Hızı Değerleri Arasında Korelasyonun İncelenmesi: 3 Yıllık Üniversite Hastanesi Deneyimi

Ma. St. Mehmet Kurşuncu¹, Dr. Öğr. Üyesi Muhammed Seyithanoğlu²

¹Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi

Özet

Böbrek fonksiyonlarının en iyi göstergelerinden biri de glomerüler filtrasyon hızıdır. Bu çalışmada, glomerüler filtrasyon hızının (GFH) değerlendirilmesinde kullanılan endojen kreatinin klirensi ve Chronic Kidney Disease Epidemiology Collaboration (CKD-EPI) formülü sonuçlarının karşılaştırılması amaçlanmıştır. 24 saatlik idrar kreatinin klirensi analizi yapılan 18 ve üstü yaş 766 hastanın verileri retrospektif olarak incelenmiştir. Bu hastalar cinsiyet ve kreatinin klirensi değerlerine göre alt gruplara ayrılmıştır. 766 hastanın kreatinin klirensi ortalaması $86,85 \pm 36,30$ mL/dak ve CKD-EPI ile hesaplanan eGFR ortalaması $93,79 \pm 32,31$ mL/dak olarak, 530 kadın hastanın ortalama kreatinin klirensi $85,10 \pm 34,87$ mL/dak eGFR ortalaması $97,89 \pm 30,58$ mL/dak olarak ve 236 erkek bireyin kreatinin klirensi ortalaması $90,78 \pm 39,11$ mL/dak, eGFR ortalaması ise $84,57 \pm 34,21$ mL/dak olarak bulunmuştur. Spearman korelasyon analizine göre, toplam örnekleme orta düzeyde anlamlı bir pozitif ilişki saptanmıştır ($r=0,578$; $p<0,001$). Kadınlarda korelasyon katsayısı $r=0,552$, erkeklerde ise $r=0,719$ olup her iki grupta da istatistiksel olarak anlamlıdır ($p<0,001$). Kreatinin klirensi düzeylerine göre korelasyon değerlendirildiğinde; ≥ 90 mL/dak ($r=0,192$), 60–89 mL/dak ($r=0,194$), 30–59 mL/dak ($r=0,342$), 15–29 mL/dak ($r=0,316$) ve <15 mL/dak ($r=0,389$) gruplarının tamamında pozitif korelasyon gözlenmiştir. <15 mL/dak grubunda korelasyon istatistiksel olarak anlamlı değilken ($p=0,074$), diğer gruplarda korelasyon istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur. Wilcoxon testi, iki yöntem arasında tüm gruplarda anlamlı fark olduğunu göstermiştir ($p<0,001$). Kreatinin klirensine göre belirlenen GFR kategorileri ile CKD-EPI formülüyle hesaplanan GFR kategorileri arasındaki uyum incelendiğinde, sınırlı düzeyde bir eşleşme olduğu görülmüştür. Toplam 766 birey içinde, her iki yöntemin aynı GFR evresine yerleştiği birey sayısı 472 olup, bu da %61,6 oranında bir uyuma karşılık gelmektedir. Kreatinin klirensine göre GFR ≥ 90 mL/dak grubunda uyum %86, GFR 60–89 mL/dak için %35, GFR 30–59 mL/dak için %45, GFR 15–29 mL/dak için %48 ve GFR <15 mL/dak için %36'dır.

Bu bulgular, özellikle orta ve ileri evre böbrek yetmezliği olan bireylerde yöntemler arasında anlamlı klinik farklılıkların oluşabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: CKD-EPI, Glomerüler Filtrasyon Hızı, Kreatinin Klirensi

Presentation ID / Sunum No= 106

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3644-3124

Bohring-Opitz Syndrome: A Rare Neurogenetic Disorder With An ASXL1 Mutation and Autism in a First Turkish Girl- Case Report and Review of the Literature

Dr. Çiğdem Genç Sel¹, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Cevdet Ceylan²

¹*Etlik City Hospital*

²*Bilkent City Hospital*

**Corresponding author: Çiğdem Genç Sel*

Abstract

Background: Bohring- Opitz syndrome (BOS, MIM#60539) is an autosomal dominant (AD) rare neurogenetic disorder. Intrauterine global developmental delay, feeding difficulties, hypotonia, spasticity, moderate to severe intellectual disability (ID), facial nevus flammeus, central hypomyelination, Dandy- Walker malformation, hypoplasia of corpus callosum in different degrees and spinal cord abnormalities can be the clinical manifestations of the disorder. Seventy-five percentage of the patients have de novo ASXL1 mutations. This gene has a function in chromatin remodelling. In the current report, we documented the core and additional novel clinical features, radiologic, electroencephalographic, genetic results and treatment modality of a 4.5 –year-old girl, born to nonconsanguineous parents, who was the first Turkish girl diagnosed with BOS including autism; and summary of mutation-confirmed pediatric cases in the literature is provided to date. Methods: After obtaining informed consent, chromosomal DNA was extracted from the peripheral blood of our patient and her parents. To investigate the molecular diagnosis of the patient, the whole exome sequencing (WES) was performed for all the family members for the validation and segregation of this mutation. Pub Med/ Medline, Web of Science, and Google Scholar were also searched to find all of the published data on pediatric patients with BOS. Results: The literature comprises 24 pediatric patients except our patient in the current study up to date. The genetic analysis of our patient revealed a heterozygous p. Glu801fs*21 mutation in the ASXL1 gene. Conclusions: This study was the first to report a case of BOS in a Turkish girl with a mutation in the ASXL1 gene presented with microcephaly, dysmorphic features, BOS posture, neuro-developmental delay, midline defects (cardiac and callosal), scoliosis, autistic features and sleep disturbances treated with melatonin.

Keywords: Bohring-Opitz Syndrome; Neurodevelopmental Delay; ASXL1 Mutation

Presentation ID / Sunum No= 16

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2736-6195

E-Spora Katılımın Fiziksel Aktivite Davranışı, Kas İskelet Sistemi Problemleri, Zindelik ve Yaşam Doyumu Üzerine Etkisi

**Ma. St. Saadet Özge Uzun¹, Researcher Emine Nur Polat¹, Researcher Şevval Yılmaz¹,
Researcher İrem Acay¹, Researcher Saanaz Mirzabiklouvanjan¹, Researcher Nursena
Yılmaz¹, Researcher Ayşe Ceylan¹, Researcher Merve Öğülmüş¹, Researcher Ecem Alayna
Baydan¹, Researcher Roya Semzarzadeh¹, Assoc. Prof. Dr. Manolya Acar¹**

¹Başkent Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, Ankara, Türkiye.

Özet

Amaç: Bu çalışmada e-spor katılım süresi ve sıklığının, sporcuların fiziksel aktivite düzeyleri, kas-iskelet sistemi problemleri, zindelik ve yaşam doyumu üzerindeki etkilerini incelemek amaçlandı. **Metod:** Çalışma 23,07±6,12 yaş ortalamasında 80 e-sporcu üzerinde gerçekleştirildi. Sporcuların e-spor katılım durumları sosyodemografik formla kaydedildi. Kas iskelet sistemi problemleri, Nordic Kas İskelet Sistemi Anketi (NKİSA), fiziksel aktivite seviyeleri, Uluslararası Fiziksel Aktivite Anketi (UFAA), yaşam doyumu, Yaşam Tatmini Ölçeği, zindelik düzeyi, Hooper İndeksi (Hİ) ile belirlendi. **Bulgular:** Bu çalışmada elde edilen bulgular, e-sporcuların UFAA anketine göre % 43,2 sinin inaktif olduğunu göstermiştir. E-spora günlük katılım süresi ile NKİSA 12 aydaki ($r = 0,281$; $p = 0,012$), son 7 günde ($r = 0,280$; $p = 0,012$) kas-iskelet sistemi ağrılı bölge sayısı arasında zayıf, Hİ uyku kalitesi alt parametre skoru ($r = 0,308$; $p = 0,005$) arasında orta düzeyde pozitif istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olduğu belirlendi. Katılımcıların günlük e-spor süresi ile UFAA yürüme ($r = -0,237$; $p = 0,034$) ve toplam fiziksel aktivite skoru ($r = -0,248$; $p = 0,026$) arasında negatif ilişki saptandı. E-spora katılımın haftalık gün sayısı ile NKİSA 12 aydaki kas iskelet sistemi ağrılı bölgeler sayısı ($r = 0,333$; $p = 0,003$) ve Hİ uyku kalitesi skoru ($r = 0,345$; $p = 0,002$) arasında ile de pozitif bir ilişki gösterdiği saptandı. **Sonuç:** Çalışmanın bulguları, e-spora katılım süresi arttıkça fiziksel aktivite düzeyinde ve uyku kalitesinde azalma, buna karşılık kas-iskelet sistemi problemlerinde artış olduğunu ortaya koymuştur. Bu durum, uzun süreli ekran karşısında kalma ve yetersiz fiziksel hareketliliğin e-sporcuların genel sağlığı üzerinde olumsuz etkiler yaratabileceğini göstermektedir. Dolayısıyla, e-sporcuların performanslarını devam ettirebilmeleri için fiziksel aktiviteyi teşvik eden programların geliştirilmesi ve ergonomik çalışma ortamlarının sağlanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: E-Spor, Fiziksel Aktivite, Kas İskelet Sistemi Problemleri

The Effect of E-Sports Participation On Physical Activity Behavior, Musculoskeletal System Problems, Wellness, and Life Satisfactio

Abstract

Objective: This study aimed to examine the effects of the duration and frequency of e-sports participation on athletes' physical activity levels, musculoskeletal system problems, wellness, and life satisfaction. **Method:** The study was conducted on 80 e-sports athletes with a mean age of 23.07 ± 6.12 years. Athletes' participation status was recorded using a sociodemographic form. Musculoskeletal system problems were assessed with the Nordic Musculoskeletal System Questionnaire (NMQ), physical activity levels with the International Physical Activity Questionnaire (IPAQ), life satisfaction with the Satisfaction with Life Scale, and wellness level with the Hooper Index (HI). **Results:** The findings obtained in this study showed that, according to the IPAQ survey, 43.2% of e-athletes were inactive. A weak, statistically significant positive relationship was identified between the daily participation time in e-sports and the number of musculoskeletal pain areas in the last 12 months ($r=0.281$; $p=0.012$) and in the last 7 days ($r=0.280$; $p=0.012$), as well as between the HI sleep quality subparameter score ($r=0.308$; $p=0.005$). A negative relationship was observed between the daily e-sports participation time and the IPAQ walking ($r=-0.237$; $p=0.034$) and total physical activity score ($r=-0.248$; $p=0.026$). A positive relationship was found between the number of days of e-sports participation per week and the number of musculoskeletal pain areas in the last 12 months ($r=0.333$; $p=0.003$) and the HI sleep quality score ($r=0.345$; $p=0.002$). **Conclusions:** The study's findings revealed that as the duration of e-sports participation increased, physical activity levels and sleep quality decreased, while musculoskeletal system problems increased. This suggests that prolonged screen time and insufficient physical movement may negatively affect the overall health of e-sports athletes. Therefore, it is recommended to develop programs that promote physical activity and provide ergonomic work environments to ensure that e-sports athletes can continue their performance.

Keywords: E-Sports, Physical Activity, Musculoskeletal System Problems

Presentation ID / Sunum No= 105

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3644-3124

NKX2-1 Geninde Yeni Bir Mutasyon: Beyin-Akciğer- Tiroid Sendromu

Dr. Çiğdem Genç Sel¹, Dr. Abdülkerim Kolkıran¹

¹Etlik Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Paroksizmal kineziyojenik diskinezi (PKD) hareketle tetiklenen ani, kısa süreli istemsiz ataklara neden olan nadir bir nörolojik bozukluktur. Çocukluk yaş grubunda nadir görülen bir fenomendir. Bu bildiride nadir bir fenotip-genotip ilişkisi sunulmuştur. Olgu: On iki yaşında erkek hasta, paroksizmal istemsiz ekstremitte distallerinde daha belirgin koreiform benzeri hareketlerinin olması nedeni ile başvurdu. Öz ve soy geçmişi; anne ve babasının amca çocukları olduğu, ıslak akciğer hastalığı nedeni ile yenidoğan döneminde hastanede yatırıldığı, nöromotor gelişim basamaklarının geri olduğu, nöbet şüphesi ile bebeklik döneminde fenobarbital tedavisi kullandığı ve sonrasında kesildiği öğrenildi. Hastanın aynı zamanda konjenital hipotiroidi nedeniyle tiroid hormon replasman tedavisi almakta olduğu kaydedildi. Nörolojik muayenesinde, holoprosensefalik görünümde olduğu, bilişsel gelişiminde hafif gerilik bulgularının olduğu, PKD ve kore benzeri hareket bozukluğu bulgularının olduğu tesbit edildi. Hastanın etyolojiye yönelik yapılan incelemelerinde kranial MRG, EEG bulguları ve metabolik incelemeleri normal idi. Hastanın kineziyojenik diskinezi açısından yapılan gen paneli incelemesinde NKX2-1 geninde heterozigot c.949del p. (Gln317Serfs64) varyantı saptanmıştır. Bu varyant daha önce literatürde bildirilmemiş olup, ACMG (2015) kriterlerine göre olası patojen olarak sınıflandırılmaktadır. Sonuç: Olgumuz, çocukluk yaş grubunda nöbet ile karışabilen PKD, koreiform hareketleri, konjenital hipotiroidi ve yeni doğan döneminde ıslak akciğer bulgularının bir arada olduğu ve altta NKX2-1 geninde daha önce bildirilmemiş yeni bir mutasyonun tanımlandığı bir Beyin-Akciğer- Tiroid Sendromu'dur. Literatürdeki nadir bir fenotip- genotip ilişkisine örnektir.

Anahtar Kelimeler: Beyin-Akciğer- Tiroid Sendromu; Paroksizmal Kineziyojenik Diskinezi (PKD), NKX2-1 Geni

Presentation ID / Sunum No= 115

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9224-996X

Postpartum de Quervain Tenosinovitli Hastalarda Proloterapi ve Fizyoterapinin Karşılaştırmalı Analizi

Asst. Prof. Dr. Gökhan Bayrak¹, Dr. Hakan Zora²

¹Muş Alparslan Üniversitesi

²Kestel Devlet Hastanesi, Bursa

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı postpartum De Quervain tenosinovitli (DQT) hastalarda proloterapi ve fizyoterapinin kısa dönemde ağrı ve fonksiyon üzerine etkilerini karşılaştırmaktır. **Metot:** 2024 yılında ortopedi kliniğine başvuran postpartum DQT'li kadın hastalar proloterapi (n=10) ve fizyoterapi (n=10) gruplarına ayrıldı. Proloterapi grubuna radial styloid bölgesinden tendon kılıfının distaline dekstroz proloterapi enjekte edilirken, fizyoterapi grubuna friksiyon masajı, adduktor pollicis longus ve ekstansör pollicis brevis kaslarını hedef alan egzersizler ve buz kompresyonu uygulandı. Tedavi öncesi, tedavi sonrası iki ve altıncı hafta ağrı ve fonksiyon değerlendirmeleri için Görsel Analog Skalası (GAS), Hızlı Kol, Omuz ve El Dizabilite Anketi (QuickDASH) ve Sağlık Değerlendirme Ölçeği (SDÖ) ölçümleri karşılaştırıldı. **Bulgular:** Gruplar demografik özellikleri arasında fark yoktu ($p>0,05$). Ortalama doğum sonrası haftalar proloterapi grubunda 19,6 hafta iken fizyoterapi grubunda 21,6 hafta idi ($p=0,423$). İki yönlü karışık tasarımlı tekrarlı ölçümler varyans analizi (ANOVA) testinde, zaman içindeki değişim gruplar arasında analiz edildiğinde (grup×zaman etkileşimi), proloterapi grubu GAS ($p=0,001$) ve QuickDASH'da ($p=0,003$) fizyoterapi grubundan daha üstün iyileşme gösterirken, SDÖ'de gruplar arasında fark yoktu ($p=0,188$). Gruplar içindeki değişiklikler (zaman×temel etki) analiz edildiğinde, her iki grup da GAS, QuickDASH ve SDÖ'de daha fazla iyileşme sergilemiştir ($p<0,001$). **Sonuç:** Bu çalışma hem proloterapinin hem de fizyoterapinin postpartum DQT'de kısa vadede ağrı ve fonksiyonel sonuçları belirgin şekilde iyileştirdiğini göstermektedir. Ancak proloterapi ağrı ve dizabiliteyi azaltmada fizyoterapiden daha üstündür. Bu bulgular proloterapinin postpartum DQT için fizyoterapiye göre daha etkili bir alternatif sunabileceğini göstermektedir, ancak bu sonuçları doğrulamak ve uzun vadeli etkinliği araştırmak için daha büyük kohortlar ve daha uzun takip süreleri ile daha fazla çalışma yapılması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: De Quervain Stenozan Tenosinoviti, Proloterapi, Fizyoterapi, Ağrı

A Comparative Analysis of Prolotherapy and Physiotherapy for Postpartum de Quervain's Tenosynovitis Patients

Abstract

Aim: This study aims to compare the effects of prolotherapy and physiotherapy regimen on pain and function in short-term in postpartum De Quervain's tenosynovitis (DQT) patients. **Methods:** Female patients with postpartum DQT admitted to the orthopaedic clinic in 2024 were divided into prolotherapy (n=10) and physiotherapy (n=10) groups. Dextrose Prolotherapy was injected distal to the radial styloid region and the tendon sheath in the prolotherapy group. The physiotherapy group received friction massage, exercises targeting the adductor pollicis longus and extensor pollicis brevis muscles, and ice compression. Visual Analogue Scale (VAS), Quick Disability Assessment of Arm, Shoulder and Hand Problems (QuickDASH), and Health Assessment Questionnaire (HAQ) for pain and function outcomes before, two, and six weeks after treatment were compared. **Results:** The demographic characteristics did not differ between groups ($p>0.05$). The mean postpartum weeks were 19.6 weeks in the prolotherapy group and 21.6 weeks in the physiotherapy group ($p=0.423$). In a two-way mixed-design repeated-measures analysis of variance (ANOVA) test, when the change in time was analyzed between the groups (group $\times$ time interaction), the prolotherapy group demonstrated superior improvement than the physiotherapy group in VAS ($p=0.001$) and QuickDASH ($p=0.003$), but no difference in HAQ between groups ($p=0.188$). When the changes within the groups (time $\times$ main effect) were analyzed, both groups exhibited greater improvements in VAS, QuickDASH, and HAQ ($p<0.001$). **Conclusion:** This study demonstrates that both prolotherapy and physiotherapy significantly improve pain and functional outcomes in postpartum DQT over the short term. However, prolotherapy was notably superior to physiotherapy in reducing pain and disability. These findings suggest that prolotherapy may offer a more effective alternative to physiotherapy for postpartum DQT, though further studies with larger cohorts and longer follow-up periods are recommended to validate these results and explore long-term efficacy.

Keywords: De Quervain Stenosing Tenosynovitis, Prolotherapy, Physiotherapy, Pain

Presentation ID / Sunum No= 68

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0433-7367

Türkiye’de Palyatif Bakım Hastalarına Primer Bakım Veren Bireylere Yönelik Psikososyal Destek Hizmetleri ve Etik Sorunlar

Ma. St. Şeyma Südüpak¹, Ma. St. Esma Sel¹, Assoc. Prof. Dr. Rıza Çıtıl²

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Palyatif Bakım Anabilim Dalı Yüksek Lisans Programı

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı

*Corresponding author: Şeyma SÜDÜPAK

Özet

Bu çalışmanın amacı, Türkiye’de palyatif bakım hastalarına primer bakım verenlerin yaşadığı psikososyal yükleri, bu bireylere yönelik psikososyal destek ihtiyaçları ve bu süreçte yaşanabilen etik sorunları mevcut literatür doğrultusunda incelemektir. Betimleyici literatür taraması yöntemiyle yürütülen çalışmada, Ocak 2010-Nisan 2025 arasında yayımlanmış Türkçe ve İngilizce kaynaklar incelenmiştir. Literatür taraması Google Scholar, TR Dizin, PubMed, Scopus, Web of Science ve YÖK Tez Merkezi veri tabanları aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Anahtar kelimeler olarak “etik sorunlar”, “bakım yükü”, “palyatif bakım”, “primer bakım veren”, “psikososyal destek hizmetleri” kullanılmıştır. Dahil edilme kriterlerine uygun erişilebilen tam metin çalışmalar seçilmiştir. Veriler, Braun ve Clarke’ın (2006) altı aşamalı tematik analiz yöntemiyle değerlendirilmiştir. Literatür taramasına göre, Türkiye’de palyatif bakım hastalarına primer bakım veren bireyler çoğunlukla hastanın eşi, çocuğu, kardeşi veya birinci derece diğer aile üyeleridir. Bakım verme sorumluluğu çoğunlukla kadınlarca üstlenilmektedir. Bakım verenlerin yalnızca hasta bakımı değil randevuların takibi, ilaçların düzenlenmesi, sağlık personelleriyle iletişim, kendi mesleki ve ailevi sorumlulukları ile hastaya duygusal destek gibi birçok görevleri vardır. Türkiye’de palyatif bakım hizmetleri çoğunlukla sağlık kurumunda yürütüldüğü için evde bakım sürecinde ailelerin sorumlulukları artmaktadır. Özellikle kırsal bölgelerde bakım veren aile üyeleri çoğunlukla profesyonel destek almadan duygusal, fiziksel ve sosyal yük taşımaktadır. Palyatif bakım süreci beraberinde yoğun psikososyal yük getirir ve bu yük bakım verenleri birçok açıdan zorlamaktadır. Türkiye’de psikososyal destek hizmetleri çoğunlukla hasta odaklı ve sınırlı biçimde sunulmaktadır. Etik sorunlar arasında; hastanın özerkliği ile bakım süreci ve yaşam sonu kararları konusunda bakım verenin müdahale sınırları arasındaki gerilim, bakım verenin hastanın yaşam kalitesi ve yararlı olma ilkesine uygun karar verme sürecindeki rol belirsizlikleri, mahremiyetin yeterince korunamaması, gönüllülük ile kültürel zorunluluk arasındaki gerilimler ve toplumsal cinsiyete dayalı bakım yükünün adaletsiz dağılımı öne çıkmaktadır. Palyatif bakım sürecinde bakım verenler ciddi psikososyal yük ve etik zorluklar yaşamaktadır. Türkiye’de bu sorunları

azaltmaya yönelik sistematik, erişilebilir ve kültüre duyarlı psikososyal destek mekanizmalarının geliştirilmesi, hem etik hem de insani bir gerekliliktir.

Anahtar Kelimeler: Etik Sorunlar, Bakım Veren Yükü, Palyatif Bakım, Primer Bakım Veren, Psikososyal Destek Hizmetleri

Psychosocial Support Services and Ethical Issues for Individuals Providing Primary Care to Palliative Care Patients in Turkey

Abstract

The aim of this study is to examine the psychosocial burdens experienced by primary caregivers of palliative care patients in Türkiye, their psychosocial support needs, and the ethical issues arising during this process, in line with current literature. This descriptive study was carried out through a comprehensive literature review of Turkish and English sources published between January 2010 and April 2025. The review was conducted using databases such as Google Scholar, TR Index, PubMed, Scopus, Web of Science, and the YÖK Thesis Center. Keywords included “ethical issues,” “care burden,” “palliative care,” “primary caregiver,” and “psychosocial support services.” Full-text studies that met the inclusion criteria were selected. The data were analyzed using Braun and Clarke’s (2006) six-phase thematic analysis method. According to the literature, primary caregivers of palliative care patients in Türkiye are mostly spouses, children, siblings, or other first-degree relatives. The responsibility of caregiving is predominantly assumed by women. These caregivers not only provide patient care but also manage medical appointments, organize medications, communicate with healthcare professionals, fulfill professional and familial obligations, and offer emotional support. Since palliative care services in Türkiye are generally hospital-based, family responsibilities increase significantly during the transition to home care. In rural areas, caregivers often bear emotional, physical, and social burdens without adequate professional support. The palliative care process imposes a considerable psychosocial burden that challenges caregivers in multiple dimensions. Psychosocial support services in Türkiye are generally patient-centered and insufficient in scope. Ethical challenges include tensions between patient autonomy and caregiver involvement in care and end-of-life decisions, unclear caregiver roles in decision-making, lack of privacy protection, cultural obligations versus voluntariness, and the gender-based unequal distribution of caregiving responsibilities. In conclusion, primary caregivers face serious psychosocial and ethical challenges. Developing systematic, accessible, and culturally sensitive psychosocial support mechanisms is both an ethical responsibility and a humanitarian imperative.

Keywords: Ethical Issues, Caregiver Burden, Palliative Care, Primary Caregiver, Psychosocial Support Services

Presentation ID / Sunum No= 82

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7100-7902

Yaşlı Bakımında Yapay Zeka Uygulamaları ve Robotik Destek Mekanizmaları

Ma. St. Güneş Olgun¹, Ma. St. Şeyma Südüpak², Dr. Cezmi Ervüz³

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Palyatif Bakım Anabilim Dalı Yüksek Lisans Programı

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Palyatif Bakım Anabilim Dalı Yüksek Lisans Programı

³Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Artova Meslek Yüksekokulu Çocuk Bakımı ve Gençlik Hizmetleri Çocuk Koruma ve Bakım Hizmetleri

Özet

Dünya genelinde yaşlı nüfusun hızla artması, sağlık hizmetlerinin kapsamlı bir şekilde yeniden yapılandırılmasını ve teknoloji destekli çözümlerin geliştirilmesini zorunlu kılmıştır. Yaşam süresinin uzamasıyla birlikte uzaktan bakım hizmetleri, akıllı ev sistemleri ve robotik destek mekanizmaları gibi teknolojik yeniliklerin öneminin giderek arttığı gözlenmektedir. Yapay zeka (YZ), yaşlı bireylerin bakım süreçlerini kişiselleştirme, sağlık yönetimini iyileştirme ve psikososyal destek mekanizmalarını güçlendirme açısından olanaklar sunmaktadır. YZ algoritmaları sayesinde hastalıkların erken teşhisi, kişiselleştirilmiş bakım hizmetleri ve bağımsız yaşamı destekleyen programlar oluşturulabilmektedir. Hasta verilerinin analiz edilmesi, bakım verenler için erken müdahale önerileri sunarak sağlık hizmetlerinin etkinliğini artırmaktadır. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, ülkemizde yaşlı nüfusun giderek artması beklenmektedir. 2024 itibarıyla yaşlı nüfusun toplam nüfus içindeki oranının %10,6'ya yükseldiği, 2030'da %13,5, 2060'ta %27 ve 2100'de %33,6'ya ulaşacağı öngörülmektedir (TÜİK, 2024). Bu istatistiki veriler ve değişen sosyo-demografik özellikler yaşlı bakımı konusunun ülkemizde gelecekte daha sık karşımıza çıkacağını işaret etmektedir. Araştırmalar, yaşlı bireylerin çoğunlukla kendi evlerinde bağımsız olarak yaşamak istediklerini göstermektedir. Bu doğrultuda, YZ uygulamaları, yardımcı robotlar ve dijital bakım sistemlerinin yaygınlaşması bir gereklilik hâline gelmiştir. YZ destekli bakım uygulamaları, hem sağlık uzmanlarının iş yükünü azaltmakta hem de yaşlı bireylerin bağımsız ve kaliteli bir yaşam sürmelerini desteklemektedir. Bu derlemede, YZ'nin yaşlı bakımına entegrasyonunun uygulama örnekleri, avantajları, olası zorlukları yer alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yaşlı Bakımı, Yapay Zeka, Robot Destekli Bakım, Kişiselleştirilmiş Bakım.

Artificial Intelligence Applications and Robotic Support Mechanisms in Elderly Care

Abstract

The rapid increase in the global elderly population has necessitated a comprehensive restructuring of healthcare services and the development of technology-assisted solutions. With extended life expectancy, the importance of technological innovations such as remote care services, smart home systems, and robotic support mechanisms has been progressively increasing (Ustamehmetoğlu, 2021). Artificial intelligence (AI) has been integrated into various aspects of elderly care, contributing significantly to health monitoring, educational applications, and social service mechanisms. AI algorithms enable early disease diagnosis, personalized care services, and programs that support independent living (Ho, 2020). According to data from the Turkish Statistical Institute (TÜİK), the elderly population in Turkey is expected to rise steadily. By 2024, the proportion of elderly individuals in the total population has reached 10.6%, with projections estimating this figure to increase to 13.5% by 2030, 27% by 2060, and 33.6% by 2100 (TÜİK, 2024). Studies indicate that elderly individuals predominantly prefer to live independently in their own homes, maintaining proximity to their families. In this context, the widespread adoption of AI-assisted companion robots and digital care systems has become an essential necessity (Baloğlu, Kaplançalı & Kılıç, 2019). This review examines the advantages, potential challenges, and future development perspectives of AI integration into elderly care. AI-assisted care solutions not only alleviate the workload of healthcare professionals but also enhance the independence and quality of life for elderly individuals.

Keywords: Elderly Care, Artificial Intelligence, Robot-Assisted Care, Personalized Care.

Presentation ID / Sunum No= 13

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-5498-0647

Hemşirelikte Yapay Zeka Teknolojilerin Kullanımı: Hasta Bakımına Etkileri ve Etik Sorunlar

Asst. Prof. Dr. Nevin Doğan¹

¹Siirt Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu derlemenin amacı, hemşirelik uygulamalarında yapay zeka teknolojilerin kullanım alanlarını, hasta bakımına olan etkilerini ve bu teknolojilerin beraberinde getirdiği etik sorunları incelemektir. Yöntem: PubMed, Scopus, CINAHL, Web of Science ve TR-Dizin veritabanlarında 2018–2024 yılları arasında yayımlanmış literatür incelenmiş; "nursing", "robotic technology", "artificial intelligence", "ethics", "patient care" anahtar kelimeleriyle yapılan taramalarda ulaşılan çalışmalar değerlendirilmiştir. Hem nitel hem de nicel araştırmalar dahil edilmiştir. Bulgular: Yapay zeka teknolojileri, hemşirelikte hasta mobilizasyonu, ilaç dağıtımı, hasta izleme, iletişim desteği ve yaşlı bakımında aktif olarak kullanılmaktadır. Bu uygulamalar iş yükünü azaltmakta, hata oranını düşürmekte ve bakım kalitesini artırmaktadır. Ancak, bu teknolojilerin insan teması yerine geçmesi, mahremiyetin ihlali, sorumluluk karmaşası ve duygusal destek eksikliği gibi etik sorunlar ortaya çıkmaktadır. Ayrıca, bu teknolojilerin yaygınlaşması, hemşirelerin rol ve kimliğinde değişimlere yol açmaktadır. Sonuç: Yapay zeka teknolojileri hemşirelik uygulamalarına katkı sağlamakla birlikte, bu teknolojilerin etik çerçevede değerlendirilmesi ve insan merkezli bakımı destekleyecek şekilde kullanılması önemlidir. Hemşirelerin bu dönüşüme hazırlanması, etik rehberlik ve teknolojiye ilişkin politikaların geliştirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Robotik Teknoloji, Hasta Bakımı, Etik, Yapay Zeka, Sağlık Teknolojileri

The Use of Artificial Intelligence Technologies in Nursing: Impacts On Patient Care and Ethical Issues

Abstract

Aim: The aim of this review is to examine the areas of application of artificial intelligence (AI) technologies in nursing practices, their impacts on patient care, and the ethical issues that arise

with their use. Method: A literature review was conducted using the PubMed, Scopus, CINAHL, Web of Science, and TR-Dizin databases to identify studies published between 2018 and 2024. The search was performed using the keywords “nursing,” “robotic technology,” “artificial intelligence,” “ethics,” and “patient care.” Both qualitative and quantitative studies were included in the review. Findings: Artificial intelligence technologies are actively used in nursing for patient mobilization, medication delivery, patient monitoring, communication support, and elderly care. These applications help reduce workload, decrease error rates, and improve the quality of care. However, ethical concerns such as the replacement of human interaction, violations of privacy, accountability issues, and lack of emotional support have been identified. Additionally, the widespread adoption of these technologies has led to changes in nurses’ roles and professional identities. Conclusion: While artificial intelligence technologies contribute positively to nursing practice, it is crucial to evaluate them within an ethical framework and ensure they are used to support human-centered care. Nurses should be adequately prepared for this transformation, and ethical guidance and policies related to technology use should be developed.

Keywords: Nursing, Robotic Technology, Patient Care, Ethics, Artificial Intelligence, Health Technologies

Presentation ID / Sunum No= 59

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2227-6078

Hemşirelik Öğrencilerinin Nadir Hastalıklara Yönelik Bilgi ve Farkındalık Düzeylerinin Belirlenmesi

Asst. Prof. Dr. Pınar Yeşil Demirci¹

¹Çukurova Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü

Özet

Amaç: Bu araştırma, Hemşirelik öğrencilerinin nadir hastalıklara yönelik bilgi ve farkındalık düzeylerinin belirlenmesi amacıyla gerçekleştirilmiştir. **Yöntem:** Bu kesitsel çalışma, 2024–2025 akademik yılında Çukurova Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde öğrenim gören 744 öğrenci ile gerçekleştirilmiştir. Araştırmanın örneklem büyüklüğü, literatürde benzer konu üzerinden yürütülmüş bir örnek çalışmadan elde edilen veriler referans alınarak hesaplanmış ve bu çalışmada, hemşirelik öğrencilerinin nadir hastalığı olan bireylerle karşılaşma oranı %33.6 olarak bildirilmiştir. Çalışmamızda, evreni bilinen örnekleme yöntemine göre %95 güven düzeyi ve %5 hata payı dikkate alınarak yapılan hesaplamalar sonucunda ve %10'luk kayıp göz önüne alındığında minimum 258 öğrencinin çalışmaya dahil edilmesi gerektiği belirlenmiş ve çalışma 334 öğrenci ile tamamlanmıştır. Araştırmadaki veriler, web tabanlı olarak oluşturulan Öğrenci Bilgi Formu ile toplanmış ve araştırmanın Etik Kurul izni alınmıştır. **Bulgular:** Araştırmaya katılan öğrencilerin çoğunluğu (%78.1) kadındır. Katılımcıların yalnızca %11.1'i nadir hastalıklar hakkında bilgi sahibi olduğunu belirtmiş, %29'u ise genel tanımına aşina olduğunu ifade etmiştir. “Nadir hastalıklar hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünme” düzeyi, sınıf düzeyi arttıkça anlamlı şekilde yükselmektedir ($p=.045$). Benzer biçimde, nadir hastalığa sahip bireylere bakım verme deneyimi de sınıf düzeyiyle birlikte anlamlı artış göstermektedir ($p<.001$). Özel bakım gereksinimlerine yönelik farkındalık da sınıflar arasında anlamlı fark sunmaktadır ($p=.012$). Bilgi kaynakları açısından değerlendirildiğinde, alt sınıflar interneti daha sık kullanırken, üst sınıflar akademik kaynaklara yönelmektedir ($p=.002$). Ayrıca, nadir hastalığa sahip bireylerle karşılaşıldığında yaşanan zorlanma hissi de sınıflara göre anlamlı farklılık göstermektedir ($p=.044$), bu da öğrencilerin klinik yeterlilik konusunda kendilerini yetersiz hissettiklerini göstermektedir. **Sonuç:** Hemşirelik öğrencilerinin sınıf düzeyleri arttıkça nadir hastalıklara ilişkin bilgi düzeyleri, bakım deneyimleri ve özel gereksinim farkındalıkları anlamlı biçimde artmakta; bilgi kaynakları tercihlerinde üst sınıfların daha akademik kaynaklara yöneldiği görülmekte; ancak klinik uygulamalarda karşılaşılan güçlükler, teorik bilginin pratikte yetersiz kalabildiğini ve bu alanda uygulamalı eğitimin önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Nadir Hastalıklar, Hemşirelik Öğrencileri, Bilgi Düzeyi, Farkındalık

Determining Nursing Students' Knowledge and Awareness Levels Regarding Rare Diseases

Abstract

Aim: This study aimed to assess nursing students' knowledge and awareness of rare diseases. **Method:** This cross-sectional study was conducted among 744 students enrolled in the Department of Nursing at Cukurova University's Faculty of Health Sciences during the 2024–2025 academic year. The sample size was calculated based on data from a similar study in the literature, which reported a 33.6% rate of encountering individuals with rare diseases. Using the known population sampling method with a 95% confidence level and a 5% margin of error and accounting for a 10% potential loss, it was determined that a minimum of 258 students should be included in the study. Ultimately, the study was completed with 334 students. Data were collected via a web-based Student Information Form, and ethical approval was obtained. **Results:** The majority of the participants (78.1%) were female. Only 11.1% of the students reported that they considered themselves knowledgeable about rare diseases, while 29% were familiar with the general definition. The perceived knowledge level about rare diseases significantly increased with academic year ($p=.045$). Similarly, prior experience in providing care to individuals with rare diseases also showed a significant increase across higher year levels ($p<.001$). Awareness of the special care needs of individuals with rare diseases varied significantly by academic year ($p=.012$). In terms of information sources, lower-year students more frequently used the internet, whereas upper-year students increasingly preferred academic sources ($p=.002$). Additionally, the feeling of difficulty when encountering a patient with a rare disease differed significantly by year level ($p=.044$), indicating that students may feel clinically inadequate in such situations. **Conclusion:** As nursing students progress through their academic years, their knowledge of rare diseases, caregiving experience, and awareness of special care needs significantly improve. Moreover, upper-year students tend to rely more on academic sources of information. However, the challenges faced in clinical settings suggest that theoretical knowledge may be insufficient in practice, highlighting the importance of practical training in this area.

Keywords: Rare Diseases, Nursing Students, Knowledge Level, Awareness

Presentation ID / Sunum No= 66

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-3585-4997

Enümeratif Kombinatorial Yaklaşımla Elde Edilen Benzotiyazol Türevlerinin Asetilkolinesteraz Enzimine Karşı İnhibitör Aktivitelerinin Moleküler Doking, Admet ve Moleküler Dinamik Simülasyonları ile in Silico Analizi

Researcher Burak Kırılmaz¹, Asst. Prof. Dr. Hanifa Fatullayev¹

¹Erciyes Üniversitesi

Özet

Bu çalışma, benzotiyazol-2-amin temelli yeni Schiff bazı türevlerinin in silico tasarımı, sentezi ve asetilkolinesteraz (AChE) enzim inhibisyon potansiyellerinin kapsamlı hesaplamalı analizine odaklanmaktadır. Farmakoforik bir iskele olan benzotiyazol çekirdeğinin Schiff bazı formundaki inhibitör potansiyelini değerlendirmek amacıyla, CAS SciFinder ve PubChem veritabanları kullanılarak yapısal özgünlük, Lipinski kuralı uyumu (moleküler ağırlık <500 Da, logP), sterik/elektronik süstitüent çeşitliliği (ortho, meta, para konumlu halojen, alkil, alkoksi, nitro grupları), ticari erişilebilirlik ve reaktif uygunluk kriterlerine göre 423 süstitüe benzaldehit türevi seçilmiştir. Seçilen elektrofollere ait sanal kütüphane, DataWarrior yazılımı ile benzotiyazol-2-amin ile kondenzasyon reaksiyonuna tabi tutularak 423 benzotiyazol-imino süstitüe fenil Schiff bazı bileşiği in silico sentezlenmiştir. Tüm bileşiklerin AChE (PDB:4EY7) üzerindeki inhibitör etkileri, Schrodiner Suite yazılımı kullanılarak katalitik aktif bölge (CAS) ve periferik anyonik bölgeye (PAS) odaklı moleküler doking çalışması ile değerlendirilmiş; bağlanma afinitesi (kcal/mol) ve farmakoforik etkileşimler (hidrojen bağı, π - π , hidrofobik) analiz edilmiştir. Her iki enzim için en yüksek doking skoruna sahip üç aday bileşik, klinik öncesi profilini belirlemek amacıyla SwissADME ve pkCSM araçları ile ADMET (Absorpsiyon, Dağılım, Metabolizma, Ekskresyon, Toksisite) analizine tabi tutulmuştur. Adayların dinamik stabilitesi, AMBER22/ff14SB kuvvet alanı ile TIP3P solvasyon ortamında 100 ns'lik moleküler dinamik (MD) simülasyonlarla incelenmiş; kök ortalama kare sapma (RMSD), kök ortalama kare salınım (RMSF), hidrojen bağı sürekliliği ve MM/GBSA bağlanma serbest enerjileri ile kompleks kararlılığı kantifikasyonu yapılmıştır. Sonuçlar, tasarlanan Schiff bazlarının özellikle nörodejeneratif hastalıklar için umut vaat eden inhibitör adayları olduğunu ve deneysel validasyonu hak ettiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Benzotiyazol, Enumarasyon, Asetilkolinesteraz, İn-Silico

In Silico Analysis of Inhibitory Activity of Benzothiazole Derivatives Obtained by Enumerative Combinatorial Approach Against Acetylcholinesterase Enzyme by Molecular Docking, Admet and Molecular Dynamics Simulations

Abstract

This study focuses on the in silico design, synthesis and comprehensive computational analysis of the acetylcholinesterase (AChE) enzyme inhibition potential of novel benzothiazole-2-amine based Schiff base derivatives. In order to evaluate the inhibitory potential of the benzothiazole core, a pharmacophoric scaffold, in the form of Schiff base, structural specificity, Lipinski rule agreement (molecular weight <500 Da, logP), steric/electronic substituent diversity (ortho, meta, para-positioned halogen, alkyl, alkoxy, nitro groups), commercial accessibility and reagent suitability criteria, 423 substituted benzaldehyde derivatives were selected. The virtual library of selected electrophiles was subjected to condensation reaction with benzothiazole-2-amine using DataWarrior software and 423 benzothiazole-imino substituted phenyl Schiff base compounds were synthesized in silico. The inhibitory effects of all compounds on AChE (PDB:4EY7) were evaluated by molecular docking study focused on the catalytic active site (CAS) and peripheral anionic site (PAS) using Schrodiner Suite software; binding affinity (kcal/mol) and pharmacophoric interactions (hydrogen bonding, π - π , hydrophobic) were analyzed. The three candidate compounds with the highest docking scores for both enzymes were subjected to ADMET (Absorption, Distribution, Metabolism, Excretion, Toxicity) analysis with SwissADME and pkCSM tools to determine their preclinical profile. The dynamic stability of the candidates was investigated by 100 ns molecular dynamics (MD) simulations in TIP3P solvation medium with AMBER22/ff14SB force field and complex stability was quantified by root mean square deviation (RMSD), root mean square oscillation (RMSF), hydrogen bond continuity and MM/GBSA binding free energies. The results show that the designed Schiff bases are promising inhibitor candidates especially for neurodegenerative diseases and deserve experimental validation.

Keywords: Benzothiazole, Enumeration, Acetylcholinesterase, In-Silico

Presentation ID / Sunum No= 137

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9432-7888

Serbest Eczacıların Danışmanlık Roller ve İletişim Becerilerinin Değerlendirilmesi

Ph.D. Elif Gizem Karaca¹, Researcher Egemen Ali Şahin¹

¹Ege Üniversitesi Eczacılık Fakültesi

Özet

Günümüzde artan sağlık ihtiyaçları ve kronik hastalık prevalansındaki artış, eczacıların iletişim becerilerini ve danışmanlık rollerini daha da ön plana çıkarmıştır. Serbest eczacılar, birinci basamak sağlık danışmanı olarak hastaları tedavi sürecinin her aşamasında bilgilendirmekte, tedaviye uyumu artırmakta ve ilaç güvenliğini sağlamaktadır. Bu roller, toplum sağlığını koruma ve sağlık hizmetlerinin kalitesini artırmada kritik öneme sahiptir. Bu çalışma, serbest eczacıların danışmanlık rollerini ve iletişim becerilerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Türkiye genelinden 141 serbest eczacının katıldığı araştırmada, veriler Google Form aracılığıyla toplanmış, anket; demografik bilgiler, danışmanlık uygulamaları, iletişim becerileri ve Sağlık Profesyonelleri İletişim Becerileri Ölçeği'ni içermiştir. Veriler SPSS programı ile değerlendirilmiştir. Katılımcıların %75,9'u sıklıkla danışmanlık hizmeti sunduğunu, %56,7'si bu hizmetlerin etkinliğini artırmak için lisans sonrası eğitim aldığını ifade etmiştir. Eczacıların %92,2'si ağırlıklı olarak ilaç kullanım bilgisi, %56'sı ise OTC ürünler konusunda danışmanlık hizmeti sunduğunu belirtmiştir. Sunulan danışmanlık hizmetlerinin hastalar üzerindeki etkisi, katılımcıların %58,2'si tarafından "etkili", %29,8'i tarafından ise "çok etkili" olarak değerlendirilmiştir. Hastalarla iletişimde öz-yeterlilik değerlendirmesi istendiğinde, katılımcıların %60,3'ü kendini "yeterli", %34'ü ise "çok yeterli" bulmuştur. Sağlık Profesyonelleri İletişim Becerileri Ölçeği'nden elde edilen puanlar da bu öz değerlendirmeleri destekler niteliktedir. Nitekim, katılımcıların iletişim becerileri ölçeğinden toplam 87,63±1,21; empati, bilgilendirici iletişim, saygı ve sosyal beceri alt boyutlarından ise sırasıyla; 25,54±4,35, 28,69±3,74, 15,80±2,5 ve 17,60±3,32 puan aldığı saptanmıştır. Eczacılar, en sık karşılaşılan iletişim sorunlarının hastaların bilgi eksikliği veya yanlış bilgiye sahip olması (%73,8) ve yaşlı hastalarla iletişimde yaşanan güçlükler (%54,6) olduğunu belirtmiş, %83,7'si iletişim becerilerinin hasta memnuniyetine olumlu katkı sağladığını ifade etmiştir. Bu çalışma, serbest eczacıların sundukları danışmanlık hizmetlerinin toplum sağlığının korunmasında önemli bir rol oynadığını ve iletişim becerilerinin bu süreçte belirleyici bir etkiye sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu doğrultuda, eczacılık lisans programlarına hasta iletişimi ve danışmanlık becerilerini geliştirmeye yönelik kuramsal ve uygulamalı derslerin entegre edilmesinin yanı sıra, mezun eczacılara yönelik sürekli mesleki gelişim programlarının artırılmasının da mesleki yeterlilik ve hizmet kalitesine olumlu katkı sağlayacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Serbest Eczacılık, Eczacılıkta İletişim, Danışmanlık Hizmetleri, İletişim Becerileri

Evaluation of Community Pharmacists' Counseling Roles and Communication Skills

Abstract

The growing healthcare demands and the increasing prevalence of chronic diseases have significantly highlighted the roles of pharmacists in patient communication and counseling. As primary healthcare consultants, community pharmacists play a vital role in informing patients at each stage of the treatment process, enhancing treatment adherence, and ensuring medication safety. These responsibilities are critical in improving public health and the quality of healthcare services. This study aims to evaluate the counseling roles and communication competencies of community pharmacists. A total of 141 pharmacists from across Türkiye participated in the research. Data were collected via a structured questionnaire distributed through Google Forms, covering demographic characteristics, counseling practices, communication skills, and the Health Professionals Communication Skills Scale. The data were analyzed using SPSS software. According to the findings, 75.9% of participants reported frequently providing counseling services, while 56.7% stated they had received additional post-graduate training to improve service effectiveness. Most pharmacists (92.2%) indicated they provided counseling primarily on medication use, and 56% also provided guidance on over-the-counter (OTC) products. Regarding the impact of these services, 58.2% of participants considered them “effective” and 29.8% “very effective.” In terms of self-perceived communication competency, 60.3% of pharmacists rated themselves as “adequate” and 34% as “very adequate.” The scores obtained from the Health Professionals Communication Skills Scale supported the pharmacists’ self-assessments. Participants reported a total mean score of 87.63 ± 1.21 , with subscale scores of empathy (25.54 ± 4.35), informative communication (28.69 ± 3.74), respect (15.80 ± 2.5), and social skills (17.60 ± 3.32). The most common communication challenges were patients’ misinformation (73.8%) and difficulties with elderly patients (54.6%). This study highlights the crucial role of community pharmacists’ counseling services in protecting public health and emphasizes the impact of communication skills. Integrating theoretical and practical communication training into pharmacy curricula and expanding continuous professional development programs may enhance professional competence and service quality.

Keywords: Community Pharmacy, Communication in Pharmacy, Pharmacist Counseling

Presentation ID / Sunum No= 61

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8757-2970

Van'da İzole Edilen *Acinetobacter Baumannii* Suşlarının *Blaoxa-23* ve *Blandm-1* Genlerinin Birlikte Varlığı: Antimikrobiyal Direnç ve Klinik Önemi

Assoc. Prof. Dr. Ömer Akgül¹

¹Department of Pharmaceutical Microbiology, Faculty of Pharmacy, Van Yüzüncü Yıl University, VAN, Turkey

*Corresponding author: Ömer AKGÜL

Özet

Acinetobacter baumannii'de karbapenem dirençli genlerin moleküler analizi, yeni ortaya çıkan bir patojen olup Van ilinde daha az sıklıkla rapor edilmektedir. Bu çalışmada, *A. baumannii*'nin klinik izolatlarında antibiyotik duyarlılık profilini ve karbapenem direncinin genetik mekanizmasını belirlemek için yapıldı. *A. baumannii* çeşitli klinik örneklerden izole edildi ve Gram boyama, biyokimyasal testler ve organizmaya özgü 16S rRNA ve *blaOXA-51* genlerinin PCR amplifikasyonuna dayanarak tanımlandı. Antibiyotik duyarlılık testi disk difüzyon ve E-test yöntemi kullanılarak yapıldı. Aşağıdaki β -laktamaz genlerini tespit etmek için multipleks PCR analizleri kullanıldı: dört sınıf D karbapenem hidrolize edici oksasilinaz (*blaOXA-51*, *blaOXA-23*, *blaOXA-24* ve *blaOXA-58*). Tüm izolatların üç sınıf B metallo- -laktamaz genini (*blaIMP*, *blaVIM* ve *blaNDM-1*), sınıf C sefalosporin direnç genlerini (*blaADC*), aminoglikozit direnç genini (*aphA6*) ve *ISAbal1*'ini tespit etmek için unipleks PCR'ler kullanıldı. *NDM-1* pozitif suşlar arasında *ISAbal125* ekleme dizisi tespit edildi. Tüm izolatların klonal ilişkisi tekrarlı dizi bazlı PCR (rep-PCR) kullanılarak analiz edildi. Toplam 44 analiz edilen izolatın %97,7'si (n = 43) karbapenem dirençli *A. baumannii* (CR-AB) ve %97,7'si (n = 43) çoklu ilaç dirençli *A. baumannii* (MDR-AB) idi. Bir izolatın aşırı derecede ilaç dirençli *A. baumannii* (XDR-AB) olduğu tespit edildi. Tüm izolatlar kolistine tamamen duyarlıydı (MİK < 2 µg/ml). Tüm izolatlarda *blaOXA-23* geni tespit edilirken, *blaNDM-1* 6 izolatta (%13,6) tespit edildi. İnsersiyon dizisi, *ISAbal1*, *blaOXA-23* pozitif izolatların hepsinde tespit edildi. *ISAbal125*, *blaNDM-1* pozitif suşların hepsinde tespit edildi. *blaADC* ve *aphA6* genleri sırasıyla %90,1 ve %40,1'inde tespit edildi. Tüm izolatların rep-PCR'si 7 farklı genotipi temsil ediyordu. Van'daki bir üçüncü basamak hastanede *blaOXA-23* geniyle CR-AB ve MDR-AB'nin yüksek yaygınlığını bulduk. Bu dirençli suşların yayılmasını izlemek ve kontrol etmek için sistemik ağ gözetimi kurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: *Acinetobacter Baumannii*, Carbapenem Resistance, *Blaoxa-23*, *Blandm-1* Carbapenemase Genes

Presentation ID / Sunum No= 26

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2486-4631

Epidural Steroid Enjeksiyonu Sonrası Gözlemlenen Uzun Dönem Nadir Komplikasyonlardan Epidural Abse Formasyonu :Olgu Sunumu

Dr. Kadir Çetinkaya¹

¹*Tokat Devlet Hastanesi*

Özet

Gerekçe: Epidural enjeksiyonu takiben oluşan subkutan ve epidural apseler ciddi ancak nadir görülen bir komplikasyondur. Epidural apseler tipik olarak Staphylococcus aureus bakterisi enfeksiyonundan kaynaklanır. Burada sunulan bu vakada, etken bakteri Staphylococcus aureus idi. Hastanın bilgileri: Kronik bel ve sağ bacak ağrısı olan ve 5 yıllık diabetes mellitus ve hipertansiyon öyküsü olan 57 yaşında kadın hasta ayakta ağrı kliniğine başvurmuş. Hastanın Lomber manyetik rezonans görüntüleme (MRG) sinde L3- L5 spinal stenoz gözlenmiştir. Hastaya komplikasyonsuz epidural blok uygulanmıştır. 15 gün sonra, kötüleşen bel ve her iki bacak ağrısı, uşüme ve serum akut faz reaktanlarında yükselme ile hasta kliniğimize geldi. Tanı: Kontrastlı/ Kontrastsız lomber MRI ile tanı doğrulandı ve hastanın L2-L5 epidural aralığında kontrastlanan abse formasyonu gözlemlendi. Hastaya cerrahi operasyon ile epidural apse drenajı önerildi. Kan ve irin kültürleri Staf. aureus' un üremesini gösterdi. Müdahaleler: Hasta acil cerrahi operasyona alındı. Hastaya L2,L3,L4 hemilanektomi uygulandı. Abse formasyonunun drenajı sağlandı ve Staf. Aureus'u hedef alan intravenöz antibiyotikler (ampisilin-sulbaktam) 3 hafta boyunca uygulandı. Taburcu olduktan sonra 6 hafta boyunca oral antibiyotikler (amoksisilin/potasyum klavulanat) uygulandı. Sonuçlar: 2 aylık takipte hem klinik durumda hem de serum akut faz reaktan seviyelerinde iyileşme kaydedildi. Dersler: Epidural enjeksiyon, epidural boşluğa daha da yayılan subkutan bir apse oluşumuna yol açabilir.

Anahtar Kelimeler: Epidural Abse, Epidural Enjeksiyon, Stafilococcus Aureus

Epidural Abscess Formation As a Rare Long-Term Complication Observed After Epidural Steroid Injection: A Case Report

Abstract

Rationale: Subcutaneous and epidural abscesses following epidural injection are serious but rare complications. Epidural abscesses are typically caused by Staphylococcus aureus bacteria. In the case presented here, the causative agent was Staphylococcus aureus. Patient information:

A 57-year-old female patient with chronic low back and right leg pain and a 5-year history of diabetes mellitus and hypertension was admitted to the outpatient pain clinic. Lumbar magnetic resonance imaging (MRI) of the patient showed L3-L5 spinal stenosis. The patient underwent an uncomplicated epidural block. 15 days later, the patient presented to our clinic with worsening low back and bilateral leg pain, chills, and elevated serum acute phase reactants. Diagnosis: Diagnosis was confirmed with contrast/non-contrast lumbar MRI and contrasting abscess formation was observed in the patient's L2-L5 epidural space. Surgical operation and epidural abscess drainage were recommended for the patient. Blood and pus cultures showed growth of *Staph. aureus*. Interventions: The patient underwent emergency surgery. The patient underwent L2, L3, L4 hemilaminectomy. Abscess formation was drained and intravenous antibiotics targeting *Staph. aureus* (ampicillin-sulbactam) were administered for 3 weeks. Oral antibiotics (amoxicillin/potassium clavulanate) were administered for 6 weeks after discharge. Results: Improvement was noted in both clinical status and serum acute phase reactant levels at 2-month follow-up. Lessons: Epidural injection may lead to subcutaneous abscess formation that further extends into the epidural space.

Keywords: Epidural Abscess, Epidural Injection, *Staphylococcus Aureus*

Presentation ID / Sunum No= 33

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3572-0062

Rinolojik Cerrahide Holmium:YAG Lazer Uygulamalarının Uzun Dönem Sonuçlarının Değerlendirilmesi: Retrospektif Bir Çalışma

Asst. Prof. Dr. Elvin Alaskarov¹

¹*İstanbul Medipol Üniversitesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, Holmium:YAG lazerin rinolojik işlemlerdeki uzun dönem sonuçlarını değerlendirmek ve bu teknolojinin minimal invaziv ve hemostatik avantajlarını çeşitli nazal patolojilerde ortaya koymaktır. **Yöntem:** Bu retrospektif tanımlayıcı çalışma, 2018–2024 yılları arasında İstanbul Medipol Üniversitesi Hastanesi Kulak Burun Boğaz Kliniği'nde Holmium:YAG lazer ile tedavi edilen hastaları kapsamaktadır. Cerrahi işlemler arasında submukozal alt konka küçültme (n=96), epistaksis kontrolü için mukozal koterizasyon (n=25), konka bülloza rezeksiyonu (n=23) ve maksiller sinüs ostiumunun açılmasına yönelik mini-fonksiyonel endoskopik sinüs cerrahisi (mini-FESS) (n=17) yer almaktadır. Altı aydan uzun takip süresi olan ve eksiksiz klinik kaydı bulunan hastalar çalışmaya dahil edilmiştir. Hastalara ait demografik veriler, preoperatif ve postoperatif 1. yıl VAS (Visual Analog Skala) ve NOSE (Nasal Obstruction Symptom Evaluation) skorları, uygulanan lazer tipi ve komplikasyonlar dosya kayıtlarından elde edilmiştir. **Bulgular:** Tüm işlemler, 2.1 µm dalga boyuna sahip Holmium:YAG lazer kullanılarak, standart protokollere uygun biçimde ve düşük enerjili, kontrollü bir yaklaşımla gerçekleştirilmiştir. Cihaz, minimal termal hasar ile etkili hemostaz ve kontrollü doku ablasyonu sağlamıştır. Uzun dönem sonuçlar semptom kontrolü, hasta memnuniyeti ve komplikasyon profilleri açısından değerlendirilecektir. **Sonuç:** Holmium:YAG lazer, rinolojide hassasiyet, güvenlik ve daha kısa iyileşme süresi gibi avantajlarıyla umut verici bir cerrahi araç olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışmayla, çoklu endikasyonlar üzerinden sağladığı klinik faydaların ortaya konması ve KBB pratiğinde kullanımına rehberlik edilmesi amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Holmium:YAG Lazer, Rinoloji, Alt Konka Hipertrofisi, Epistaksis, Konka Bülloza, Mini-Fess, Minimal İnvaziv Cerrahi, Burun Tıkanıklığı

Evaluation of Long-Term Outcomes of Holmium:YAG Laser Applications in Rhinologic Surgery: A Retrospective Study

Abstract

Objective: This study aims to evaluate the long-term outcomes of Holmium:YAG laser use in rhinologic procedures, emphasizing its minimally invasive and hemostatic advantages in various nasal pathologies. **Methods:** A retrospective descriptive study was conducted on patients treated with Holmium:YAG laser for rhinologic indications at Istanbul Medipol University Hospital between 2018 and 2024. Surgical interventions included submucosal inferior turbinate reduction (n=96), mucosal cauterization for epistaxis control (n=25), concha bullosa resection (n=23), and mini-functional endoscopic sinus surgery (mini-FESS) for maxillary sinus ostium opening (n=17). Patients were selected based on complete clinical data and a minimum follow-up period of six months. Demographic data, preoperative and postoperative first-year Visual Analog Scale (VAS) and Nasal Obstruction Symptom Evaluation (NOSE) scores, surgical indications, and complication rates were collected from medical records. **Results:** All procedures were performed using a 2.1 μm wavelength Holmium:YAG laser under standardized protocols. The device allowed for controlled tissue ablation and effective hemostasis with minimal thermal damage. Long-term outcomes will be evaluated based on symptom relief, patient satisfaction, and complication profiles. **Conclusion:** Holmium:YAG laser appears to be a promising tool in rhinology due to its precision, safety, and reduced recovery time. By retrospectively analyzing outcomes across multiple indications, this study seeks to establish its clinical value and guide future use in ENT practice.

Keywords: Holmium: YAG Laser, Rhinology, Inferior Turbinate Hypertrophy, Epistaxis, Concha Bullosa, Mini-Fess, Minimally Invasive Surgery, Nasal Obstruction

Presentation ID / Sunum No= 113

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8582-8322

Akut Karın Tablosu Oluşturmayan Nekrotik Çekal Volvulus Olgusu

Exp. Dr. Hüseyin Garip¹

¹Nizip Devlet Hastanesi

Özet

Giriş: Çekal volvulus, çekal fiksasyonun yokluğu nedeniyle terminal ileum ve çıkan kolonu içeren çekumun kendi ekseninde dönmesidir. Hastalığın prognozu çeşitli nedenlere bağlı olarak değişebilmektedir. Laboratuvar bulguları tanı koymada yararlı olabilir, ancak tanısal değildir. Abdominal röntgenler sigmoid kolon volvulusu için tanısal iken çekal volvulus için daha az tanısaldır. Bu nedenle, bilgisayarlı tomografi (BT) torsiyonun yaklaşık yerini ayırt etmeye yardımcı olabilir. Abdominopelvik BT taraması, hastaların %90'ında çekal volvulus için tanısaldır. %10'unda intraoperatif çekal volvulus teşhisi konur. Hastanemize başvuran ve tip 2 çekal volvulus tanısı alan hasta olgu olarak sunulmuştur. Metod: Nizip devlet hastanesinde ameliyat edilen hastanın verileri hasta dosyasından ve hastane bilgi yönetim sistemindeki (HBYS) veri tabanından alınmıştır. Olgu: Aralıklı başlayan ve giderek şiddeti artan yaygın karın ağrısı şikayetiyle acil servise başvuran 77 yaşındaki erkek hastada 3 gündür gerilemeyen karın şişkinliği şikayeti vardı. BT'de transvers kolonda dilatasyon ve ince barsakta hava sıvı seviyelenmeleri izlendi. Akut karın bulguları olmayan hasta 12 saat takip sonrası taşikardi, hipotansiyon, wbc artışı ve ateş gelişmesi üzerine ameliyata alındı. Çekal volvulus ve çekumda nekroz olduğu görüldü. sağ hemikolektomi+iliotransvers anastomoz yapıldı. Tartışma ve sonuç: Volvulus yüksek mortalite ve morbidite riski taşır. Erken teşhis ve tedavi edilemezse hızla barsak iskemisi, nekrozu ve perforasyonu gelişebilir. Klinik çalışmalar çekal volvulus tanısı konulan hastaların %23 ila %53'ü arasında değişen oranlarda daha önce batın cerrahisi geçirdiğini ve geçirilen batın cerrahisi sonrası gelişen yapışıklıkların çekal volvulusa zemin hazırladığını öne sürmüştür. Hastamızda ise yaklaşık 10 yıl önce apendektomi öyküsü mevcuttu. Çekal volvulus ve sonrası gelişen nekroza bağlı hastada akut karın bulguları gelişmeyebilmektedir. Laboratuvar ve radyografiler tanı koymada yardımcı olsa da altın standart tanı yöntemi abdominal tomografidir. BT %10 hastada tanı koyamamakta ve intraoperatif tanı koyulmaktadır. Bu nedenle ileus kliniği olan hastada şüphe halinde laboratuvar ve görüntüleme yöntemleriyle net bir tanı konulamadığı durumlarda çekal volvulusunda akılda tutulması ve cerrahi eksplorasyondan kaçınılmaması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çekal Volvulus, İleus, Akut Karın

Presentation ID / Sunum No= 19

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3990-6681

Bilateral Navikula Kırıklı-Çıkığında Cerrahi Tedavi: Nadir Görülen Bir Vaka Sunumu

Exp. Dr. Cemil Emre Gökdemir¹, Exp. Dr. Ferhat Sayar¹

¹Konya Şehir Hastanesi

Özet

AMAÇ: Navikula kırıkları; nadir rastlanan, tanı ile tedavi süreçleri zorlu travmalardır. Bilateral navikula kırıklı-çıkık olguları nadir görülür ve literatürde sınırlı sayıda bildirilmiştir. Navikula kemiği, vaskülarizasyonu sınırlı bir kemik olup kırıldığında kaynama gecikmesi sık görülmektedir. Bu nedenle erken tanı ve uygun tedavi oldukça kritiktir. Kırıklı-çıkık lezyonlarında ise cerrahi müdahale ile anatomik redüksiyon ve stabilizasyon sağlanması gereklidir. Doğru tanı için özellikle BT'ye başvurulması önerilmektedir. Bu bildiride, yüksekten düşme sonrası her iki ayağında navikula kırıklı-çıkığı gelişen ve cerrahi olarak tedavi edilen 17 yaşında kadın hasta sunulmaktadır. **MATERYAL METOT:** 2024 yılında 17 yaşında kadın hasta Konya şehir hastanesine ikinci kattan düşme sonrası her iki ayakta şiddetli ağrı, şekil bozukluğu ve hareket kısıtlılığıyla başvurdu. Muayenede bilateral ayakta şişlik, hassasiyet ve deformite izlendi. Ayak bileği ve ayakta pasif hareketlerde kısıtlılık ve ağrı mevcuttu. Grafilerde iki ayakta navikula kemiklerinde deplase kırıklar ve talonavikular eklem ilişkilerinde bozulma izlendi. BT ile yapılan değerlendirmede bilateral navikula kemiğinde kırıklı-çıkık tespit edildi. Hasta ameliyata alındı. Cerrahi sırasında her iki navikula kırığına anatomik redüksiyon sağlandı. Başsız kanüllü vidalar ile kompresyonlu fiksasyon uygulandı. Stabilitayı artırmak amacıyla K-telleri de kullanıldı. Cerrahi sonrası her iki alt ekstremitate atele alındı. Hastaya 6 hafta süreyle yük vermeden mobilizasyon önerildi. Ameliyat sonrası dönemde yara yeri sorunu veya nörovasküler komplikasyon izlenmedi. Altıncı haftada kontrollü yük verme başlatıldı. Üçüncü ayda tam kaynama gözlendi ve hasta ağrısız yürümeye başladı. **BULGULAR:** Cerrahi tedavide kullanılan başsız kanüllü vidalar, minimal yumuşak doku hasarıyla birlikte güçlü kompresyon sağlamaktadır. Ayrıca, K-telleri ile geçici stabilite artırılabilir. Bu teknikler sayesinde, hem anatomik redüksiyon korunmakta hem de kaynama süreci desteklenmektedir. Bizim vakamızda uygulanan çift taraflı vida ve K-tel tespiti, erken mobilizasyona olanak tanımış ve iyi fonksiyonel sonuç elde edilmiştir. **SONUÇLAR:** Bilateral navikula kırıklı-çıkıkları erken tanı, ileri görüntüleme ve uygun cerrahi tedavi ile başarılı fonksiyonel sonuçlar elde edilebilir.

Bu olgu, bilateral navikula kırıklı-çıkıkların nadirliğini göstermesi ve cerrahi tekniklerin etkinliğini vurgulaması açısından literatüre katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ayak, Navikula Kemiği, Bilateral Kırıklı-Çıkık, Yüksek Enerjili Travma

Presentation ID / Sunum No= 124

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1306-7584

Chiari Malformasyonu Bri Görme Alanı Bozukluğu Nedeni Olabilir Mi?

Assoc. Prof. Dr. Durmuş Oğuz Karakoyun¹

¹Bakırçay Üniversitesi

Özet

Giriş ve Amaç: Kraniaoservikal bileşkede tonsillerin kaudal bölgeye herniasyonu ve BOS dolanımında bozulma ile seyreden sıklıkla baş ağrısı kollarda uyuşma syringomyeli gibi semptom ve bulguları ile prezente olan tip 1 chiari mlaformasyonlu olgularda görme alanı kaybı nedeni olabileceği açısından araştırılmıştır. Yöntem: 2023 yılında baş ağrısı ve Görme alanı kaybı nedeni ile başvuran ve Chiari malformasyonu tanısı ile opere edilen ilk olgudan sonra görme alanı defekti düzeldi. Daha sonra operasyon planlanan chiari malformasyonlu olan olgular değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya toplam 6 olgu dahil edildi. Tüm olgular kadındı. Tüm olgular baş ve boyun ağrısı şikayeti vardı. Tüm olguların suboksipital kraniyektomi ve C1 posterior arkusu alındı, postoperatif dönemde tüm hastaların ağrı ve kollardaki uyuşma şikayetleri düzeldi. 3 olguda tonsiler herniasyona ek olarak syringomyeli eşlik ediyordu. Postoperatif dönemde syrinks kavitelerinde belirgin küçülme izlendi. 2 olguda görme alanı kaybı vardı. Bu iki olgunun görme alanlarında postoperatif dönemde belirgin düzelme izlendi. Tartışma- sonuç: Chiari Malformasyonu Foramen magnumun 5 mm altına çıkıntı yapan, serebellar tonsil ile karakterizedir. Opere ettiğimiz tüm olguların 1 cm den daha fazla tonsiler herniasyonu mevcuttu. Nörolojik yapıların foramen magna basısı, Siringomiyeli veya siringobulbi gelişimi neden olur, syrinks genişledikçe nörolojik semptomlar ortaya çıkar. 3 olgumuzda syrinks kavitesi preoperatif tanıda vardı ve postoperatif dönemde kavitede azalma izlendi. Baş ağrısı en sık semptomdur. Genellikle suboksipital bölgede görülür, boyun ekstansiyonu valsalva manevrasıyla ağrı artmaktadır. Ayrıca santral kord sendromu, gövde ataksisis nistagmus,diazartri görülebilir. Olguların yakınmaları postoperatif dönemde düzeldi. Tedavide; suboksipital kemik C1 arkunun dekompresyonu, yapışıklıkların eksizyonuyada duroplastisi yapılır. Olgularımıza suboksipital kraniyektomi ve C1 posterior arkusu alındı kranioservikal junctiondaki yapışıklıklar eksize edildi. 2 olgumuzda preoperatif görme alanı kaybı mevcuttu. Postoperatif birisinde görem alanı tamamen düzelirken diğerinde kısmende düzeldi. Tanı konulan diğer chiari alformasyonları görme alanları değerlendirilmesi halen yapılmaktadır. Chiari malformasyonlarındaki BOS dolanım bozukluğunun optik sinir üzerine etkisi olup olmadığı daha fazla olgulu çalışmalarda değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Chiari Malformasyonu, Görme Alanı Kaybı

Could Chiari Malformation Be One of the Causes of Visual Field Loss?

Abstract

Introduction and Purpose: It was investigated in terms of the possibility of visual field loss in type 1 chiari malformation cases, which frequently present with symptoms and findings such as headache, numbness in the arms, and syringomyelia, with herniation of tonsils to the caudal region at the craniocervical junction and disruption of CSF circulation. **Method:** In 2023, the visual field defect was corrected after the first case, who applied with headache and visual field loss and was operated with the diagnosis of Chiari malformation. The cases with chiari malformation, for which surgery was planned later, were evaluated. **Results:** A total of 6 cases were included in the study. All cases were female. All cases complained of head and neck pain. Suboccipital craniocytomy and C1 posterior arch were removed in all cases, and in the postoperative period, all patients' complaints of pain and numbness in the arms improved. In 3 cases, syringomyelia accompanied tonsillar herniation. Significant shrinkage was observed in the syrinx cavities in the postoperative period. There was visual field loss in 2 cases. Significant improvement was observed in the visual fields of these two cases in the postoperative period. **Discussion-conclusion:** All cases we operated on had tonsillar herniation greater than 1 cm. In 3 of our cases, the syrinx cavity was present in the preoperative diagnosis and a decrease in the cavity was observed in the postoperative period. Headache is the most common symptom. The complaints of the cases improved in the postoperative period. There was preoperative visual field loss in 2 of our cases. Postoperatively, the visual field was completely recovered in one and partially recovered in the other. Visual field evaluations of other diagnosed Chiari malformations are still being performed.

Keywords: Chiari Malformation, Visual Field Loss

Presentation ID / Sunum No= 37

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8201-6994

Evaluating the Accuracy and Quality of the Information in Pes Planus Videos Shared On Youtube: A Content Analysis

Asst. Prof. Dr. Yigit Kultur¹

¹*Yeni Yuzyil University Gaziosmanpasa Hospital*

**Corresponding author: Yiğit Kültür*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, YouTube'da pes planus hakkında sunulan bilgilerin içeriğini ve kalitesini değerlendirmektir. **Yöntem:** YouTube arama motorunda "pes planus/flatfoot/flatfeet" anahtar kelimeleriyle yapılan sorguya yanıt olarak listelenen ilk 50 video çalışmaya dâhil edilmiştir. Videolar kaynak ve içerik açısından sekizer grupta sınıflandırılmıştır. Videoların popülerliği Video Güç İndeksi (Video Power Index - VPI) ile değerlendirilmiştir. Bilgi kaynağının kalitesi, eğitsel değeri ve doğruluğu Journal of the American Medical Association (JAMA) skoru, Global Kalite Skoru (GQS) ve Kifoz-Spesifik Skor (Kyphosis-Specific Score - KSS) ile ölçülmüştür. **Bulgular:** Videoların ortalama süresi 448 saniye, ortalama izlenme sayısı 77.777 olup toplam izlenme sayısı 8.011.030'dur. Videoların %34'ü hekimler tarafından yüklenmiş olup, içeriklerin %50'si hastalık bilgisi ile ilgilidir. Videoların ortalama JAMA skoru 1,36 (aralık: 1–4), GQS skoru 1,68 (aralık: 1–5) ve KSS skoru 3,02 (aralık: 0–32) olarak bulunmuştur. Akademik grup en yüksek kalite skorlarına, ancak en düşük VPI değerlerine sahipti. **Sonuç:** Pes planus hakkında çevrim içi sunulan bilgiler düşük kalitede olup, içeriklerinin kaynağı ve doğruluğu belirsizdir. Doğru bilginin hasta ile paylaşımında dengeyi sağlamak adına, klinisyenlerin alanlarıyla ilgili çevrim içi içerikler hakkında bilgi sahibi olmaları ve nitelikli tıbbi videoların oluşturulmasına katkıda bulunmaları önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Internet, Pes Planus, Hasta Eğitimi, Ayak, Video, Youtube

Evaluating the Accuracy and Quality of the Information in Pes Planus Videos Shared On Youtube: A Content Analysis

Abstract

Aim: The purpose of this study was to evaluate the content and quality of the information provided by YouTube on pes planus. **Methods:** The first 50 videos returned by the YouTube search engine in response to "pes planus/flatfoot/flatfeet" keywords query were included in the study and categorized under eight groups each, based on their source and content. The popularity of the videos was evaluated with the video power index (VPI). The quality, educational quality, and accuracy of the source of information were measured using the Journal of American Medical Association (JAMA) score, Global Quality Score (GQS), and Kyphosis-Specific Score (KSS). **Results:** Videos had a mean duration of 448 seconds and a mean number of 77,777 views, with a total viewing number of 8,011,030. The source (uploader) in 34% of the videos was a physician and the content in 50% of the videos was about disease information. Videos had a mean JAMA score of 1.36 (range: 1-4), GQS of 1.68 (range: 1-5), and KSS of 3.02 (range: 0-32). The academic group had the highest scores and the lowest VPIs. **Conclusion:** Online information on pes planus is low quality and its contents are of unknown source and accuracy. In order to keep the balance in sharing the right information with the patient, clinicians should possess knowledge about the online information related to their field and should contribute to the development of optimal medical videos.

Keywords: Internet, Pes Planus, Patient Education, Foot, Video, Youtube

Presentation ID / Sunum No= 57

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0002 4779 9927

Femur'dan Kranial Verteks ve Serebruma Metastaz Yapan Kordoma ve Yönetimi; Sıra Dışı Bir Olgu Sunumu

**Exp. Dr. Yasin Göktürk¹, Exp. Dr. Şule Göktürk¹, Dr. Faruk Peksoy¹, Dr. Nihal Kaya¹,
Assoc. Prof. Dr. Hatice Karaman¹**

¹Kayseri City Hospital

*Corresponding author: Şule Göktürk

Özet

Özet Kordomalar, tüm kemik kanserlerinin %1-4'ünü oluşturan düşük dereceli neoplazmlardır. Kordomalar yavaş büyüyen ve lokal olarak agresiftir, yüksek tekrarılma oranına sahiptir. Metastaz potansiyeli, dediferansiye histolojik özelliklere sahip agresif kordoma alt tiplerinde daha yaygındır. Kordomaların cerrahi olarak çıkarılması, nörovasküler yapılara yakınlıkları nedeniyle kafatası tabanında yer alıyorsa zordur. 32 yaşında bir kadın hastanın sol bacağının uzun kemiğinde (femur) kordoma tanısı olduğu bilinmektedir. Hasta, son bir yılda kranial kemiğin tepesinde elle muayene edilebilen yaklaşık 5x5 cm boyutlarında sert bir kitle lezyonu nedeniyle ameliyata alındı. Hastanın kranial kitle rezeksiyonundan sonra, ortopedi kliniği sol bacağın total amputasyonunu gerçekleştirdi. Ameliyat sonrası nöroşirürji yoğun bakım ünitesinde entübe olarak takip edilen hasta, iki hafta sonra multiorgan yetmezliği nedeniyle öldü. Histopatolojik inceleme; Dedifferentiated Chordoma olarak raporlandı. Kordomalar çoğunlukla kafatasının tabanında görülen nadir tümörlerdir. Ne yazık ki kordomalar, tamamen çıkarılsa bile hızla tekrarlayabilen lokal olarak agresif lezyonlardır. En sık kraniumun klivusunda görülürler. Eğer olgumuz hayatta kalsaydı, tedavi olarak radyoterapi tekrarlanırdı. Tam rezeksiyon sağlanamayan tüm olgularda radyoterapi öneriyoruz. Kemoterapi etkili değildir. Tam rezeksiyona rağmen, yaklaşık %50'si ilk cerrahiden sonraki on yıl içinde tekrarlar, nüks durumunda tekrar ameliyat önerilir.

Anahtar Kelimeler: Kordoma, İntradural, Notokordal Kalıntı Tümörleri

The Chordoma Metastasized From Femur to Cranial Vertex and Cerebrum and Its Management; An Unusual Case Report

Abstract

Summary Chordomas are low-grade neoplasms that account for 1%–4% of all bone cancers. Chordomas are slow-growing and locally aggressive, with a high recurrence rate. The potential for metastasis is more common in aggressive chordoma subtypes with dedifferentiated histologic features. Surgical excision of chordomas is difficult if located at the skull base because of their proximity to neurovascular structures. A 32-year-old female patient has a known diagnosis of chordoma in the long bone (femur) of her left leg. The patient underwent surgery due to a hard mass lesion measuring approximately 5x5 cm in size that was palpable in the vertex of the cranial bone in the last year. After the patient's cranial mass resection, the orthopedic clinic performed a total amputation of the left leg. The patient, who was followed up intubated in the postoperative neurosurgery intensive care unit, died two weeks later due to multiorgan failure. Histopathological examination; was reported as Dedifferentiated Chordoma. Chordomas are rare tumors that are mostly seen at the base of the skull. Unfortunately, chordomas are locally aggressive lesions that can recur rapidly even if completely resected. They are most commonly seen in the clivus of the cranium. If our case had survived, radiotherapy would have been repeated as treatment. We recommend radiotherapy in all cases where complete resection cannot be achieved. Chemotherapy is not effective. Despite complete resection, approximately 50% of them recur within ten years after the initial surgery, in case of recurrence, reoperation is recommended.

Keywords: Chordoma, Intradural, Notochordal Remnant Tumors

Presentation ID / Sunum No= 36

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3036-9089

Feokromasitomalı Hastada Kombine Epidural-Genel Anestezi: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Yavuz Saygılı¹

¹Şanlıurfa Balıklıgöl Devlet Hastanesi

Özet

Giriş Feokromasitoma, kromafin dokudan kaynaklanan ve epinefrin ile norepinefrin üreten vasküler bir neoplazmdır. Feokromasitoma cerrahisinde anestezi yönetiminin en kritik yönü, hemodinamik dengenin sürdürülmesidir. Bu olgu sunumu, kombine epidural-genel anestezi tekniği ile çoklu ilaç infüzyonlarının klinik sonuçlarını değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Olgu 59 yaşında, 90 kg ağırlığında bir kadın hasta, son 6 aydır baş ağrısı, çarpıntı, aşırı terleme, bulantı ve kusma şikayetleriyle başvurdu. Yapılan abdominal ultrason ve bilgisayarlı tomografi incelemelerinde sağ böbreküstü bezinde solid bir kitle saptandı. İdrarda vanilmandelik asit ve metanefrin düzeylerinin yüksek olması üzerine hastaya feokromasitoma tanısı kondu. Hastanın geçmişinde kronik bronşit ve hipertansiyon öyküsü mevcuttu. Hipertansiyonu doxazosin ve nebivolol ile kontrol altına alındı ve cerrahi müdahale planlandı. Ameliyathanede standart monitörizasyonun ardından sağ radial artere kateter yerleştirildi. T10-11 seviyesine epidural kateter takılarak bupivakain ve fentanil infüzyonu başlatıldı. Anestezi indüksiyonu için intravenöz magnezyum (40 mg/kg), propofol (2.5 mg/kg), vekuronyum bromid (0.1 mg/kg) ve remifentanil (0.5 µg/kg) kullanıldı. Anestezi idamesi, %50 oksijen ve %50 azot protoksit (4 L/dk) karışımında %1.5-3 sevofluran ile sağlandı. Operasyon sırasında magnezyum (2 g/saat), aralıklı esmolol (50 µg/kg/dk) ve remifentanil (1 µg/kg/dk'ya kadar) infüzyonu uygulandı. Hastanın hemodinamik parametreleri, tümör çıkarımı ve sonrasında stabil seyretti. Operasyon 4 saat sürdü. Kan magnezyum düzeyleri normal olmasına rağmen, yeterli spontan solunum hacmi sağlanamaması nedeniyle hasta postoperatif dönemde entübe olarak yoğun bakım ünitesine alındı. Postoperatif 10. saatte ekstübe edilen hasta, 1 gün yoğun bakımda takip edildikten sonra 6. günde tamamen iyileşerek taburcu edildi. Sonuç Feokromasitoma tanılı hastada uygulanan kombine epidural-genel anestezi ile magnezyum sülfat, remifentanil ve esmolol infüzyonları, preoperatif, periperatif ve postoperatif dönemlerde hemodinamik stabiliteyi etkin bir şekilde sağlamıştır. Ancak, çoklu ilaç infüzyonları ve kombine anestezi yöntemlerinin kullanıldığı bu tür vakalarda, özellikle KOAH veya diğer akciğer patolojileri bulunan yaşlı hastalarda, postoperatif solunum sıkıntısı riskine karşı dikkatli olunması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Feokromasitoma, Hipertansiyon, Anestezi

Presentation ID / Sunum No= 136

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8582-8322

Fournier Gangreninde Mortaliteyi Etkileyen Faktörler: Tek Merkez Sonuçları

Exp. Dr. Hüseyin Garip¹, Exp. Dr. Sezgin Kıymık²

¹Nizip Devlet Hastanesi

²Karapınar Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Hüseyin Garip

Özet

Giriş: Fournier Gangreni (FG); erkek genital, perineal ve perianal bölgenin polimikrobiyal ajanlara bağlı olarak gelişen nekrotizan fasiiti olarak tanımlanmaktadır. Perianal ve perineal hastalıklar genitoüriner hastalıklar ve travmaya bağlı lokal deri yaraları hastalığının başlamasına sebebiyet verirken; diyabet, kronik alkol kullanımı, malignite, immunsupresif ajan kullanımı ve malnütrisyon gibi risk faktörleri bu hastalığın mortalitesini artırmaktadır. Klinik olarak; penis, skrotum ve perianal bölgede ağrılı kötü kokulu akıntılar ile beraber derin apseler, fasiit ve nekrotik yumuşak doku oluşumları ile kendini göstermektedir. Erken tanı ve erken cerrahi debridman mortalite açısından çok önemlidir. Materyal-Metod: Hastanemizde 2010-2025 yılları arasında fournier gangreni nedeni ile ameliyat edilen 47 erkek hastanın verileri retrospektif olarak incelenmiştir. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 62.1 idi. 34 hastada (%72) diyabet, 24 hastada (%50) hipertansiyon, 4 hastada (%8,5) kronik alkol kullanımı ve karaciğer sirozu, 7 hastada (%14) malignite, 5 hastada malnütrisyon (%10) 1 hastada crohn hastalığı ve 1 hastada da hematolojik hastalığa bağlı immunsupresif tablo mevcuttu. 3 hastada daha önce anal fistüle bağlı operasyon öyküsü ve 6 hastada perineal ve skrotal bölgede apse drenajı öyküsü mevcuttu. Tüm hastalara profilaktik geniş spektrumlu antibiyoterapi başlandı ve tümüne cerrahi debridman uygulandı. Tüm hastalarda doku kültür örnekleme yapıldı. 9 hastaya (%19) gaita kontaminasyonundan korumak için saptırıcı kolostomi açıldı. Debridman sonrası hastaların pansumanları hidrojen peroksit ve sodyum hipoklorit ile pansuman yapıldı. 33 hastaya (%70) ek cerrahi debridman ihtiyacı duyuldu. 6 hastada vakum yardımcı kapama (VAC) kullanıldı. Hastaların ortalama yatış süresi 11,5 gün idi. FG 8 hastamızda (%17) sepsise bağlı multiorgan yetmezliği nedeni ile ölümle sonuçlandı. Ölümle sonuçlanan tüm hastalarda unregüle diyabet mevcuttu. Tartışma-Sonuç: FG perianal ve genital bölgeyi etkileyen mortalitesi yüksek bir hastalıktır. Yandaş hastalıklar mortaliteyi artırsa da erken cerrahi debridman bu hastalığın primer tedavisidir. Risk gruplarında şüpheli lezyonlarda fizik muayeneyi ayrıntılı yapmak erken tanı açısından çok önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Fournier Gangreni, Mortalite, Diyabet

Presentation ID / Sunum No= 100

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-5961-9267

HELLP Sendromunda Gelişen Seröz Retina Dekolmanı

**Dr. Şeydanur Aydın Sarkı¹, Dr. Hatice Çağman¹, Dr. Merve Köktürk¹, Dr. Eren Özgenç¹,
Dr. Nesrin Kehaya¹, Assoc. Prof. Dr. Gülten Özgenç¹**

¹Bursa Yüksek İhtisas Hastanesi Eğitim Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği

*Corresponding Author: Şeydanur Aydın Sarkı

Özet

GİRİŞ Preeklamps, yirminci gebelik haftasından sonra hipertansiyon ve proteinüri ile karakterize bir sendromdur. Preeklampsinin en sık oftalmolojik belirtisi, hastalığın şiddetiyle sıklığı artan retinal arterlerin çapının azalmasıdır. Seröz retina dekolmanı (SRD) ise nadir görülen, ancak daha ciddi bir bulgudur. Burada, HELLP sendromu olan gebede gelişen seröz retina dekolmanı olgusu sunulmuştur. OLGU SUNUMU 22 yaşında, primigravid, 34 hafta gebe baş ağrısı, bilateral görme bulanıklığı ve kulak çınlaması şikayetiyle acile başvurdu. Kan basıncı 175/105 mmHg, nabızı 86 olan hastanın sonografisinde kalp atımı olan, tekil gebelik mevcuttu. Plasentada dekolman alan izlenmeyen hasta doğumhaneye yatırılarak antihipertansif tedavisi başlandı. Laboratuvarında platelet:34000/μL, Aspartat-aminotransferaz:135 UI/L, Alanin-aminotransferaz:106 UI/L idi. Takiplerde kan basıncının 182/110 mmHg olması üzerine HELLP tanısı ile acil sezaryene alındı. Postoperatif kan basınçları normal olan hastanın görme bulanıklığının geçmemesi üzerine yapılan oftalmolojik muayenesinde görme keskinliği sağ tam, sol tasihle 0.16, her iki göz doğal, optik koherens tomografide (OCT) sağ göz doğal, solda pigment epitel dekolmanı, santral seröz retinopati ve subretinal fibrin izlendi, bilateral optik sinir doğal, solda pigment epitel dekolmanı görünümü mevcuttu. Postoperatif başka komplikasyon gelişmeyen hasta 5.günde taburcu edildi. Kontrol oftalmolojik muayenesinde dekolmanın önemli ölçüde azaldığı, sağ gözdeki görme keskinliğinin 3/10'a ve solda 4/10'a yükseldiği saptandı. On beş gün sonra, sağ gözdeki görme keskinliği 6/10'a ve sol 8/10'a yükseldi. Bir ay sonra, her iki gözün görme keskinliğinin 10/10 olduğu, OCT ile yapılan fundus muayenesinde herhangi bir anormallik olmadığı saptandı. **TARTIŞMA** Seröz retina dekolmanının preeklampsideki sıklığı 1/10000'dir [1,2]. Seröz retina dekolmanının kesin patofizyolojisi bilinmemekle beraber arteriyel vazospazmın neden olduğu koroid iskemisi suçlanmaktadır. Bu vasküler yetersizlik, retina pigment epitelinde hasara, sıvının transüstasyonuna ve fokal retina dekolmanına neden olur [3,4]. Bu iskemi tedavi olmaksızın geri döndürülebilir ve vakaların çoğunluğu, ayrılmanın derecesine bakılmaksızın görme keskinliğini geri kazandığından kısa vadeli herhangi bir sekel bırakmaz [5].

Yönetimde temel olan noktanın hipertansiyonun optimum yönetimi olduğu unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Hellp, Preeklemsi, seröz Retina Dekolmanı,

Serous Retinal Detachment in Hellp Syndrome

Abstract

INTRODUCTION Preeclampsia is a syndrome characterized by hypertension and proteinuria after the 20th week of pregnancy. The most common ophthalmologic sign is narrowing of the retinal arterioles, which increases with disease severity. Serous retinal detachment (SRD) is a rare but more severe manifestation. We present a case of SRD in a patient with HELLP syndrome. **CASE PRESENTATION** A 22-year-old primigravida at 34 weeks of gestation presented with headache, bilateral blurred vision, and tinnitus. Blood pressure (BP) was 175/105 mmHg; pulse was 86 bpm. Ultrasound confirmed a live singleton pregnancy with no placental abruption. She was admitted for antihypertensive therapy. Laboratory findings showed platelets: 34,000/ μ L, AST: 135 U/L, ALT: 106 U/L. Due to increasing BP (182/110 mmHg), she underwent emergency cesarean with a diagnosis of HELLP. Postoperative BP normalized, but visual symptoms persisted. Ophthalmologic exam revealed full vision in the right eye, 0.16 (with correction) in the left. Optical Coherence Tomography (OCT) showed pigment epithelial detachment, central serous retinopathy, and subretinal fibrin in the left eye; the right eye was normal. She was discharged on postoperative day 5. On follow-up, SRD had regressed, and visual acuity improved to 3/10 (right) and 4/10 (left), then to 6/10 and 8/10 after 15 days, reaching 10/10 in both eyes after one month. OCT showed complete resolution. **DISCUSSION** SRD occurs in about 1 in 10,000 preeclamptic pregnancies [1,2]. The mechanism likely involves arteriolar vasospasm causing choroidal ischemia, leading to pigment epithelial damage, fluid leakage, and retinal detachment [3,4]. This ischemia is typically reversible without treatment, and most patients recover full vision regardless of detachment severity [5]. Effective BP control is critical for management.

Keywords: Hellp, preeclampsia, serous Retina Detachment

Presentation ID / Sunum No= 2

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2482-3389>

**Modifiye Tip Rotasyon Süturunun Tip Projeksiyonu ve Rotasyonuna
Katkısı**

Exp. Dr. Büşra Gedik Toprak¹

¹*Bartın Devlet Hastanesi*

Özet

Burun ucu projeksiyon ve rotasyonu gibi temel faktörler, tutarlı ve titiz bir değerlendirme gerektirir. Tip kompleksi belki de burun yapılarının en karışık olanıdır ve alt lateral kıkırdaklar manipülasyonlara belirgin tepkiler gösterir. Birçok hasta burun ucu özelliklerinin kalıcı olmasını ister ve cerrahın görevi bu beklentiyi güvenilir bir şekilde karşılamak ve uzun vadeli sonuçlar sağlamaktır. Sütur teknikleri alar kıkırdakları kesmeye gerek kalmadan burun ucunu yeniden şekillendirmek için güvenilir bir yöntem sunar. Bu çalışma daha sağlam nasal projeksiyon ve rotasyon sağlamak için farklı bir şekilde uygulanarak ortaya çıkarılan modifiye bir sütur tekniğini tanımlamak ve sonuçlarını değerlendirmek için yapılmıştır. Çalışmada retrospektif olarak 80 hasta değerlendirildi. Tüm hastalarda süturasyon sırasında çift iğneli 5.0 polidioksanon sütur kullanıldı. Çift iğneden herbiri domun 1 cm inferiorunda planlanacak şekilde medial krus sefalik kısımlarından geçildi. İstenen rotasyon ve projeksiyon miktarına bağlı olarak başlanan yerin 5-8 mm süperioruna denk gelecek şekilde kaudal septumdan her bir sütur sekiz işareti yapacak şekilde tekrardan geçildi. Süturlar tüm geçişlerden sonra tekrardan medial crusların sefalik kısımlarında başlanan yerin 2 mm proksimalinden geçilerek düğümlendi. Hastalar preoperatif, postoperatif 6. ay ve postoperatif 18. aylarında değerlendirildi. Takipler sırasında burun ucunda belirgin projeksiyon ve rotasyon kaybına rastlanmadı. Medial krus sefalik kısmından geçilmesine bağlı olarak medial krusların arasındaki açının daralmadığı ve kolumellar retraksiyon olmadığı gözlemlendi. Çift iğneli süturun kullanıldığı, iki ayrı sekiz işareti şeklinde geçiş ve süturasyonla güçlendirilen bu modifiye sütur tekniği ile postoperatif uzun vadeli, burun ucunun optimal pozisyonunu koruduğu tatmin edici sonuçlar elde edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Tipplasti, Sütur Tekniği, Tip Projeksiyonu

Contribution of Modified Type Rotation Suture to Type Projection and Rotation

Abstract

Key factors such as nasal tip projection and rotation require careful and consistent assessment. The nasal tip complex is one of the most intricate structures of the nose, and the lower lateral cartilages respond significantly to various manipulations. Many patients desire that the features of their nasal tip be permanent, so it is the surgeon's responsibility to meet this expectation and ensure long-lasting results. Suture techniques present a reliable way to reshape the nasal tip without the need to cut the alar cartilage. This study aims to describe a modified suture technique applied in a novel manner to achieve more robust nasal projection and rotation, as well as to evaluate the results of this technique. In this retrospective study, we evaluated 80 patients who underwent a surgical procedure using double-needle 5.0 polydioxanone sutures. Each double needle was inserted through the cephalic parts of the medial crus, positioned 1 cm below the dome. Depending on the desired amount of rotation and projection, each suture was threaded through the caudal septum, 5-8 mm above the initial entry point, creating a figure-eight pattern. After completing all passes, the sutures were knotted again in the cephalic parts of the medial crus, 2 mm above the starting point. Patients were assessed preoperatively, at 6 months postoperatively, and at 18 months postoperatively. No significant loss of projection or rotation of the nasal tip was observed during the follow-up. The angle between the medial crura remained unchanged, and there was no columellar retraction, as the procedure did not involve the cephalic part of the medial crus. Using a modified double-needle suture technique, reinforced with two separate figure-of-eight passes, resulted in satisfactory long-term postoperative outcomes and optimal positioning of the nasal tip.

Keywords: Tipplasty, Suture Technique, Tip Projection

Presentation ID / Sunum No= 47

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3321-3718

Nadir Rastlanan Akut Batın Sebebi ; İzole Tubal Torsiyon

Asst. Prof. Dr. Ramazan Bülbül¹

¹*Aksaray Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Over torsiyonu olmadan izole tuba torsiyonu literatürde az sayıda rapor edilmiştir. Özellikle overlerin normal görüldüğü ve adneksiyel torsiyon ile ilişkili akut batın tablosu olduğunda bu hastalıktan şüphelenmek gerekir. Bu olgu sunumunda 20 yaşında, virgo sol alt kadranda ağrısı ile gelen ve intraoperatif izole tuba torsiyonu tanısı konulan hasta sunulmuştur. Ayrıca tanısal zorluklar güncel literatür eşliğinde tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Torsiyon,tuba,akut Batın

200

Rare Cause of Acute Abdomen: Isolated Tubal Torsion

Abstract

Isolated tubal torsion without ovarian torsion has been reported in the literature in a small number of cases. This disease should be suspected especially when the ovaries appear normal and there is an acute abdomen associated with adnexal torsion. In this case report, a 20-year-old patient who presented with Virgo left lower quadrant pain and was diagnosed with isolated tubal torsion intraoperatively is presented. In addition, diagnostic difficulties are discussed with the current literature.

Keywords: Torsion, Tube, Acute Abdomen

Presentation ID / Sunum No= 6

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4306-5536

Ölümcül Melioidoz Hastası ve Literatür İncelemesi

Assoc. Prof. Dr. Kevser Peker¹

¹*Kırıkkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Anabilimdalı*

Özet

Giriş: Melioidosis, Burkholderia pseudomallei adı verilen gram negatif bir bakterinin neden olduğu bulaşıcı bir hastalıktır. Melioidosis adı verilen nadir bir hastalık durumunu, KOAH atağı nedeniyle hastaneye yatırılan ve taburcu edilmesi planlanırken genel durumu aniden kötüleşen 64 yaşında bir erkek hasta ile literatür eşliğinde sunmak istiyoruz. Olgu: Altmış dört yaşında erkek hasta KOAH atağı nedeniyle göğüs hastalıkları bölümünde takip edildi. Tedavisi düzenlendi. Taburcu edilmesi planlanan hastada dispne, taşipne, taşikardi ve ateş gelişti. Hasta yoğun bakım ünitesine alındı. Çiftçi olmasının yanı sıra geçmişinde DM ve KOAH vardı. Genel durumu hızla kötüleşti. Kültürlerinde trakeal aspiratta Burkholderia pseudomallei üredi. Hemorajik plevral efüzyon oluştu. Fulminan septik şok gelişti. Geniş spektrumlu antibiyotik tedavisine rağmen hasta bir hafta içinde exitus oldu. Tartışma/Sonuç: B. pseudomallei, yaralar, kirli toprak veya suyun solunması ve yutulması yoluyla vücuda girebilir. Uzun bir kuluçka dönemi olan latent melioidozlu hastalar onlarca yıl asemptomatik olabilir. Hastalık, kronik akciğer hastalığı, DM, alkol kullanımı ve kanser gibi altta yatan risk faktörlerinin varlığında kendini gösterir. Bu olguda hem KOAH hem de DM hastası olan hasta aynı zamanda bir çiftçiydi. Melioidozun tedavisi uzun süreli antibiyotik tedavisi gerektirir (akut fazı eradikasyon fazı izler). Sepsisli şiddetli vakalarda, genellikle en az 14 gün boyunca intravenöz seftazidim veya meropenem ilk tedavi olarak kullanılır. Tedaviye verilen cevaba bağlı olarak, klinisyenler şiddetli vakalarda intravenöz tedaviyi 8 haftaya kadar uzatabilir. malesef hasta tedavi sürecini bile geçiremedi ve hızlı bir şekilde ex oldu. Hızlı tanı ve tedavi kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Burkholderia Pseudomallei, Melioidosis, Septik Şok

Fatal Melioidosis Patient and Literature Review

Abstract

Introduction: Melioidosis is an infectious disease caused by a gram-negative bacterium called *Burkholderia pseudomallei*. To present a rare disease called Melioidosis, a 64-year-old male patient who was hospitalized due to a COPD attack and whose general condition suddenly deteriorated while he was being planned to be discharged, with the help of literature. Case: A 64-year-old male patient was followed up in the chest diseases department due to a COPD attack. His treatment was arranged. The patient, who was planned to be discharged, developed dyspnea, tachypnea, tachycardia and fever. The patient was taken to the intensive care unit. In addition to being a farmer, he had DM and COPD in his history. His general condition deteriorated rapidly. *Burkholderia pseudomallei* grew in the tracheal aspirate in his cultures. Hemorrhagic pleural effusion occurred. Fulminant septic shock developed. Despite broad-spectrum antibiotic treatment, the patient died within a week. Discussion/Conclusion: *B. pseudomallei* can enter the body through wounds, inhalation and ingestion of contaminated soil or water. Patients with latent melioidosis with a long incubation period may be asymptomatic for decades. The disease manifests itself in the presence of underlying risk factors such as chronic lung disease, DM, alcohol use and cancer. Our patient, who had both COPD and DM, was also a farmer. Treatment of melioidosis requires prolonged antibiotic therapy (acute phase followed by eradication phase). In severe cases with sepsis, intravenous ceftazidime or meropenem is usually used as initial therapy for at least 14 days. Depending on the response to therapy, clinicians may extend intravenous therapy for up to 8 weeks in severe cases. Rapid diagnosis and treatment are critical.

Keywords: *Burkholderia Pseudomallei*, Melioidosis, Septic Shock.

Presentation ID / Sunum No= 134

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5548-6488

Optimization of Adenotonsillectomy Instrument Sets Enhancing Efficiency and Streamlining Sterilization Practices

Asst. Prof. Dr. Necdet Özçelik¹

¹Medipol Üniversitesi

*Corresponding author: Necdet Özçelik

Özet

Cerrahi alet setlerinin optimize edilmesi, ameliyathane operasyonel verimliliğini ve kaynak kullanımını artırmak için kanıtlanmış bir yöntemdir. Bu çalışma, adenotonsillektomi alet setinin kullanım sıklığına göre yeniden yapılandırılmasının klinik ve lojistik etkilerini değerlendirmektedir. Yöntemler: Art arda gerçekleştirilen 100 adenotonsillektomi vakası prospektif olarak gözlemlenmiştir. Ameliyat sırasında kullanılan aletler, kullanım sıklığına göre yüksek ve düşük frekanslı olarak sınıflandırılmıştır. Yalnızca yüksek frekanslı aletlerden oluşan optimize edilmiş bir set oluşturulmuş; bu setin temizlik süresi, sterilizasyon süresi, personel iş yükü ve alet ömrü üzerindeki etkileri değerlendirilmiştir. Bulgular: Optimize edilmiş set, vaka başına düşen alet sayısını %44 oranında azaltmıştır. Temizlik ve sterilizasyon süreleri sırasıyla %37,5 ve %25 oranında azalmıştır ($p < 0,01$). Personel, iş akışında iyileşme ve iş yükünde azalma bildirmiştir. Alet değiştirme ihtiyacı %20 oranında düşerken, sterilizasyona ayrılan iş gücünde %15 azalma kaydedilmiştir. Sonuç: Kullanıma dayalı adenotonsillektomi seti optimizasyonu, hasta bakımını etkilemeden anlamlı düzeyde verimlilik, maliyet etkinliği ve sürdürülebilirlik artışı sağlamaktadır. Bulgular, bu yaklaşımın diğer cerrahi branşlarda da uygulanabilir olduğunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Adenotonsillektomi, Cerrahi Alet Optimizasyonu, Set Sadeleştirilmesi, Sterilizasyon Verimliliği, Perioperatif İş Akışı, Sağlık Hizmeti Maliyetlerinin Azaltılması, Alet Ömrü, Ameliyathane Verimliliği

Optimization of Adenotonsillectomy Instrument Sets Enhancing Efficiency and Streamlining Sterilization Practices

Abstract

Background: Optimizing surgical instrument trays is a proven method to improve operational efficiency and resource utilization in the operating room. This study evaluates the clinical and logistical impact of restructuring the adenotonsillectomy instrument set based on usage frequency. **Methods:** A prospective observational analysis was performed on 100 consecutive adenotonsillectomy surgeries. Instruments were classified into high- and low-frequency categories based on intraoperative use. An optimized tray consisting only of high-frequency instruments was implemented, and its effects on cleaning time, sterilization duration, staff workload, and instrument longevity were assessed. **Results:** The optimized tray reduced the number of instruments per case by 44%. Cleaning and sterilization times decreased by 37.5% and 25%, respectively ($p < 0.01$). Staff reported improved workflow and reduced labor. Instrument replacement needs dropped by 20%, and labor input for sterilization decreased by 15%. **Conclusion:** Usage-based optimization of adenotonsillectomy sets leads to significant improvements in efficiency, cost-effectiveness, and sustainability without compromising patient care. The findings support broader adoption across other surgical disciplines.

Keywords: Adenotonsillectomy, Surgical Instrument Optimization, Tray Rationalization, Sterilization Efficiency, Perioperative Workflow, Healthcare Cost Reduction, Instrument Lifespan, Or Efficiency

Presentation ID / Sunum No= 109

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3976-1387>

Pankreas Tümörlerinde Periarteriyel Divestment: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Ahmet Cihangir Emral¹

¹*Atılım Üniversitesi*

Özet

Pankreas adenokarsinomu, dünya genelinde yüksek mortaliteye sahip maligniteler arasında yer almakta ve çoğu hasta tanı anında ileri evrede bulunmaktadır. Lokal ileri evredeki pankreas gövde tümörlerinde, özellikle arter invazyonu şüphesi olan olgularda cerrahi rezeksiyon zorlukları yaşanmaktadır. Arteriyel rezeksiyon ve rekonstrüksiyon yüksek morbidite riski taşıması nedeniyle alternatif teknikler geliştirilmiştir. Bu olgu sunumunda, 58 yaşında erkek hastada kilo kaybı ve karın ağrısı şikayetleriyle başvuru sonrası yapılan görüntülemelerde, pankreas gövdesinde 7 cm boyutunda solid kitle ve çölyak arter çevresinde invazyon şüphesi saptandı. Perkütan biyopsi ile pankreas adenokarsinomu tanısı konan hastaya yedi kür FOLFIRINOX neoadjuvan kemoterapi verildi. Kemoterapi sonrası yapılan değerlendirmede tümör lokal ileri evrede olup, cerrahide RAMPS (Radikal Antegrad Modüler Pankreatiko-Splenektomi) ve periarteriyel divestment tekniği tercih edildi. Divestment, arter duvarına zarar vermeden, tümörle ilişkili çevresel dokuların ayrılmasını sağlayarak mikroskobik tümör kalıntılarının temizlenmesine olanak tanır. Operasyon sorunsuz geçmiş, intraoperatif kanama sınırlı kalmış, postoperatif pankreatik fistül gelişmemiş ve hasta komplikasyonsuz taburcu edilmiştir. Patoloji raporuyla R0 rezeksiyon teyit edilmiştir. Bu olgu, neoadjuvan tedavi sonrası lokal ileri pankreas gövde tümörlerinde periarteriyel divestment tekniğinin, arteriyel rezeksiyona kıyasla daha düşük morbidite ile etkili ve güvenli bir cerrahi yöntem olduğunu desteklemektedir. RAMPS ile kombine edilen bu yaklaşım, onkolojik başarıdan ödün vermeden cerrahi morbidite riskini azaltmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Pankreas Adenokarsinomu, Arteriyel Divestment, Neoadjuvan Tedavi

Presentation ID / Sunum No= 85

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9880-3201

Perfloropropan veya Silikon Yağı Tamponadı ile Regmatogen Retina Dekolmanı Ameliyatı Olan Gözlerde Optik Koherens Tomografi Anjiyografi Bulgularının Analizi

Asst. Prof. Dr. Mustafa Salih Karatepe¹, Prof.Dr. Yasemin Özdamar Erol²

¹Cumhuriyet University Faculty of Medicine, Department of Ophthalmology, Sivas, Türkiye

²Ministry of Health Etlik City Hospital, Department of Ophthalmology, Ankara, Türkiye

*Corresponding Author: Mustafa Salih KARATEPE

Özet

Amaç: Makula tutulumu olan ve C3F8 (perfloropropan) veya silikon yağı (SO) 1000-cSt tamponadı ile cerrahi uygulanan regmatojen retina dekolmanlı (RRD) gözlerde optik koherens tomografi anjiyografi (OCT-A) parametrelerini değerlendirmek ve sonuçları diğer sağlıklı gözlerle karşılaştırmak. **Yöntemler:** Bu çalışmaya RRD'li 30 hastanın 30 gözü dahil edildi. Hastalar C3F8 ve SO gruplarına ayrıldı. Retina damar yoğunluğu (VD) ve makula kalınlığı, koriokapiller akım (CCF) alanı ve foveal avasküler zon alanı OCT-A ile postoperatif 2., 3., 5. ve 6. aylarda ölçüldü. **Sonuçlar:** SO grubu 17 gözden oluşuyordu ve parafoveal alandaki yüzeysel kapiller pleksus (SCP) VD'sinin kontrol grubuna kıyasla anlamlı derecede düşük olduğu bulundu ($p < 0.05$). C3F8 grubu 13 gözden oluşuyordu ve derin kılcal pleksus (DCP) VD, 2. ve 3. aylarda parafoveal alanda kontrol grubundan önemli ölçüde düşüktü ($p < 0.05$). Parafoveal makula kalınlığı, SO grubunda kontrol grubundan önemli ölçüde daha inceydi ($p < 0.01$). CCF ölçümleri, SO grubunda 6. ayda kontrol grubundan önemli ölçüde düşüktü ($p < 0.05$). **Sonuç:** Başarılı anatomik onarım ile SO, gözden çıkarıldıktan sonra bile makula kalınlığında, SCP damar yoğunluğunda ve CCF'de geri dönüşümsüz azalmalara neden olabilir. DCP vasküler yoğunluğu, C3F8 kullanılarak yapılan PPV ameliyatından sonra kademeli olarak iyileşti. OCT-A, intravitreal tamponadların retinal yapı üzerindeki etkisini değerlendirmek için invaziv olmayan bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Derin Kapiller Pleksus, İntravitreal Tamponad, Optik Koherens Tomografi Anjiyografisi, Regmatojen Retina Dekolmanı, Yüzeysel Kapiller Pleksus

Analysis of Optical Coherence Tomography Angiography Findings in Eyes With Rhegmatogenous Retinal Detachment Surgery With Perfluoropropan or Silicone Oil Tamponade

Abstract

Objective: To evaluate optical coherence tomography angiography (OCT-A) parameters in eyes with rhegmatogenous retinal detachment (RRD) with macula involvement that underwent surgery with C3F8 (perfluoropropane) or silicone oil (SO) 1000-cSt tamponade and compare the results with other healthy eyes. **Methods:** This study included 30 eyes of 30 patients with RRD. Patients were divided into C3F8 and SO groups. Retinal vessel density (VD) and macular thickness, choriocapillaris flow (CCF) area and foveal avascular zone area were measured with OCT-A at the postoperative 2nd, 3rd, 5th and 6th months. **Results:** The SO group consisted of 17 eyes and the superficial capillary plexus (SCP) VD in the parafoveal area was found to be significantly lower compared to the control group ($p < .05$). The C3F8 group consisted of 13 eyes and the deep capillary plexus (DCP) VD was significantly lower than the control group in the parafoveal area at 2nd and 3rd months ($p < .05$). Parafoveal macular thickness was significantly thinner in the SO group than the control group ($p < .01$). The CCF measurements were significantly lower at 6th month in the SO group than the control group ($p < .05$). **Conclusion:** With successful anatomic repair, SO may cause irreversible decreases in macular thickness, SCP vessel density, and CCF even after removal from the eye. The DCP vascular density gradually recovered after PPV surgery using C3F8. OCT-A is a non-invasive method to evaluate the effect on the retinal structure of intravitreal tamponades.

Keywords: Deep Capillary Plexus, Intravitreal Tamponade, Optical Coherence Tomography Angiography, Rhegmatogenous Retinal Detachment, Superficial Capillary Plexus

Presentation ID / Sunum No= 4

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4306-5536

Pes Ekinovarus Cerrahisi Geçiren Bir Hastada Gelişen Methemoglobinemi

Assoc. Prof. Dr. Kevser Peker¹

¹*Kırıkkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Anabilimdalı*

Özet

Giriş: Methemoglobinemi, hemoglobindeki demirin çeşitli oksidatif reaksiyonlar sonucu sonucu trivalent ferrik (Fe³⁺) duruma dönüşmesidir. Methemoglobineminin en sık görülen nedenleri oksitleyici kimyasallara maruz kalma, nitrit ve nitrat içeren gıdaların tüketilmesi ve yüksek dozda lokal anesteziplerdir. Bu yazıda periferik sinir bloğu uygulanan bir pes equinovarus hastasında gelişen akut methemoglobinemi olgusu sunularak hastalığın ayırıcı tanısı ve tedavi yöntemleri tartışılmaktadır. **Olgu:** Ayakta pes equinovarus nedeniyle operasyon planlanan ASA 1 erkek hastaya adduktor kanal bloğu ve popliteal blok uygulandı. Hastaya terapötik dozlarda bupivakain ve prilokain verildi. Operasyonun 45. dakikasında peroral ve tırnak yataklarında siyanoz gözlemlendi. Satürasyon değerleri azaldı. Oskültasyonda solunum sesleri normaldi. Arteriyel kan gazında methemoglobinemi görüldü. Akut fazda metilen mavisi bulunamadığı için askorbik asit verildi. İyileşme olmadı. İkinci saatte metilen mavisi bulunan hasta 20 dakika içinde düzeldi. Siyanozu azaldı ve satürasyon değerleri arttı. Servise gönderildi. **Tartışma:** Prilokain ve bupivakain methemoglobinemiye neden olabilen ajanlardır. Siyanozla birlikte dolaşım ve solunum sistemi anormallikleri gelişen her hastada methemoglobinemi düşünülmeli ve ilaç kullanımı veya oksidan maddelere maruziyet mutlaka sorgulanmalıdır. Methemoglobinemi nadir görülen bir klinik durum olmakla birlikte, derhal ve uygun şekilde tedavi edilmezse tehlikeli seviyelere ulaşabilir. **Sonuç:** Lokal anestezipler veya diğer ilaçlarla methemoglobinemi geliştirme riski olan hastalarda anestezi sırasında ilaçlar dikkatli seçilmeli ve siyanoz, dolaşım ve solunum sistemi bulguları daha dikkatli izlenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Methemoglobinemi, Lokal Anestezi, Prilokain, Bupivakain, Periferik Sinir Bloğu, Pes Ekinovarus

Methemoglobinemia in a Patient Undergoing Pes Equinovarus Surgery

Abstract

Introduction: Methemoglobinemia is the transformation of the iron in the hemoglobin into the trivalent ferric (Fe³⁺) state as a result of oxidation of hemoglobin by various oxidative stresses. The most common causes of methemoglobinemia are exposure to oxidizing chemicals, consumption of foods containing nitrite and nitrate, and high doses of local anesthetics. This report aims to present a case of acute methemoglobinemia developing in a pes equinovarus patient who underwent peripheral nerve block and to discuss the differential diagnosis and treatment methods of the disease. **Case:** Adductor canal block and popliteal block were applied to an ASA 1 male patient who was planned to have an operation due to pes equinovarus in the foot. The patient was given therapeutic doses of bupivacaine and prilocaine. Cyanosis was observed in the peroral and nail beds at the 45th minute of the operation. Saturation values decreased. Respiratory sounds were normal upon auscultation. Methemoglobinemia was observed in arterial blood gas. Since methylene blue could not be found in the acute phase, ascorbic acid was given. There was no improvement. The patient improved within 20 minutes with methylene blue found in the second hour. His cyanosis decreased and saturation values increased. He was sent to the ward. **Discussion:** Prilocaine and bupivacaine are agents that can cause methemoglobinemia. Methemoglobinemia should be considered in every patient who develops circulatory and respiratory system abnormalities accompanying cyanosis, and drug use or exposure to oxidant substances should definitely be questioned. Although methemoglobinemia is a rare clinical condition, it can reach dangerous levels if not treated promptly and appropriately. **Conclusion:** In patients at risk of developing methemoglobinemia with local anesthetics or other drugs, drugs should be carefully selected during anesthesia and cyanosis, circulatory and respiratory system findings should be monitored more carefully.

Keywords: Methemoglobinemia, Local Anesthetic, Prilocaine, Bupivacaine, Peripheral Nerve Block, Pes Equinovarus

Presentation ID / Sunum No= 143

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000000231764914

Pilonidal Sinüs Hastalarında Apse Öyküsünün Kristalize Fenol Tedavisinin Başarısına Etkisinin Araştırılması

Asst. Prof. Dr. Serhat Ocaklı¹, Asst. Prof. Dr. Fırat Canlıkarakaya²

¹Ankara Medipol Üniversitesi Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı

²Amasya Üniversitesi Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı

Özet

GİRİŞ Pilonidal sinüs hastalığı, sakrokoksigeal bölgedeki deri ve cilt altı dokusunun iltihaplanmasıyla seyreden bir rahatsızlıktır. Risk faktörleri arasında aşırı tüylenme (hirsutizm), derin gluteal yarık, obezite, uzun süreli hareketsizlik, aşırı terleme ve kötü hijyen yer alır. Toplumda görülme sıklığı yaklaşık 25/100.000'dir. Hastalık, belirti vermeden ilerleyebileceği gibi, apse ve intergluteal oluktan akıntı şikayetleriyle de kendini gösterebilir. Pilonidal sinüs hastalığı için Fenol uygulaması, lazer uygulamaları, drenaj ve flep uygulamaları gibi çeşitli tedavi yöntemleri mevcuttur. Bu çalışmada amaç apse ve drenaj öyküsünün kristalize fenol tedavisinin başarısına etkisinin araştırılmasıdır. GEREÇ VE YÖNTEM Çalışmaya Haziran 2022 - Ocak 2024 tarihleri arasında pilonidal sinüs sebebiyle kristalize fenol tedavisi uygulanan 26 hasta dahil edildi. Aps e öyküsü olan ve olmayan hastalardan oluşan iki grup arasında 12 aylık takip sonunda nüks oranları karşılaştırıldı. BULGULAR Çalışmaya dahil edilen hastaların 18'i (%69,2) erkekti ve yaş ortalaması 28±4,1 idi. Hastalardan 16'sının (61,5) apse öyküsü yoktu. Bir yıllık takip süreçlerinin sonunda apse öyküsü olmayan grupta 3 hastada (%18,7), apse öyküsü olan grupta ise 2 hastada (%16,6) nüks geliştiği tespit edildi. Bu fark istatistiksel olarak anlamlı değildi. SONUÇ Pilonidal sinüs hastalarında apse gelişimi ve drenaj öyküleri poşun genişlemesine, çeperin kalınlaşmasına ve pit sayısının artmasına sebep olabilir. Kristalize fenol tedavisinin başarısını azaltabileceği düşünülen bu durumların çalışmamızda olumsuz bir etkisi tespit edilmemiştir ancak çalışmamız retrospektif yapıda ve küçük bir grubu incelediğinde daha geniş popülasyonlarda yapılan prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Pilonidal Sinüs, Kristalize Fenol, Aps e

Presentation ID / Sunum No= 104

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-9844-689X>

Predictive Value of the Systemic Inflammatory Index for Fetal Growth Restriction in Preeclamptic Pregnancies

Dr. Gülşen Durak¹, Dr. Cansu Dağ¹, Dr. Gül Saygan¹, Dr. Selmanur Bakumdi¹, Dr. Ayşegül Alptekin¹, Assoc. Prof. Dr. Nergis Kender Ertürk¹

¹Bursa Yüksek İhtisas EAH

*Corresponding author: Gulsen Durak

Özet

Amaç: Preeklampsisi ve fetal büyüme geriliğinde (FGR) plasental yetersizlik merkezi bir rol oynar ve bu durum oksidatif stres ile plasental hipoksiye katkıda bulunur. İlişkili olumsuz sonuçlar nedeniyle plasental disfonksiyonu gösteren güvenilir belirteçlerin saptanması kritik öneme sahiptir. (Nötrofiller × Trombositler) / Lenfositler formülü ile hesaplanan Sistemik İmmün-İnflamasyon İndeksi (SII), onkoloji ve kardiyovasküler hastalıklarda yaygın olarak araştırılmış yeni bir inflamatuvar belirteçtir. Bu çalışmanın amacı, preeklampitik kadınlarda SII'nin FGR için öngörü değerini değerlendirmektir. Yöntem: Bu prospektif çalışmaya, üçüncü basamak bir hastanede gebeliğin 20. haftasından sonra preeklampsisi tanısı alan 80 kadın dahil edildi. Katılımcılar FGR (n = 35) ve kontrol (n = 45) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Dışlama kriterleri arasında enfeksiyon, otoimmün hastalık, yakın zamanda steroid veya anti-inflamatuvar ilaç kullanımı, çoğul gebelik, diyabet, kronik hipertansiyon, fetal anomaliler veya kromozomal bozukluklar yer aldı. SII, tam kan sayımı sonuçlarından hesaplandı. Gruplar karşılaştırıldı ve SII'nin FGR'yi öngörme değerini değerlendirmek amacıyla ROC analizi yapıldı. Bulgular: Gruplar arasında anne yaşı, gravide, parite, vücut kitle indeksi, başvuru anındaki gebelik haftası veya kan basıncı açısından anlamlı fark bulunmadı. Ancak FGR grubunda doğum haftası (p = 0.007) ve doğum ağırlığı (p < 0.001) anlamlı derecede daha düşüktü. Preterm doğum (yüzde 82.9'a karşı yüzde 55.6, p = 0.010) ve yenidoğan yoğun bakım ünitesine (YYBÜ) yatış (yüzde 77.1'e karşı yüzde 42.2, p = 0.002) FGR grubunda daha yaygındı. SII değeri FGR grubunda anlamlı şekilde daha yüksekti (990 [312–4520] vs. 776 [382–2415], p = 0.021). ROC analizinde, SII'nin FGR için öngörü değeri olduğu gösterildi (AUC = 0,651; eşik değer >822; duyarlılık = %74,3; özgüllük = %57,8). Sonuç: Yüksek SII düzeyleri, preeklampitik kadınlarda FGR'yi öngörebilir; bu durum sistemik inflamasyonun plasental disfonksiyondaki rolünü desteklemektedir. Bu bulguların doğrulanması için ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Sistemik İnflamatuvar İndeks, Fetal Büyüme Geriliği, Preeklampsisi

Predictive Value of the Systemic Inflammatory Index for Fetal Growth Restriction in Preeclamptic Pregnancies

Abstract

Aim: Placental insufficiency plays a central role in preeclampsia and fetal growth restriction (FGR), contributing to oxidative stress and placental hypoxia. Identifying reliable markers of placental dysfunction is critical due to associated adverse outcomes. The Systemic Immune-Inflammation Index (SII), calculated as $(\text{neutrophils} \times \text{platelets}) / \text{lymphocytes}$, is a novel inflammatory marker widely studied in oncology and cardiovascular disease. This study aimed to evaluate the predictive value of SII for FGR in women with preeclampsia. **Methods:** This prospective study included 80 women diagnosed with preeclampsia after 20 weeks of gestation at a tertiary care hospital. Participants were divided into two groups: FGR ($n = 35$) and control ($n = 45$). Exclusion criteria included infection, autoimmune disease, recent steroid or anti-inflammatory use, multiple pregnancy, diabetes, chronic hypertension, fetal anomalies, or chromosomal abnormalities. SII was calculated from complete blood counts. Group comparisons were made, and receiver operating characteristic (ROC) analysis assessed the predictive value of SII for FGR. **Results:** There were no significant differences in maternal age, gravida, parity, BMI, gestational age at admission, or blood pressure between groups. However, the FGR group had significantly lower gestational age at delivery ($p = 0.007$) and birth weight ($p < 0.001$). Preterm birth (82.9% vs. 55.6%, $p = 0.010$) and NICU admission (77.1% vs. 42.2%, $p = 0.002$) were more common in the FGR group. SII was significantly higher in the FGR group (990 [312–4520] vs. 776 [382–2415], $p = 0.021$). ROC analysis showed predictive value for FGR (AUC = 0.651 cutoff >822, sensitivity = 74.3%, specificity = 57.8%). **Conclusion:** Elevated SII levels may predict FGR in preeclamptic women, suggesting a role of systemic inflammation in placental dysfunction. Further research is needed to confirm these findings.

Keywords: Systemic Inflammatory Index, Fetal Growth Restriction, Preeclampsia

Presentation ID / Sunum No= 8

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2402-0706>

Serebral Palsili Hastada Valproik Asite Bağlı Derin Trombositopeni

Dr. Ayşe Gül Çeliksü¹, Prof.Dr. Derya Gökçınar¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Ayşe Gül ÇELİKSÜ

Özet

Serebral palsili hastada valproik asite bağlı derin trombositopeni Serebral palsili hastalarda trombositopeni prevalansı genel popülasyondan yaklaşık üç kat daha fazladır. Valproik asit antiepileptik ilaçlardan biridir. Trombositopeni, valproik asitin bazı hastalarda görülen yan etkilerinden biridir. Bizim amacımız serebral palsili bir olguda valproik asit verilmesi ile gelişen derin trombositopeniyi sunmaktır. Olgu sunumu İnfant iken serebral palsi tanısı almış, tekerlekli sandalyeli, 29 kg ağırlığında, vücut kitle indeksi 17.59 kg/m² olan, nöbet kontrolü için günde 15 mg/kg valproik asit ve günde iki kez 500 mg levetirasetam alan 25 yaşında kadın hastayı sunduk. Dört gündür gittikçe artan nefes darlığı, öksürük, yüksek ateş, iştahsızlık ve halsizlik şikayetleri nedeniyle Acil Servise getirildi. Yoğun Bakım Ünitesine kabulünde kalp hızı dakikada 92 atım, kan basıncı 95/60 mmHg, solunum hızı 20 nefes/dakika ve oda havasında oksijen saturasyonu %86 idi. Toraks bilgisayarlı tomografide bilateral yaygın interseptal kalınlaşmalar, buzlu cam dansiteleri ve alt loblarda konsolidasyon saptandı. Nazal kanül ile 4 L/dakika oksijen desteği uygulandı. Antibiyotik tedavisi olarak İV seftriakson günde iki kez 1 g ve İV klaritromisin günde iki kez 500 mg başlandı. Periferik yaymada lökopeni, makrositoz, normoblastlar ve sola kayma tespit edildi. Hemogramda platelet sayısı $36 \times 10^9/L$ idi. B12 ve folik asit tedavileri verildi. Levetiracetam dozu 2000 mg/gün'e arttırılarak valproik asit tedavisi kesildi. Makroskopik hematüri ve ciddi trombositopeni nedeniyle, yatışının 3. gününde destekleyici önlemler için 10 mL/kg trombosit içeren tek bir transfüzyon yapıldı. Sonraki günlerde hastanın laboratuvar değerleri kemik iliğinin kademeli olarak iyileştiğini gösterdi ve 8. günde taburcu edildi. Tartışma/Sonuç Periferik yayma bulguları, negatif viral seroloji ve valproik asitin kesilmesinden sonra kendiliğinden iyileşme bu olguda trombositopeni nedeninin büyük olasılıkla ilaç kaynaklı kemik iliği baskılanması olduğunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Serebral Palsi; Valproik Asit; Trombositopeni

Presentation ID / Sunum No= 31

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6084-2491

Son Altı Ayda Gerçekleştirdiğimiz Gastrointestinal Sistem Kanseri Cerrahisi Olgularımız

Dr. Serdar Şenol ¹

¹Samsun Üniversitesi, Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada merkezimizde son 6 ay içinde tek cerrahi uzmanı tarafından gerçekleştirilen gastrointestinal sistem kanseri cerrahisi olgularının değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Samsun Üniversitesi, Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi Gastroenteroloji Cerrahisi Kliniğinde, 01.01.2025 ve 01.05.2025 tarihleri arasında elektif gastrointestinal sistem (GIS) kanseri cerrahisi uygulanan hastaların tıbbi kayıtları geriye dönük olarak incelendi. Tümör lokalizasyonları mide, kolon, rektum ve pankreas idi. Tüm operasyonlar genel anestezi altında, onkolojik cerrahi prensiplere uygun olarak yapıldı. Veriler hasta dosyalarından ve ameliyat notlarından derlendi. **Bulgular:** Bir hastaya duodenal ampulla tümörü tanısıyla whipple prosedürü, bir hastaya da pankreas gövde tümörü tanısıyla total pankreatektomi, gastrektomi ve splenektomi uygulandı. Mide kanseri tanılı 2 hastanın birine total gastrektomi diğerine laparoskopik subtotal gastrektomi ve D2 lenf nodu diseksiyonu uygulandı. Üç hastaya; bir mide, bir kolon kanseri senkron peritoneal hastalık, bir kolon kanseri metakron peritoneal hastalık olmak üzere; sitoredüktif cerrahi hipertermik intraperitoneal kemoterapi (SRC HİPEK) uygulandı. Kolon kanseri tanısıyla 8 hastanın 2'sine laparoskopik sağ hemikolektomi, 1'ine laparoskopik sol hemikolektomi, 4'üne laparoskopik anterior rezeksiyon, 1'ine senkron polipozis koli tanısıyla laparoskopik total abdominal kolektomi ileorektal anastomoz uygulandı. Rektum kanseri tanısıyla 4 hastanın 3'üne laparoskopik low anterior rezeksiyon, preoperatif radyofrekans ablasyon uygulan birine de laparoskopik low anterior rezeksiyon, koruyucu loop ileostomi ve karaciğer sol lateral seksiyonektomi uygulandı. Özefagojejunal anastomoz kaçağı gelişen 2 hastaya tam kaplı özefageal stent uygulandı. SRC HİPEK uygulanan bir hastada postoperatif böbrek fonksiyon bozukluğu gelişti. Mortalite izlenmedi. Major morbidite; Clavien Dindo III ve üzeri komplikasyon oranı %10,5 idi. **Sonuç:** Son yıllarda GIS kanserlerinde minimal invaziv cerrahi yöntemlerin daha fazla tercih edildiği gözlenmektedir. Laparoskopik cerrahi, uygun olgularda hem hastanede kalış süresini kısaltmakta hem de erken mobilizasyon sağlamaktadır. Kliniğimizde konvansiyonel multivisseral rezeksiyonların yanında uygun olgularda laparoskopik cerrahinin başarıyla tamamlandığı ve postoperatif majör komplikasyon oranlarımızın literatür ile kıyaslanabilir olduğu izlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Gastrointestinal Sistem, Laparoskopi, Onkolojik Cerrahi,

Presentation ID / Sunum No= 14

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7002-4118

Spinal Cerrahi Sonrası 8. Gün Gelişen Spinal Epidural Hematom ve Alt Ekstremitte Nörolojik Defisitleri Olmadan Cauda Equina Sendromu: Olgu Sunumu

Dr. Halil Gök¹

¹ Etlik Şehir Hastanesi

Özet

Postoperatif spinal epidural hematoma (POSEH) nadir görülen bir komplikasyon olmasına rağmen ciddi nörolojik komplikasyonlara neden olabilir ve kauda equina sendromu (CES) en yıkıcı sonuçlarından biridir. CES, mesane ve/veya bağırsak disfonksiyonu, eyer tarzında his kaybı ve alt ekstremitelerde potansiyel nörolojik defisitler ile karakterizedir. Cramer ve ark. 11.817 hastayı içeren 10 yıllık çalışmada spinal cerrahiden hemen sonra önemli yeni başlangıçlı majör nörolojik defisit insidansı lomber/sakral omurgada %0,0745 (yaklaşık bin vakada bir) bildirmişler ve etiyolojisinin en sık epidural hematoma olduğunu belirtmişlerdir. Liu ve ark. Lomber mikrodiskektomi sonrası CES geliştiren ve alt ekstremitte zayıflığı veya perineal duyuşsal kaybın klasik belirtileri olmaksızın yalnızca idrar retansiyonu ile ortaya çıkan olguyu bildirmişler, hematoma boşaltımı sonrası tam nörolojik iyileşme gösterdiğini, mesane ve bağırsak fonksiyonlarının geri döndüğünü belirtmişlerdir. POSEH ile ilişkili risk faktörleri kadın cinsiyeti, ileri yaş (>70 yaş), antikoagülan ilaçlar ve su infüzyon pompasının kullanımıdır. 71 yaşında kadın, L2-3, L3-4 spondilolistezis ve spinal stenoz tanısıyla 15.01.2025 tarihinde opere edildi, Lomber 2,3,4 sementli poliaksiyel vida ile stabilizasyon ve iki seviye total laminektomi uygulandı. İntraoperatif dura yırtığı gelişen hastaya dura tamiri yapıldı. Bir hafta sonra dren çekildi ve hasta mobilize edildi. 8. gün idrar ve gayta inkontinansı gelişen hastaya acil BT ve MRI çekildi. Epidural hematoma tespit edildi ve acil operasyona alınarak hematoma boşaltıldı. İdrar sondası 4 saat aralıkla klemplenerek takip edildi. 2. Gün idrarını hissetmesi üzerine sondası ve dreni çekildi. 4. Gün gaz çıkışı olduğunu bildirmesi üzerine sorunsuz taburcu edildi. Bu vaka, alt ekstremitte güçsüzlüğü gibi tipik nörolojik semptomlar olmasa bile, lomber cerrahi sonrası izole üriner disfonksiyonu olan hastalarda CES'i tanınmanın önemini vurgulamaktadır. Erken teşhis ve acil cerrahi müdahale çok önemlidir, çünkü gecikmiş teşhis kalıcı nörolojik defisitlere yol açabilir. Ayrıca, izole üriner semptomlar erken CES'e işaret edebileceğinden, özellikle üriner fonksiyon açısından dikkatli postoperatif izlemenin gerekliliğini vurgulamaktadır. Atipik sunumlarda bile CES'den şüphelenmek, zamanında teşhisi ve tedaviyi kolaylaştırabilir.

Anahtar Kelimeler: Kauda Equina Sendromu, Spinal Cerrahi, Spinal Epidural Hematom.

Spinal Epidural Haematoma and Cauda Equina Syndrome Without Lower Limb Motor Deficit On the 8th Day After Spinal Surgery: Case Report

Abstract

Postoperative spinal epidural hematoma (POSEH) is an uncommon yet potentially catastrophic complication of spinal surgery, with cauda equina syndrome (CES) among its most severe manifestations. CES is defined by bladder and/or bowel dysfunction, saddle anesthesia, and variable lower extremity neurological deficits¹. In a 10-year cohort of 11,817 patients, Cramer et al. reported a 0.0745% incidence of new-onset major neurological deficits immediately after lumbar/sacral surgery, with epidural hematoma as the leading cause². Liu et al. described a patient who developed CES solely as urinary retention following lumbar microdiscectomy—absent motor weakness or perineal sensory loss—and achieved full recovery of neurological and sphincter function after urgent hematoma evacuation³. Established risk factors for POSEH include female sex, age over 70 years, perioperative anticoagulation, and use of water infusion pumps⁴. We present a 71-year-old woman who underwent cemented polyaxial screw fixation at L2–4 and two-level laminectomy for L2–3 and L3–4 spondylolisthesis with spinal stenosis on 15 January 2025. An intraoperative dural tear was repaired. On postoperative day 7, the drain was removed and mobilization commenced; on day 8, she developed urinary and fecal incontinence. Emergency CT and MRI confirmed an epidural hematoma, which was immediately evacuated. By postoperative day 4, bladder and bowel function had fully recovered, and she was discharged without neurological sequelae. This case highlights the necessity of meticulous postoperative monitoring of urinary function and a high index of suspicion for CES in patients with isolated sphincter disturbances. Prompt imaging and urgent surgical decompression are crucial to avert permanent neurological deficits.

Keywords: Cauda Equina Syndrome, Spine Surgery, Spinal Epidural Haematoma.

Presentation ID / Sunum No= 130

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9599-0013

Süperior Serebellar Arter Anevrizmalarında Tentoryum-Koruyucu Subtemporal Yaklaşım

Assoc. Prof. Dr. Ümit Kocaman¹

¹*İzmir Bakırçay University, Faculty of Medicine, Department of Neurosurgery*

**Corresponding author: Ümit Kocaman*

Özet

Giriş: Superior serebellar arter (SSA) anevrizmaları, derin yerleşim ve kritik anatomik komşuluk nedeniyle cerrahi olarak zorludur. Subtemporal yaklaşım, SSA'nın anterior ve lateral pontomezensefalik segmentlerine ulaşımında etkilidir. Ancak tentoryum kesisi sıklıkla gereklidir; bu da 4. sinir hasarı ve venöz kanama riski doğurur. Bu bildiride tentoryum kesilmeden uygulanan subtemporal yaklaşımla tedavi edilen iki SSA anevrizması sunulmaktadır. Olgu 1: 54 yaşında kadın hastada sağ SSA anterior segmentinde dissekan 4 mm anevrizma saptandı. Subtemporal yaklaşımda 3. sinir doğal cerrahi rehber olarak kullanıldı. SSA ve PSA segmentleri güvenli şekilde tanımlandı. Rekonstrüksiyon uygun olmadığından parent arter proksimalinden kalıcı olarak kapatıldı. Nörolojik kayıp olmadı (GOS: 1). Olgu 2: 74 yaşında erkek hastada sol lateral SSA'da dissekan 3 mm anevrizma mevcuttu. Tentoryum kesilmeden trapping uygulandı. Postop akciğer komplikasyonu gelişti; GOS: 5. Tartışma: Subtemporal yaklaşım, tentoryuma kesi yapılmadan da yeterli ekspozur sağlar. Tentoryum kesisi yapılan olgularda 4. sinir risk altındadır. Bu nedenle sinirin tentoryal geçiş noktası dikkatle korunmalıdır. Subtemporal yaklaşımda 3. sinir, SSA ve PSA'yı güvenli ortaya çıkarmada önemli bir anatomik rehberdir. Kafa tabanına üç boyutlu ve geniş mikroskobik görüş sağlaması, bu yaklaşımın önemli avantajıdır. Sonuç: Tentoryum-koruyucu subtemporal yaklaşım, seçilmiş SSA anevrizmalarında güvenli, mikrovasküler anatomiye koruyan ve klasik yöntemlere kıyasla daha az invaziv bir alternatiftir.

Anahtar Kelimeler: Subtemporal Yaklaşım, Tentoryum Koruyucu Teknik, Kraniyal Sinir Korunması

Tentorium-Preserving Subtemporal Approach for Superior Cerebellar Artery Aneurysms

Abstract

Introduction: Superior cerebellar artery (SCA) aneurysms pose significant surgical challenges due to their deep location and proximity to critical neurovascular structures. The subtemporal approach provides direct access to the anterior and lateral pontomesencephalic segments of the SCA. However, this route often requires tentorial incision, increasing the risk of fourth cranial nerve injury and venous bleeding. This report presents two cases of SCA aneurysms treated via a tentorium-preserving subtemporal approach. **Case 1:** A 54-year-old woman presented with a 4 mm dissecting aneurysm of the right anterior SCA. The patient underwent a subtemporal approach, where the third cranial nerve served as a natural anatomical guide. The SCA and PCA segments were clearly identified. As the aneurysm was not suitable for reconstructive clipping, the parent artery was permanently occluded after temporary clipping. The postoperative course was uneventful (GOS: 1). **Case 2:** A 74-year-old man had a 3 mm dissecting aneurysm of the left lateral SCA. The aneurysm was treated using a trapping technique via a left subtemporal approach without tentorial incision. Although his GCS improved postoperatively, pulmonary complications prevented extubation, and he developed systemic infection. GOS at postoperative day 21 was 5. **Discussion:** The tentorium-preserving subtemporal approach provided adequate exposure in both cases. Tentorial incision increases the risk of trochlear nerve injury; thus, careful identification of its tentorial entry point is essential. In subtemporal approaches, the oculomotor nerve serves as a reliable guide for identifying the SCA and PCA. This approach offers a direct, three-dimensional view of the skull base and ample microsurgical maneuverability. **Conclusion:** In selected SCA aneurysms, the tentorium-preserving subtemporal approach is a safe, less invasive alternative that respects microanatomy and reduces the risks associated with classical transtentorial or transsylvian techniques.

Keywords: Subtemporal Approach, Cranial Nerve Protection, Tentorium Preserving

Presentation ID / Sunum No= 94

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0002 0152 1065

Şüpheli Patolojik Femur Boyun Kırıklarında Histopatolojik İnceleme Gerekli Mi' Maliyet ve Etkinliğin Retrospektif Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. İbrahim Altun¹

¹Kayseri Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Şüpheli Patolojik Femur Boyun Kırıklarında Histopatolojik İnceleme Gerekli Mi? Maliyet ve Etkinliğin Retrospektif Değerlendirilmesi Özet Giriş: İleri yaşta femur boyun kırıklarının tedavisi, genellikle hemiarthroplasti (HA) tercih edilmektedir. Bu yaş grubunda kırıklar çoğunlukla düşük enerjili travmalar sonucu gelişmekte olup, osteoporoz başlıca nedendir. Ancak, metastatik kemik lezyonlarına bağlı kırıklar da görülebilmektedir. Cerrahi öncesi değerlendirmede röntgen, bilgisayarlı tomografi (BT) ve şüpheli vakalarda manyetik rezonans görüntüleme (MRG) yöntemleri kullanılmalıdır. Radyolojik olarak kemik lezyonları benign, primer malignite, metastatik malignite veya hematolojik malignite şeklinde sınıflandırılabilir. Radyolojik değerlendirmede, kırık hattında litik alanlar, kemik defektlerin veya kistik alanların olması patolojik kırık lehine değerlendirilmesine yardımcı olabilmektedir. Bu çalışma ile daha önce herhangi bir malignite tanısı olmayan şüpheli femur boyun kırığı vakalarında patolojik örneklemenin gerekli olup olmadığı ve maliyete etkisi değerlendirilmiştir. Materyal ve metod: 2019- 2023 yılları arasında Kayseri Şehir Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji kliniğinde 618 hastaya femur boyun kırığı nedeniyle Hemiartroplasti (HA) uygulanan daha önce tanı almamış hastalardan, radyolojik olarak şüpheli patolojik görünümü olan 230 hastadan çıkarılan femur başı histopatolojik örneklenmesi yapıldı. Hastaların 85 (%37)'si erkek 145 (%63)'i kadın hasta idi. Hastaların yaş ortalaması 84 (66-104) yıl idi. Hastanemizde histopatolojik çalışmanın maliyeti 1500 TL olarak faturalandırılmaktadır. Bulgular: Histopatolojik değerlendirmede 8 (%3.5) hastada patolojik bulgular mevcut idi. 2 hastada karsinom metastazı, 1 hastada musinöz adanokarsinom metastazı, 1 hastada kondrosarkom, 1 hastada malign mezenkimal tümör metastazı, 1 hastada snovyal kondromatozis, 2 hastada benign karakterli lenfoid profilasyon mevcut idi. Mevcut hastalar içinde radyolojik olarak sadece 1 vakada belirgin bulgular tespit edilmedi. Sonuç: Sunulan çalışmada literatür taraması ile uyumlu bir oran tespit edildi. Toplumda sık görülen kalça kırıklarında rutin olarak Histopatolojik değerlendirmenin yapılması mali açıdan bir artışa yolaçabilmektedir. Bundan dolayı, hastaların direkt grafi ve BT ile deneyimli bir radyolog veya ortopedist ile dikkatli değerlendirildiğinde patolojik bulgular tespit edilebileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Femur Boyun Kırığı; Patolojik Kırıklar; Hemiartroplasti.

Is Histopathological Examination Necessary in Suspicious Pathological Femoral Neck Fractures' a Retrospective Evaluation of Cost and Effectiveness

Abstract

Abstract Introduction: The treatment of femoral neck fractures in the elderly is generally preferred to be hemiarthroplasty (HA). Fractures in this age group are mostly low-energy and are often associated with osteoporosis, but may also be related to metastatic tumours. Preoperative evaluation should include X-ray, computed tomography (CT) and, in suspicious cases, magnetic resonance imaging (MRI). Radiologically, bone lesions can be classified as benign, primary malignancy, metastatic malignancy or haematological malignancy. This study evaluated whether pathological sampling is necessary in cases of suspected femoral neck fractures without a previous diagnosis of malignancy and its effect on cost. **Materials and methods:** Between 2019 and 2023, histopathological sampling of the femoral head was performed in 230 patients with radiologically suspicious pathological findings among 618 patients who underwent hemiarthroplasty (HA) at our clinic. Radiologically, the presence of lytic areas, bone defects or cystic areas in the fracture line was considered a pathological fracture. Eighty-five (37%) of the patients were male and 145 (63%) were female. The average age of the patients was 84 (66-104) years. The cost of histopathological examination at our hospital is billed as 1500 TL. **Results:** Pathological findings were present in 8 (3.5%) patients in the histopathological evaluation. Two patients had carcinoma metastasis, one patient had mucinous adenocarcinoma metastasis, one patient had chondrosarcoma, one patient had malignant mesenchymal tumour metastasis, one patient had synovial chondromatosis, and two patients had benign lymphoid proliferation. Among the current patients, only 1 case did not show any significant findings radiologically. **Conclusion:** This study found a rate consistent with the literature review. Routine histopathological evaluation of hip fractures, which are common in society, may increase costs. Therefore, we believe that pathological findings can be detected when evaluated radiologically by an experienced radiologist or orthopaedic surgeon.

Keywords: Femoral Neck Fracture; Pathological Fractures; Hemiarthroplasty.

Presentation ID / Sunum No= 3

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3166-9968>

The Impact of Urethral Catheterization Administered Prior to Holmium Laser Enucleation of the Prostate (HoLEP) On the Surgical Process

Dr. Volkan Sabur¹

¹Private Erciyes Hospital, Kayseri, Türkiye

*Corresponding author: Volkan Sabur

Özet

Background In this study, we aimed to investigate the HoLEP surgical process and outcomes of patients who had urethral catheterization for a while due to glop vesicale. Methods A retrospective examination of the data pertaining to 221 individuals who underwent HoLEP was carried out from August 2021 to August 2024. The participant cohort was categorized into two distinct groups according to urethral catheter. Individuals with a inserted urethral catheter were classified as group 1 (n=81), while no urethral catheter inserted group were assigned to group 2 (n=140). The two groups were evaluated with respect to demographic data, perioperative outcomes, complications, urethral stricture and urinary incontinence at a three-month postoperative follow-up. Statistical evaluations were executed employing the chi-square test, Student's t-test, and the Mann-Whitney U test methodologies. Results The mean age was 68.2 (8.7). PSA value in urethral catheter group was higher than the other group ($p<0.001$). The utilization of alpha-blockers was higher in group 2, although not statistically significant ($p=0.327$). Higher prostate volume and longer surgical time were statistically significant in favor of group 1 ($p<0.001$, $p<0.001$, respectively). An equivalent volume of hemorrhage was observed in both cohorts, and the administration of blood transfusion was conducted ($p=0.1$). In the post-operative third month evaluation, the quantity of PVR was markedly diminished in group 2 ($p=0.027$). Furthermore, no statistically significant disparity was noted in Qmax, urinary incontinence, and urethral stricture incidences. Conclusion HoLEP is the gold standard method for benign prostatic hyperplasia surgery for any size prostate. Although the duration of the surgical procedure may appear protracted in individuals with catheters due to bladder distension, complication rates remain unaltered. Only the volume of residual urine is elevated. Extended follow-up is anticipated to yield a reduced PVR.

Anahtar Kelimeler: HoLEP, Glop Vesicale, Urethral Catheter, Bening Prostate Hyperplasia

The Impact of Urethral Catheterization Administered Prior to Holmium Laser Enucleation of the Prostate (HoLEP) On the Surgical Process

Abstract

Background In this study, we aimed to investigate the HoLEP surgical process and outcomes of patients who had urethral catheterization for a while due to glop vesicale. **Methods** A retrospective examination of the data pertaining to 221 individuals who underwent HoLEP was carried out from August 2021 to August 2024. The participant cohort was categorized into two distinct groups according to urethral catheter. Individuals with a inserted urethral catheter were classified as group 1 (n=81), while no urethral catheter inserted group were assigned to group 2 (n=140). The two groups were evaluated with respect to demographic data, perioperative outcomes, complications, urethral stricture and urinary incontinence at a three-month postoperative follow-up. Statistical evaluations were executed employing the chi-square test, Student's t-test, and the Mann-Whitney U test methodologies. **Results** The mean age was 68.2 (8.7). PSA value in urethral catheter group was higher than the other group ($p<0.001$). The utilization of alpha-blockers was higher in group 2, although not statistically significant ($p=0.327$). Higher prostate volume and longer surgical time were statistically significant in favor of group 1 ($p<0.001$, $p<0.001$, respectively). An equivalent volume of hemorrhage was observed in both cohorts, and the administration of blood transfusion was conducted ($p=0.1$). In the post-operative third month evaluation, the quantity of PVR was markedly diminished in group 2 ($p=0.027$). Furthermore, no statistically significant disparity was noted in Qmax, urinary incontinence, and urethral stricture incidences. **Conclusion** HoLEP is the gold standard method for benign prostatic hyperplasia surgery for any size prostate. Although the duration of the surgical procedure may appear protracted in individuals with catheters due to bladder distension, complication rates remain unaltered. Only the volume of residual urine is elevated. Extended follow-up is anticipated to yield a reduced PVR.

Keywords: HoLEP, Glop Vesicale, Urethral Catheter, Bening Prostate Hyperplasia

Presentation ID / Sunum No= 10

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9709-9606

Transient Lingual Nerve Paralysis After Ovum Pick-Up Procedure: A Rare Complication

Dr. Halil Buluç¹

¹Acıbadem Univeristy

Özet

Lingual sinir yaralanmaları, sedasyon altında uygulanan girişimsel işlemler sonrasında oldukça nadir görülen komplikasyonlardır. Bu yazıda, ovum pick-up (OPU) işlemi sonrasında gelişen geçici, izole lingual sinir paralizisi olgusu sunulmaktadır. Otuz beş yaşında, bilinen Hashimoto tiroiditi dışında sistemik hastalığı olmayan, sigara ve alkol kullanmayan bir kadın hasta, infertilite tedavisi kapsamında OPU işlemi amacıyla kliniğimize başvurdu. Anestezi öncesi monitörizasyon ve sistemik değerlendirmesinde herhangi bir patoloji saptanmadı. Anestezi indüksiyonu intravenöz yaklaşık 2.5 mg/kg propofol ve 1 mcg/kg remifentanil ile sağlandı. İşlem boyunca hastaya maske ile 4–5 L/dk oksijen desteği verildi. Herhangi bir hava yolu aracı (entübasyon veya laringeal maske) kullanılmadı. Operasyon stabil hemodinamik bulgularla, sorunsuz şekilde tamamlandı. İşlemden birkaç saat sonra hastada dilin ön iki üçte birlik kısmında uyuşma ve karıncalanma şikâyeti gelişti. Nörolojik muayenede izole lingual sinir disfonksiyonu saptandı. Kraniyal MRG ve elektromiyografi (EMG) ile santral ve yapısal nedenler dışlandı. Hastaya kısa süreli kortikosteroid ve B vitamini tedavisi başlandı. Altı ay içinde klinik bulgular tamamen düzeldi. Lingual sinir hasarları genellikle hava yolu travması veya orofaringeal girişimlerle ilişkilidir. Bu olguda ise hiçbir invaziv hava yolu işlemi uygulanmamıştır. Ağız açıklığının uzun süreli olması, aspire sırasında dil üzerine bası veya intraoral negatif basınç gibi faktörlerin etkili olabileceği düşünülmektedir. Bu olgu, minimal invaziv işlemler sonrasında bile gelişebilecek nadir nörolojik komplikasyonlara karşı dikkatli olunması gerektiğini ve lingual sinir nöropraxisinin konservatif tedavi ile genellikle tamamen düzelebildiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Lingual Sinir Yaralanması, oosit Toplama İşlemi, transient Neuropathy

Transient Lingual Nerve Paralysis After Ovum Pick-Up Procedure: A Rare Complication

Abstract

Lingual nerve injury is an exceptionally rare complication following procedures performed under sedation. We present a case of transient, isolated lingual nerve paralysis after an uneventful ovum pick-up (OPU) procedure. A 35-year-old female with a history of Hashimoto's thyroiditis (on levothyroxine 25 mcg daily) and no other comorbidities, tobacco, or alcohol use, was admitted to our infertility clinic for OPU. Preoperative evaluation and monitoring were unremarkable. Anesthesia was induced using intravenous propofol (approximately 2.5 mg/kg) and a bolus dose of remifentanyl (1 mcg/kg). The patient received 4–5 L/min oxygen via face mask throughout the procedure. No airway instrumentation was used, and the operation was completed uneventfully with stable vital signs. Several hours postoperatively, the patient developed numbness and paresthesia over the anterior two-thirds of the tongue. Neurological examination revealed isolated lingual nerve dysfunction, without involvement of other cranial nerves. Cranial MRI and electromyography (EMG) excluded central and structural pathologies. Conservative treatment was initiated with a short course of corticosteroids and vitamin B complex. Full recovery was observed within six months. Lingual nerve injuries are more commonly associated with airway trauma, oropharyngeal instrumentation, or dental procedures. In this case, the absence of invasive airway manipulation suggests that other factors—such as oral retraction, suction-related trauma, or intraoral compression—may have played a role. This case underlines the need for awareness of rare neural complications following even routine procedures and supports the generally favorable prognosis of lingual nerve neuropraxia with appropriate supportive care.

Keywords: Lingual Nerve Injury, ovum Pick-Up (OPU), transient Neuropathy

Presentation ID / Sunum No= 123

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8263-7547

Ürosepsis Sonrası Gelişen Septik Emboliye Bağlı Çoklu Ekstremit Amputasyonu: Nadir Bir Olgu Sunumu

Dr. Emrah Cevat Ercan¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Konya Şehir Hastanesi

Özet

Ürosepsis sonrası gelişen septik emboliye bağlı çoklu ekstremit amputasyonu: Nadir bir olgu sunumu Giriş:Septik şok ve yaygın enfeksiyona bağlı ekstremit nekrozu nadir görülen ancak mortalitesi yüksek bir klinik tablodur. Bu olgu sunumunda, ileri yaşta bir hastada gelişen yaygın septik nekroz nedeniyle sağ üst ekstremitde ön kol düzeyinde, sol üst ekstremitde metakarpofalangeal eklem düzeyinde ve her iki alt ekstremitde diz altı düzeyinde amputasyon gerektiren nadir bir olguyu sunuyoruz. Olgu Sunumu:74 yaşında bayan hasta, sepsis nedeni ile acil servise başvurdu. Özgeçmişinde diyabet, hipertansiyon,kronik böbrek yetmezliği ve koroner arter hastalığı mevcuttu. Klinik ve laboratuvar değerlendirmede yaygın doku hipoperfüzyonu, laktik asidoz ve yüksek inflamasyon parametreleri saptandı. Hastanın ekstremitelerinde ilerleyici siyanoz, soğukluk ve periferik nabız kaybı mevcuttu. Yapılan tetkiklerde özellikle distal ekstremitelerde yaygın iskemik ve septik nekrotik değişiklikler saptandı. Yoğun bakım desteği altında takip edilen hastada, hayati tehlikeyi azaltmak ve enfeksiyonun yayılımını kontrol altına almak amacıyla sırasıyla; sağ üst ekstremitde ön kol düzeyinde amputasyon, sol üst ekstremitde metakarpofalangeal düzeyinde amputasyon, her iki alt ekstremitde diz altı amputasyonu gerçekleştirildi. Operasyonların hepsi farklı seanslarda gerçekleştirildi. Hasta yapılan cerrahilerin ardından yoğun bakım ünitesinde takip edildi. Postoperatif dönemde hasta stabilize edildi, yara yerleri sorunsuz iyileşti. Rehabilitasyon süreci başlatıldı. Tartışma: Ürosepsis sonrası septik emboliye bağlı birden fazla ekstremit amputasyonu oldukça nadirdir. Genellikle sepsis, DIC (yaygın damar içi pıhtılaşma), ileri yaş ve komorbiditelerle ilişkilidir. Bu olgu, erken amputasyon kararının hayatta kalım açısından belirleyici olabileceğini göstermektedir. Literatürde bu denli yaygın amputasyon gerektiren vakalar sınırlı sayıdadır ve çoğunlukla sepsis kaynaklı vasküler katastroflarla ilişkilidir. Sonuç:Septik şoka bağlı yaygın ekstremit nekrozu, multidisipliner yaklaşım ve hızlı cerrahi müdahale gerektiren nadir ancak dramatik bir tablodur. Bu olgu, ekstremit nekrozlarının hızlı tanı ve zamanında cerrahi ile yaşam kurtarıcı olabileceğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Septik Nekroz,septik Emboli, Ekstremit Amputasyonu, Sepsis, Yaşlı Hasta, Olgu Sunumu

Multiple Limb Amputations Due to Septic Embolism Following Urosepsis: A Rare Case Report

Abstract

Introduction: Septic shock and extremity necrosis due to widespread infection are rarely seen but carry a high risk of mortality. In this case report, we present a rare condition in an elderly patient who required right forearm, left metacarpophalangeal, and bilateral below-knee amputations due to widespread septic necrosis. **Case Presentation** A 74-year-old female patient presented to the emergency department with symptoms of sepsis. Her medical history included diabetes mellitus, hypertension, chronic renal failure, and coronary artery disease. Clinical and laboratory evaluation revealed widespread tissue hypoperfusion, lactic acidosis, and elevated inflammatory markers. The patient exhibited progressive cyanosis, coldness, and loss of peripheral pulses in the extremities. Imaging and laboratory results revealed extensive ischemic and septic necrotic changes, particularly in the distal extremities. To reduce life-threatening risks and control the spread of infection, staged amputations were performed: a right forearm amputation, a left metacarpophalangeal level amputation, and bilateral below-knee amputations. All operations were performed in separate sessions. Postoperatively, the patient was monitored in the intensive care unit, stabilized, and her surgical sites healed without complications. Rehabilitation was initiated following recovery. **Discussion:** Multiple extremity amputations due to septic embolism following urosepsis are exceedingly rare. These cases are generally associated with conditions such as sepsis, disseminated intravascular coagulation (DIC), advanced age, and multiple comorbidities. This case highlights the importance of early amputation decisions in improving survival. The literature contains limited reports of such extensive amputations, and these are predominantly linked to vascular catastrophes secondary to sepsis. **Conclusion:** Extensive limb necrosis due to septic shock is a rare but dramatic clinical scenario that necessitates a multidisciplinary approach and urgent surgical intervention. This case underscores the importance of prompt diagnosis and timely surgery in managing septic limb necrosis and preventing mortality.

Keywords: Septic Necrosis, Septic Embolism, Limb Amputation, Sepsis, Elderly, Case Report.

Presentation ID / Sunum No= 71

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3969-0315

Uzamış Süreli Omurga Cerrahilerinde Drape Değişiminin Kontaminasyon Riskine Etkisi

Exp. Dr. Sevan Sıvacıoğlu¹

¹Özel Muayenehane

*Corresponding author: Sevan Sıvacıoğlu

Özet

Amaç: Omurga cerrahilerinde cerrahi alan enfeksiyonları (CAE), hasta iyileşmesini ve yaşam kalitesini olumsuz etkileyen ciddi komplikasyonlardır. Literatürde tanımlanmış risk faktörlerinden biri de uzun süren ameliyatlardır (>3 saat). Bu çalışma, uzun süreli omurga cerrahilerinde drape değişiminin kontaminasyon üzerine etkisini araştırmayı amaçlamaktadır. Yöntemler: Bu retrospektif çalışmaya 3 saatten uzun süren omurga cerrahisi geçiren 68 hasta dahil edildi. Tüm ameliyatlar, genel anestezi altında, biri 10 yılın üzerinde, diğeri 3 yıllık deneyime sahip iki omurga cerrahisi tarafından gerçekleştirildi. Hastalar iki gruba ayrıldı: • Grup A (n=34): Drape değişimi yapılmadı • Grup B (n=34): Her 3 saatte bir drape değiştirildi Sürüntü kültürleri şu şekilde alındı: 1. Cilt sterilizasyonu öncesi ve sonrası 2. Cilt insizyon kenarları, insizyon çevresi örtü kenarları ve derin subkutan dokulardan her 30 dakikada bir Tüm kültürlerde bakteriyel üreme değerlendirmesi yapıldı. Bulgular: • Ortalama yaş: Grup A = 48.7 (12-76 yaş); Grup B = 46.2 (13-72 yaş) • Tanılar: o Grup A: skolyoz (7), lomber spinal stenoz (17), revizyon (5), tümör (5) o Grup B: skolyoz (8), lomber spinal stenoz (16), revizyon (4), tümör (6) • Ortalama cerrahi süresi: o Grup A = 4.84 saat (3.5–8.0 saat) o Grup B = 4.92 saat (3.5–8.2 saat) • Kültür Sonuçları: Her iki grupta da bakteriyel üreme saptanmadı • Komplikasyonlar: Hiçbir hastada enfeksiyon, implant yetmezliği veya yumuşak doku komplikasyonuna bağlı revizyon gerekmedi Sonuç: Aynı deneyimli cerrahi ekip tarafından gerçekleştirilen uzun süreli omurga ameliyatlarında rutin drape değişiminin enfeksiyon açısından ek bir fayda sağlamadığı gösterilmiştir. Aseptik kuralların sıkı uygulanması ve ekip istikrarı, tekrarlayan drape değişiminden daha kritik faktörlerdir. Eğitim hastanelerinde, farklı cerrahların ameliyata katıldığı durumlarda drape değişimi geleneksel deneyimsel uygulama olarak sürdürülebilir. Ancak stabil cerrahi ekiplerde drape değişimi gerekli değildir.

Anahtar Kelimeler: Omurga Cerrahisi, Cerrahi Alan Enfeksiyonu, Drape Değişimi, Ameliyat Süresi, İntraoperatif Kontaminasyon, Spinal Enstrümantasyon

Effect of Drape Change On Contamination Risk in Prolonged Spine Surgeries

Abstract

Abstract: Aim: Surgical site infections (SSIs) in spine surgeries are serious complications that negatively affect patient recovery and quality of life. One of the risk factors defined in the literature is prolonged operative time (>3 hours). This study aims to investigate the effect of drape change on contamination in long-duration spine surgeries. Methods: This retrospective study included 68 patients who underwent spine surgeries lasting more than 3 hours. All procedures were performed under general anesthesia by the same two spine surgeons—one with over 10 years and the other with 3 years of experience. Patients were divided into two groups: • Group A (n=34): No drape change • Group B (n=34): Drape changed every 3 hours Swab cultures were taken as follows: 1. Before and after skin sterilization 2. From skin incision edges, drape edges, and deep subcutaneous tissue every 30 minutes All cultures were analyzed for bacterial growth. Results: • Mean age: Group A = 48.7 (range: 12–76); Group B = 46.2 (range: 13–72) • Diagnoses: o Group A: scoliosis (7), lumbar spinal stenosis (17), revision (5), tumor (5) o Group B: scoliosis (8), lumbar spinal stenosis (16), revision (4), tumor (6) • Mean surgical duration: o Group A = 4.84 hours (range: 3.5–8.0) o Group B = 4.92 hours (range: 3.5–8.2) • Culture Results: No bacterial growth in either group • Complications: No infection, implant failure, or revision surgery due to soft tissue complications in any patient Conclusion: Routine drape change during long-duration spinal surgeries performed by the same experienced surgical team does not provide additional benefit in preventing infection. Strict adherence to aseptic principles and team consistency are more critical than repeated drape changes. In teaching hospitals where different surgeons may participate, drape change may continue as a traditional experiential practice. However, in stable surgical teams, drape change is not necessary.

Keywords: Spine Surgery, Surgical Site Infection, Drape Change, Operative Time, Intraoperative Contamination, Spinal Instrumentation

Presentation ID / Sunum No= 29

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-8929-3125

Venlafaksin ve Gabapentin Aşırı Dozu ile İlişkili Serotonin Sendromunda Siproheptadin Tedavisi

Dr. Merve Dandıl¹, Uzm.dr. Bilge Uzakgider İşel², Prof.Dr. Derya Gökçınar²

¹Anesteziyoloji ve Reanimasyon, Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Ankara, Türkiye

²Yoğun Bakım, Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Giriş ve amaç: Venlafaksin depresyon tedavisinde kullanılan serotonin ve noradrenalin geri alım inhibitörü bir ilaçtır. Amacımız ilaç aşırı dozu ile serotonin sendromu gelişen bir olguya yaklaşımı sunmaktır. Olgu: Unipolar depresyon nedeniyle 10 yıldır takip edilen 44 yaş 155 cm boyunda 75 kg ağırlığında kadın hasta kendi kullandığı ilaçlardan 70 adet venlafaksin 75 mg tablet ve 50 adet gabapentin 300 mg tableti suikid amacıyla alması nedeniyle acil servise getirildi. Acil serviste jeneralize tonik klonik nöbet geçirmesi ve Glasgow koma skoru (GKS) 3'e gerilemesi nedeniyle entübe edilip yoğun bakım ünitesine (YBÜ) kabul edildi. Takibinin 18.saatinde başlayan 40 C'ye yükselen ateşi oldu.Laboratuar incelemesinde hastaneye kabulünde kreatin kinaz (CK) yüksekliği mevcuttu. Hastaneye kabulünden itibaren 48.saatte CK maksimum değere 9981 U/L'ye ulaştı. Beyin bilgisayarlı tomografi anjografisinde postkontrast serilerde bilateral arterler açık izlendi. Her iki serebral hemisferde yer yer gri beyaz cevher ayrımı silinmiş olup beyin ödemli görünümde idi. Serotonin antagonisti siproheptadin, benzodiazepin olan diazepam ve midazolam yanısıra deksmedetomidin, propofol ve rocuronium tedavileri uygulandı. İzotonik serum fizyolojik, %10 dekstroz, N-asetil sistein, pantoprazol, enoksaparin tedavileri verildi. Günlük sedasyon tatili yapılarak GKS ve nörolojik muayenesinde düzelme izlenen hasta 10.günde uyandı ve bilinci açık hale geldi. Mekanik ventilatörde CPAP moduna alındı. 11.Günde ekstübe edildi. Yatışının 12.gününde şifa ile taburcu edildi. Tartışma ve sonuç: Venlafaksin ve gabapentin overdozu ile ilişkili serotonin sendromu olgusunu siproheptadin ile tedavi ettik. Literatürde siproheptadinin serotonin sendromunu geri döndürmede etkin olduğunu bildiren bazı çalışmalar yer almıştır. Venlafaksin ile serotonin sendromu gelişen hastalarda siproheptadin tedavisi, nöbet kontrolü ve yakın bilinç takibi önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Venlafaksin, Siproheptadin, Gabapentin

Presentation ID / Sunum No= 65

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4942-849X

Yetişkinlerde Radyal Sinir Felci Olmayan Holstein-Lewis Kırıkları. Düzeltilmeli Miyiz, Düzeltmemeli Miyiz, Düzeltirsek Tek veya Çift Plaka Osteosentezi Mi?

Exp. Dr. Çağrı Karabulut¹, Exp. Dr. Musa Alperen Bilgin², Asst. Prof. Dr. Nevzat Gönder³

¹Kahramanmaraş Pazarcık Devlet Hastanesi

²Çorum İskilip Devlet Hastanesi

³Gaziantep Üniversitesi

*Corresponding author: Çağrı KARABULUT

Özet

Giriş ve Amaç: Distal humerus Holstein-Lewis kırıklarının yönetimiyle ilgili literatürde yetersizlik vardır. Çeşitli prosedürlerin tanımlanmasına rağmen tanımlanmış bir tedavi stratejisi belirsizliğini korumaktadır. Bu çalışma, tek plakalı osteosentez ile çift plakalı osteosentez ile konservatif tedavinin klinik sonuçlarını değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Materyaller ve Yöntemler: Ocak 2013 ile Mart 2022 arasında, radyal sinir felci olmayan Holstein-Lewis kırıkları için Seviye I travma merkezinde tedavi edilen ve en az 24 ay takip süresi olan 16 yaş üstü hastaları kapsayan retrospektif bir grafik incelemesi gerçekleştirdik. Hastalar şu kategorilerde değerlendirildi: konservatif tedavi (CT) uygulananlar, tek plakalı osteosentez (SPO) uygulananlar ve çift plakalı osteosentez (DPO) uygulananlar. Hastaların demografik verileri kaydedildi. Hastalar postoperatif 3, 6 ve 12. haftalarda ve 3 aylık aralıklarla takip edildi. Fonksiyonel sonuçlar, Kol, Omuz ve El Engellilikleri (DASH) skoru ve Mayo Dirsek Performans Skoru (MEPS) ile değerlendirildi. Sonuçlar: Çalışmaya 41 erkek, 35 kadın olmak üzere 76 hasta dahil edildi. Ortalama yaş 30,08±8,34 idi. 40 hasta sağ, 36 hasta ise sol tarafta yaralanma geçirdi. Çalışmaya KT grubunda 31 hasta, SPO grubunda 24 hasta ve DPO grubunda 21 hasta dahil edildi. Gruplarda cinsiyet, taraf, yaralanma mekanizması ve komplikasyonlar açısından anlamlı bir fark yoktu (sırasıyla p değerleri: 0,884, 0,863, 0,999 ve 0,833). Kaynama süresi DPO grubunda (10,85±2,12 hafta) KT (16,38±3,2 hafta) ve SPO (15,33±2,92 hafta) gruplarına göre anlamlı olarak kısaydı (p<0,001). Klinik olarak, DASH ve MESH skorları SPO ve DPO gruplarında 3. ayda KT grubuna göre anlamlı olarak daha iyi iken, 6. ve 12. ay. Tartışma: Holstein-Lewis kırıkları için cerrahi olmayan ve cerrahi tedavi arasında fonksiyonel sonuçlar açısından bir fark yoktu. Konservatif yaklaşım, hem invaziv olmayan hem de maliyet etkin olduğu için, kırık kabul edilebilir redüksiyon sınırları içindeyse düşünülmesi gereken bir tedavi gibi görünüyor.

Ayrıca, erken fonksiyonel sonuçların üstün olduğu göz önüne alındığında, hem tek plakalı hem de çift plakalı osteosentez, uygun şekilde seçilmiş hastalarda uygulanabilir cerrahi yöntemleri temsil eder.

Anahtar Kelimeler: Humerus, holstein-Lewis Fracture, osteosynthesis

Presentation ID / Sunum No= 140

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4760-400X

Yoğun Bakımda Beyin Ölümü Gelişen Olguda Organ Fonksiyonlarının Korunmasına Yönelik Donör Yönetimi: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Serpil Ekin¹

¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Beyin ölümü, merkezi sinir sistemi işlevlerinin geri dönüşümsüz olarak kaybı ile karakterize olup, organ bağışının yasal ve etik olarak mümkün olduğu durumlardan biridir. Ancak bu süreçte meydana gelen hormonal dengesizlikler, hemodinamik instabilite, elektrolit bozuklukları ve termoregülasyon sorunları, organ fonksiyonlarının hızla bozulmasına yol açabilir. Özellikle hipotalamik-hipofizer eksen kaybı ve otonom sinir sisteminin çöküşü, dolaşım dengesinin ciddi biçimde bozulmasına neden olur[1,3]. Bu nedenle, donör bakımında fizyolojik homeostazisin korunması yaşamsal önem taşır. Bu bildiride, travmatik beyin hasarı sonrası beyin ölümü tanısı almış ve optimal donör yönetimiyle çoklu organ bağışı sağlanmış bir olgu sunulmaktadır. Olgu: Karbonmonoksit zehirlenmesi nedeniyle dış merkezde değerlendirilen 69 yaşında erkek hasta, yoğun bakım ünitemize kabul edilmiştir. Koroner arter hastalığı nedeniyle asetilsalisilik asit (100 mg/gün) ve klopidoğrel (75 mg/gün) kullandığı bilinmektedir. Troponin düzeyinin 36.000 ng/L'ye yükselmesi üzerine profilaktik DMAH eklenmiştir. Yatışının 6. gününde GKS gerilemesi nedeniyle çekilen kontrol BT'de İKK'ya bağlı şift izlenmiştir. Nöroşirurji ile konsültasyon sonrası acil dekompressif kraniyotomi yapılmıştır. Yatışın 15. gününde beyin sapı reflekslerinin olmaması nedeniyle beyin ölümü protokolü başlatılmıştır. Yoğun bakım ve beyin cerrahisi uzmanlarınca yapılan değerlendirme ve apne testiyle tanı kesinleşmiştir. Aile onayı sonrası organ bağışı süreci başlatılmıştır. Donör yönetiminde arteriyel ve santral venöz kateterlerle invaziv izlem sağlanmış, noradrenalin ve dopamin infüzyonlarıyla vazoaaktif ajan desteği verilmiştir. Asit-baz dengesi ve oksijenizasyon arteriyel kan gazı ile izlenmiş; renal yetmezlik gelişmesi üzerine RRT uygulanmış, normotermide tutulmuştur. Göğüs ve enfeksiyon hastalıkları konsültasyonlarının ardından yaklaşık 10 saatlik organ koruyucu takibi tamamlanan hasta ameliyathaneye transfer edilerek organları başarıyla nakledilmiştir. Tartışma ve Sonuç: Donör fizyolojisinin bozulmasını önlemek, yalnızca organların kullanılabilirliğini artırmakla kalmaz, aynı zamanda transplant sonrası organ fonksiyonlarını da doğrudan etkiler. Bu nedenle, donörün beyin ölümü tanısını takiben geçen sürede, kardiyovasküler stabilitenin sağlanması, oksijen taşınımının korunması, sıvı-elektrolit, endokrin, sıcaklık, anemi ve pıhtılaşma, enfeksiyon yönetimi büyük önem taşır[1,2,3]. Her olguda bireysel koşullara uygun stratejilerin belirlenmesi, multidisipliner ekiplerin iş birliğiyle mümkündür. Organ temin süreçlerinde yüksek başarı için, standardize

edilmiş protokollerin yanı sıra deneyimli yoğun bakım ekiplerinin varlığı da kritik rol oynamaktadır[2].

Anahtar Kelimeler: Beyin Ölümü, Donör Yönetimi, Organ Nakli, Yoğun Bakım, Organ Fonksiyonları

Presentation ID / Sunum No= 120

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3347-8292

Yoğun Bakımdan Evde Bakıma Geçişte Klinik Hazırlık ve Multidisipliner Yaklaşım

Exp. Dr. Derful Gülen¹

¹*Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş: Tıp teknolojisindeki ilerlemeler ve yaşam beklentisinin artışı, kronik hastalıklara sahip bireylerin sayısında artışa neden olmuştur. Bu durum, yaşam boyu süren tıbbi bakım ve rehabilitasyon gereksinimini beraberinde getirirken, sağlık sistemleri üzerinde de önemli bir yük oluşturmaktadır. Artan sağlık harcamaları, hastanelerdeki yoğunluk ve hasta devir hızının artırılması gerekliliği; alternatif bakım modellerine olan ihtiyacı ortaya koymuştur. Bu bağlamda evde bakım hizmetleri, özellikle yatağa bağımlı, terminal dönem veya ileri derecede engelli bireyler için sürdürülebilir bir sağlık hizmeti modeli olarak ön plana çıkmaktadır. Yoğun bakım ünitesi (YBÜ) çalışanları, bu geçiş sürecinde hastaların evde yaşam kalitesini koruyacak düzeyde hazırlanmalarında kritik rol üstlenmektedir [1]. Olgu Temelli Yaklaşım ve YBÜ Uygulamaları: YBÜ’de izlenen ve taburculuğu sonrası evde bakım ihtiyacı öngörülen hastalarda; solunum desteği süren bireyler için trakeostomi ve ev tipi mekanik ventilatör uygulamaları, uzun süreli beslenme desteği gereken hastalarda perkütan endoskopik gastrotomi (PEG) açılması gibi girişimsel işlemler planlanmaktadır. Bununla birlikte hasta yakınlarına verilen eğitim, bakım kalitesini doğrudan etkilemektedir. Eğitim programları; temel hijyen, pozisyonlama, bası yarası önleme, solunum fizyoterapisi, enteral beslenme yönetimi ve ev ventilatörü kullanımı gibi konuları kapsamaktadır. Yoğun bakım uzmanları, hemşireler ve fizyoterapistler bu süreçte multidisipliner iş birliğiyle hasta ve bakım veren hazırlığını eş zamanlı yürütmektedir [2]. Sonuç: Yoğun bakım sürecinin sonlanması, sağlık hizmetinin sona erdiği anlamına gelmemektedir. Evde bakım döneminin etkin yönetimi, hastaların komplikasyon geliştirme riskini azaltmakta, hastaneye yeniden yatış oranlarını düşürmektedir. YBÜ çalışanlarının, hastaların ev ortamında tıbbi bakım sürecine entegrasyonunu kolaylaştıracak yaklaşımlar benimsemeleri, bu geçişin başarısını belirleyen temel unsurlardandır. Multidisipliner iş birliği, hasta merkezli ve sürdürülebilir bakım için vazgeçilmezdir [2].

Anahtar Kelimeler: Evde Bakım, Yoğun Bakım Ünitesi, Geçiş Süreci, Trakeostomi, Hasta Yakını Eğitimi

Presentation ID / Sunum No= 101

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000000275614993

Assessing Veterinary Students' Knowledge and Attitudes Regarding the Use of Laboratory Animals

Researcher Zeynep Tayhan¹, Assoc. Prof. Dr. Buğra Genç¹

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi

Özet

Bu çalışmanın amacı, Ondokuz Mayıs Üniversitesi Veteriner Fakültesi'nde öğrenim gören öğrencilerin bilimsel araştırmalarda canlı hayvan kullanımına ilişkin bilgi, kültür ve tutum düzeylerini gözlemlemektir. 220 öğrenciye anket uygulandı. Araştırma grupları 5 alt gruba ayrıldı: 37 birinci sınıf öğrencisi, 44 ikinci sınıf öğrencisi, 46 üçüncü sınıf öğrencisi, 41 dördüncü sınıf öğrencisi ve 52 beşinci sınıf öğrencisi. Araştırma kesitsel bir anket çalışması olup, veri toplama yöntemi olarak yüz yüze iletişim tekniği kullanıldı. Anket sonuçlarına göre, Laboratuvar Hayvanları ve Laboratuvar Hayvan Hastalıkları derslerini alan öğrenciler arasında kadınların canlı hayvan kullanımına erkeklere kıyasla daha zoosentrik bir yaklaşım sergiledikleri, doğrudan sağlığı koruma ve iyileştirmeyi amaçlamayan çalışmalarda canlı hayvan kullanımını desteklemedikleri ve bilimsel gerekliliğin önemini vurguladıkları bulundu. Alan derslerinin tüm veterinerlik fakültelerinde standart bir müfredatın parçası olarak ve daha yüksek seviyelerde faydalı olabileceği gözlemlendi. Alan derslerinin farklı sınıflarda ve bölümlerde yürütüldüğü fakültelerde benzer bir çalışmanın genel profili ortaya koymak için yararlı olacağı sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Bilgi, Cinsiyet, Deney, Etik, Laboratuvar Hayvanları, Tutum.

Assessing Veterinary Students' Knowledge and Attitudes Regarding the Use of Laboratory Animals

Abstract

The aim of this study is to observe the level of knowledge, culture and attitudes of students studying at the Faculty of Veterinary Medicine of Ondokuz Mayıs University regarding the use of live animals in scientific research. A questionnaire was administered to 220 students. The research groups were divided into 5 subgroups: 37 first year students, 44 second year students,

46 third year students, 41 fourth year students and 52 fifth year students. The research is a cross-sectional survey study, and face-to-face communication technique was used as the data collection method. According to the results of the survey, it was found that among the students who took the courses on Laboratory Animal Husbandry and Laboratory Animal Diseases, women had a more ethical and zoocentric approach to the use of live animals compared to men. They do not support the use of live animals in studies not directly aimed at protecting and improving health and emphasise the importance of scientific necessity. It has been observed that field courses could be beneficial in all veterinary faculties as part of a standard curriculum and at higher levels. It was concluded that a similar study in faculties where field courses are carried out in different classes and departments would be useful to reveal the general profile.

Keywords: Attitudes, Ethics, Experimentation, Gender, Knowledge, Laboratory Animals,

Presentation ID / Sunum No= 70

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7239-5388

Dişi Kedilerde İnfertilite

Assoc. Prof. Dr. Hande Gürler¹

¹*Ondokuz Mayıs Üniversitesi*

**Corresponding author: Hande*

Özet

Ülkemizde kedi sahiplenme oranları Avrupa'dakine benzer şekilde gün geçtikçe artmaktadır. Ancak özellikle ırka bağlı farklılıkları da içeren kedi üremesi ile ilgili bilgiler hala yetersizdir. İnfertilite, gebe kalma ve yaşayabilir yavrular üretme yetersizliği olarak tanımlanır. Başarılı bir üreme için kedi sağlığının çeşitli yönleri dikkate alınmalıdır. Uygun bakım ve besleme ile birlikte bulaşıcı hastalıkların kontrolü ilk önem verilmesi gereken noktalardır. Normal östrus davranışı ve normal çiftleşme davranışı olarak yansıtılan normal ovaryum aktivitesine rağmen yavru doğuramayan dişi kediler klinisyen için tanısıl bir zorluk oluşturur. Bu vakalarda sıklıkla bulaşıcı veya endokrinolojik bir patoloji olabileceği düşünülür. Birçok bulaşıcı etkenin doğurganlık üzerinde potansiyel olarak olumsuz bir etkiye sahip olduğu bildirilmekle birlikte kedi lösemi virüsü (FeLV) ve kedi immün yetmezlik virüsü (FIV), gebelik başarısızlığının en iyi bilinen nedensel etkenleridir. Olası infertilite nedenlerini ayırt etmek ve belirlemek için ayrıntılı bir geçmiş ve tam bir üreme sağlığı muayenesi önemlidir. İnfertilite ve gebelik kayıpları özellikle safkan kediler açısından üzerinde önemle durulması gereken bir konuyu teşkil etmektedir. Bu nedenle bu sorunun olası nedenlerini incelemek önemlidir. Bu çalışma dişi kedilerde üreme sorunlarına ilişkin mevcut bilgilerin derlenmesi amacıyla yapılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Dişi Kedi, İnfertilite

Infertility in Female Cats

Abstract

Cat ownership rates in our country are increasing day by day, similar to Europe. However, information on cat reproduction, especially including breed-related differences, is still insufficient. Infertility is defined as the inability to conceive and produce viable offspring. Various aspects of cat health should be taken into consideration for successful reproduction.

Proper care and feeding, as well as control of infectious diseases, are the first points to be given importance. Female cats that fail to produce offspring despite normal estrus behavior and normal mating behavior, present a diagnostic challenge for the clinician. In these cases, it is often thought that there may be an infectious or endocrinological pathology. Although many infectious agents have been reported to have a potentially negative effect on fertility, feline leukemia virus (FeLV) and feline immunodeficiency virus (FIV) are the best-known causative agents of pregnancy failure. A detailed history and a complete reproductive health examination are important to distinguish and determine possible causes of infertility. Infertility and pregnancy losses constitute an issue that should be emphasized especially for purebred cats. Therefore, it is important to examine the possible causes of this problem. This study was conducted to compile current information on reproductive problems in female cats.

Keywords: Female Cat, Infertility

Presentation ID / Sunum No= 79

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2588-4036

Feline Immunodeficiency Virus-Associated Cardiomyopathy Presenting With Congestive Heart Failure in a Domestic Cat: A Case Report

Assoc. Prof. Dr. İdil Bastan¹, Researcher Filiz Goktas², Researcher Eda Tıbukoglu²

¹Ankara University, Faculty of Veterinary Medicine

²Prime Animal Hospital

*Corresponding author: İdil Baştan

Abstract

A 7-year-old neutered male domestic shorthair cat was presented to Prime Animal Hospital, Antalya with dyspnea, exercise intolerance, abdominal distension, and severe oral stomatitis. Echocardiographic examination demonstrated four-chamber enlargement, suggestive of generalized cardiac dilation. Cardiac biomarker levels were markedly elevated (NT-proBNP: 1200 pmol/L; cardiac troponin I: 0.7 ng/mL), consistent with significant myocardial wall stress and biochemical evidence of cardiomyocyte injury. The cat tested positive for feline immunodeficiency virus (FIV) and negative for feline leukemia virus (FeLV). Abdominocentesis confirmed a modified transudate consistent with congestive heart failure. Despite supportive care, the cat's clinical condition continued to decline, and euthanasia was elected due to a poor prognosis and progressive deterioration. Post-mortem examination confirmed generalized cardiac dilation, significant pericardial and pleural effusion, and multifocal lymphoplasmacytic myocarditis. Immunohistochemical staining of myocardial tissue revealed FIV antigen positivity in cardiomyocytes and interstitial cells, confirming direct myocardial involvement. This case highlights the potential for FIV to act as a direct etiologic agent of viral myocarditis and cardiomyopathy. Although FIV-related cardiac disease is rarely documented, this case underscores the importance of considering FIV infection in cats presenting with unexplained heart failure symptoms. The presence of concurrent severe stomatitis further reflects the systemic nature of FIV and its ability to affect multiple organ systems. These findings provide strong clinical and histopathological evidence of FIV's myocardial pathogenicity.

Keywords: Feline Immunodeficiency Virus, Feline Cardiomyopathy, Cat

Presentation ID / Sunum No= 43

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-6715-6461>

Hayvan Yemlerinde Mikotoksin Detoksifikasyonu: Adsorbanlar ve Modifiye Ediciler

Researcher Caner Fevzi Sezer¹, Researcher Habip Muruz²

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü

²Ondokuz Mayıs Üniversitesi Veteriner Fakültesi

*Corresponding author: Caner Fevzi Sezer

Özet

Mikotoksinler, Fusarium, Aspergillus ve Penicillium gibi filamentli mantarlar tarafından üretilen ikincil metabolitlerdir ve hayvan sağlığı ile gıda güvenliği açısından ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Bu toksinler yem materyallerinde yaygın olarak bulunmakta ve subklinik düzeylerde bile performans kaybı, bağışıklık baskılanması ve üretim azalmasına neden olabilmektedir. Aflatoksin B1 (AFB1), okratoksin A (OTA), deoksinivalenol (DON), zearalenon (ZEA), fumonisin (FUM) ve T-2 toksini en önemli mikotoksinler arasında yer almaktadır. Konvansiyonel önlemlerle bu toksinlerin oluşumunu tam anlamıyla engellemek mümkün olmadığından, yemlere mikotoksin detoksifiye edici katkı maddelerinin eklenmesi günümüzde yaygın olarak uygulanan bir stratejidir. Bu katkı maddeleri bağlayıcılar (adsorbanlar) ve modifiye ediciler olarak iki ana grupta sınıflandırılmaktadır. Bağlayıcılar, kil mineralleri, maya hücre duvarları ve diğer organik maddeler gibi bileşenlerden oluşur ve toksinleri gastrointestinal sistemde adsorbe ederek emilimlerini engeller. Modifiye ediciler ise mikrobiyal enzimler veya mikroorganizmalar aracılığıyla mikotoksinleri daha az toksik bileşiklere dönüştürmeyi amaçlar. Bu derlemede, farklı mikotoksin türleri, toksik etkileri, bağlayıcı ve modifiye edici katkı maddelerinin yapısı, etkinliği ve güvenliği incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Mikotoksin, Mikotoksin Bağlayıcı, Mikotoksin Modifiye Edici, Hayvan Yemi Güvenliği

Mycotoxin Detoxification in Animal Feeds: Adsorbents and Modifiers

Abstract

Mycotoxins are defined as secondary metabolites produced by filamentous fungi such as *Fusarium*, *Aspergillus* and *Penicillium*, and they pose a serious threat to animal health and food safety. These toxins are prevalent in feed materials and, even at subclinical levels, can result in a loss of performance, immunosuppression and reduced production. Aflatoxin B1 (AFB1), ochratoxin A (OTA), deoxynivalenol (DON), zearalenone (ZEA), fumonisin (FUM) and T-2 toxin are considered to be among the most significant mycotoxins. It is not feasible to entirely prevent the formation of these toxins through conventional measures. Consequently, the addition of mycotoxin detoxifying additives to feeds is a widely applied strategy in the present day. These additives can be categorised into two primary classifications: binders (adsorbents) and modifiers. Binders are composed of components such as clay minerals, yeast cell walls and other organic substances, and they adsorb toxins in the gastrointestinal tract, thereby preventing their absorption. The function of modifiers is to convert mycotoxins into less toxic compounds through the action of microbial enzymes or microorganisms. This review provides an analysis of the structural characteristics, toxic effects, and safety and efficacy of binding and modifying additives of various mycotoxins.

Keywords: Mycotoxin, Mycotoxin Binder, Mycotoxin Modifier, Animal Feed Safety

Presentation ID / Sunum No= 81

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7239-5388

Kedi ve Köpeklerde Cerrahi ve Cerrahi Olmayan Doğum Kontrol ve Kısırlaştırma Yöntemleri

Assoc. Prof. Dr. Hande Gürler¹

¹*Ondokuz Mayıs Üniversitesi*

Özet

Sahipli ve sahihsiz kedi ve köpeklerin popülasyon yönetimi için üremenin kontrolü oldukça önemlidir. Sadece popülasyon dengesinin sağlanması değil aynı zamanda bireysel olarak hayvanın kendi sağlığı açısından da katkı sağlamaktadır. Bunun yanı sıra saldırganlık, idrar püskürtme ve aşırı ses çıkarma gibi istenmeyen seksüel davranışları azaltma açısından da üreme kontrol yöntemleri kullanılmaktadır. Ayrıca, veteriner hekimlerin ve safkan kedi yetiştiricilerinin alternatif doğurganlık kontrolü yöntemlerini kullanmak istemeleri de cerrahi olmayan kontrasepsiyon yöntemlerine olan ilgiyi sürekli sıcak tutmaktadır. Bu amaçla bu çalışmada hem cerrahi hem de cerrahi olmayan kontrasepsiyon yöntemlerinden bahsedilecektir. Her ne kadar etkinlik ve kalıcılık açısından cerrahi yöntemle eşdeğer bir yöntem henüz mevcut olmasa da 50 yıldır cerrahi olmayan üreme kontrol yöntemleri üzerinde çalışılmakta ve yeni yöntemler geliştirmek üzere araştırmalar devam etmektedir. Sosyal bağlam, kültürel normlar, bireysel tercihler, ekonomik düşünceler, mevzuat ve mesleki örgütler kedi ve köpekler için üreme kontrol kararlarını etkileyebilir. Cerrahi olmayan yöntemler cerrahiyle ilgili komplikasyon riskini ortadan kaldırır ve daha az zamanda ve daha düşük maliyetle daha fazla hayvanı tedavi etme potansiyeli sunar; ayrıca geçici kontrasepsiyon arayan saf ırk hayvan yetiştiricilerine de hitap edebilir. Ancak, mevcut cerrahi olmayan seçeneklerde etkinlik, uygulama yöntemleri, hedef tür güvenliği, süre ve yan etkiler konusunda endişeler vardır. Veteriner hekimler cerrahi sterilizasyonun sağlık faydaları, davranışsal faydalar ve kalıcılık gibi avantajlı yönlerine yüksek değer verir. Cerrahi olmayan seçeneklerin veterinerlik camiası tarafından yaygın olarak kabul görmesi için muhtemelen bu faydaları paylaşması gerekecektir.

Anahtar Kelimeler: Kedi, Köpek, Doğum Kontrol, Kısırlaştırma

Surgical and Non-Surgical Methods of Contraception and Sterilization in Cats and Dogs

Abstract

Control of reproduction is very important for the population management of owned and unowned cats and dogs. It not only contributes to the balance of the population but also to the health of the individual animal. In addition, reproduction control methods are used to reduce unwanted sexual behaviors such as aggression, urine spraying and excessive vocalization. In addition, the desire of veterinarians and purebred cat breeders to use alternative fertility control methods keeps the interest in non-surgical contraception methods constantly warm. For this purpose, both surgical and non-surgical contraception methods will be discussed in this study. Although there is no method equivalent to the surgical method in terms of effectiveness and permanence, non-surgical reproduction control methods have been studied for 50 years and research continues to develop new methods. Social context, cultural norms, individual preferences, economic considerations, legislation and professional organizations can affect reproduction control decisions for cats and dogs. Non-surgical methods eliminate the risk of complications related to surgery and offer the potential to treat more animals in less time and at lower costs; they may also appeal to purebred animal breeders seeking temporary contraception. However, there are concerns about efficacy, methods of administration, target species safety, duration, and side effects of current nonsurgical options. Veterinarians highly value the health benefits, behavioral benefits, and permanence of surgical sterilization. Nonsurgical options will likely need to share these benefits in order to be widely accepted by the veterinary community.

Keywords: Cat, Dog, Contraception, Sterilization

Presentation ID / Sunum No= 147

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7013-7879

Modüler Çimentosuz Parsiyel Kalça Protezinde Segman Ayrılmasına Bağlı Erken Çıkık: Cerrahi Revizyonla Tedavi Edilen Nadir Bir Olgu

Dr. Mehmet Kılıç¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Konya Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Parsiyel kalça protezi, yaşlı bireylerde femur boyun kırıklarının ve intertrokanterik kırıkların tedavisinde sıklıkla tercih edilen cerrahi yöntemlerden biridir. Ancak bu uygulamanın en ciddi komplikasyonlarından biri çıkıktır. Çıkık genellikle cerrahi yaklaşım, implant malpozisyonu veya yumuşak doku dengesizliklerine bağlı olarak gelişir. Nadir görülen ancak ciddi sonuçlara yol açabilecek bir diğer komplikasyon, protez bileşenleri arasındaki segman ayrılmasıdır. Bu sunumda, çimentosuz modüler parsiyel kalça protezi sonrası erken dönemde gelişen segman ayrılmasına bağlı çıkık olgusu sunulmuştur. Materyal ve Metot: Yetmiş altı yaşındaki kadın hasta, düşme sonrası oluşan intertrokanterik kırık nedeniyle Proximal Femoral Çivi ile osteosentez uygulanmış. Ardından kontrolde proximal vidaların femur başından penetre olması üzerine çimentosuz modüler parsiyel kalça protezi+Trokanterik grip kablo uygulanmış. Postoperatif 4. günde hasta acil servise ani gelişen kalça ağrısı ve yük verememe şikayetleriyle tarafımıza başvurdu. Radyografide femoral başın asetabulumdan çıktığı, asetabulumda parsiyel protez baş kısmının bir parçasının kaldığı gözlemlendi. Bu nedenle hasta acil revizyon cerrahisine alındı. Bulgular: Revizyon cerrahisinde yapılan intraoperatif değerlendirmede, femoral stemin yerinde ve stabil olduğu, ancak modüler baş ile segman arasında ayrılma geliştiği tespit edildi. Herhangi bir enfeksiyon bulgusuna rastlanmadı. Mevcut baş ve segman çıkarılarak, aynı sistemin yeni komponentleri ile tekrar stabil montaj yapıldı. Bağlantı alanı temizlenip yeniden hazırlandı. Ameliyat sonrası dönemde hastaya çıkık önleyici pozisyonlama ve mobilizasyon eğitimi verildi. Klinik takipte herhangi bir yeniden çıkık veya gevşeme saptanmadı. Sonuç: Parsiyel kalça protezlerinde erken çıkık nedenleri arasında segman ayrılması nadir de olsa göz önünde bulundurulmalıdır.

Protezlerde erken dönemde stabilitenin sağlanması için parçaların montajı sırasında teknik dikkatlice uygulanmalı, bağlantılar mekanik olarak güvenli ve sabitlenmelidir. Bu olgu, mekanik bağlantı hatalarının erken dönemde ciddi komplikasyonlara yol açabileceğini ve cerrahi revizyonla başarıyla yönetilebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Parsiyel kalça protezi, Çıkık, Segman ayrılması, Modüler implant, Revizyon cerrahisi

Early Dislocation Due to Segment Separation in a Modular Cementless Partial Hip Prosthesis: A Rare Case Treated with Surgical Revision

Abstract

Introduction: Partial hip arthroplasty is commonly used in elderly patients with femoral neck or intertrochanteric fractures. Dislocation is one of its most serious complications, typically resulting from surgical approach, implant malposition, or soft tissue imbalance. A less common but potentially severe complication is segment separation between modular prosthetic components. We present a case of early dislocation caused by such separation after cementless modular partial hip arthroplasty. **Materials and Methods:** A 76-year-old female sustained an intertrochanteric femur fracture from a fall and underwent fixation with a proximal femoral nail. Follow-up imaging showed proximal screw penetration into the femoral head. She subsequently underwent cementless modular partial hip arthroplasty with a trochanteric grip and cerclage cable. On postoperative day 4, she presented with acute hip pain and inability to bear weight. Radiographs showed dislocation of the femoral head, with part of the prosthetic head remaining in the acetabulum. Revision surgery was urgently performed. **Results:** Intraoperatively, the femoral stem was stable, but mechanical separation between the modular head and segment was observed. No infection was found. The separated components were replaced with new ones from the same system, and connections were securely reassembled. Postoperatively, the patient received dislocation precautions and mobilization training. Follow-up showed no recurrence of dislocation or implant loosening. **Conclusion:** Although rare, segment separation should be considered a potential cause of early dislocation in modular hip prostheses. Secure mechanical assembly is crucial for stability. This case highlights that such complications, if promptly recognized, can be successfully managed with revision surgery.

Keywords: Partial hip arthroplasty, Dislocation, Segment separation, Modular implant, Revision surgery